

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za javna pitanja

Broj 64

Izlazi subotom

Zagreb, 27. lipnja 2009.

Sadržaj:

Moj hrvatski dom	2
Urednikovo slovo	3
Za predsjednika	4
Tu, gdje jesmo	5
Hrvatska knjižara	10
Zlo i naopako	11
Zločin i krivnja	17
Odličje	20
Haag	21
Krvavi maršal	24
Obljetnice	26
Povijest i čovjek	27
Manifest	28
Zgodopis	29
Osvrti	35
Bosno moja	41
fra Martinova propovijed hrvatskom puku	46
Živjeti NDH	47
Hrvatski jezik	48
Čitajte s nama	49
Roman u nastavcima	53
Bog nas je stvorio	57
Ustaški hitrozov	61
Kolači	62
Čitatelji	63

Ne daj se Babo - Fikret Abdić

FALUN GONG NA TRGU 10. TRAVNJA
ELVIRA ABDIĆ JELENKOVIĆ: PONOSIM SE ŠTO
KAO MUSLIMANKA PREDSTAVLJAM HRVATE U FBiH

Akademik Mirko Vidović:

POVIJEST NIJE SAMO PROŠLOST!

ZAR I POSLIJE MESIĆA - LAŽLJIVAC?

BARJAK VAM IPAK - NE DAMO!

Glasnik je besplatan

Naklada
30.000 primjeraka

NAZOROVA 57

DRUGO OKUPLJANJE DOMOLJUBNIH I
DRŽAVOTVORNIH HRVATA

Zagreb, 19. rujna 2009. u 10 sati

(ispred kuće Josipa Manolića)

FALUN GONG NA TRGU 10. TRAVNJA

Lasa Šukilo, Zagreb, 20. lipnja 2009.

Tražila sam ih na sve strane. Njih nigdje. Najavljeni su, u uvijek ozbiljnim i dostojanstvenim hrvatskim novinama, ozbiljni prosvjedi. Dovoljno veliki da bi i Hu Jintao, kineskog predsjednika, mogli natjerati u mišju rupu.

Mogao bi se uplašiti i dr. sc. Ivo Sanader, pa Zagreb pretvoriti u Mirkovec (partizanski logor iz kojeg se žrtve vodilo na ubijanje u Maceljsku goru).

Odjednom. Naletih na njih. Evo ih na Trgu 10. travnja (bivši Trg maršala Tita u Zagrebu). Sjede i šute. Njih četvero. I dvoje pomagača koji dijele letke.

Zar bi se od njih ustrtati predsjednik velike Kine?

„Boje se oni istine, a ne nas. Boje se sablasti svojih zločina.“

„Treba razgovarati. Ljudi smo. Možda će shvatiti.“

„Vi danas u Zagrebu. U opsadi. Kao u logoru. Gradski promet je zaustavljen. Zašto ne razgovarate?“

„S kim?“

„Da. Upravo to. S kim? Eh, gdje su nestali ljudi.“

Oдох do Britanskog trga. Pješice. Samo iz obručavan. Bilo kuda. Kao Tito na Sutjesci. Nije valjda i Ilički plac opkoljen. Malo ću prelistati stare knjige. Falun Gong neka sam brine svoje brige. Uostalom, možda i pretjeruju.

„Kamo ćete?“ – pita me mladi policajac.

„Na Britanski trg. Redovito subotom i nedjeljom idem na sajam antikviteta.“

„Nema sajma. Nema tržnice.“

„Nema sajma starih knjiga?“

„Čovječe, gdje vi živite? Zar ne znate da je danas u Zagrebu predsjednik Kine?“

Da. Da. Knjige. Ubojito oružje! Strahovito ubojito.

Možda Falun Gong i ne pretjeruje?

JA SE NE BOJIM USTAŠA - NISAM, MUČI- O, NISAM UBIJAO, NISAM KLAO HRVATE

Panika na sve strane. Stjepan Mesić ne izlazi iz autobusa. Trubi na sve strane.

Katastrofa!

„Slušaj narode! Spašavajte se! Ustaše su pred vratima. Možda ste zaboravili. Moram vas podsjetiti. To su oni isti koji su samo u Jasenovcu pobili preko 700.000 ljudi.“

Ne će biti. Oni? Ta, nije li ih samlilo Bleiburški mlin. Jednog po jednog. Sve. Stotine i stotine tisuća. Milka Planinc i Simo Dubajić ... Ah, da su samo oni. Nisu oka zatvarali dok ih nisu potamanili.

„Pa kako znaš Stjepane? Otkud sad ustaše?“

„Vidio sam sinoć u mraku crnu ustašku kapu. Brzo uočavam. Raspoznajem. Finski kroj.“

„Da nije bila crna mačka?“

„Nije. Mačka ima brkove.“

„Gdje ugleda u mrkloj noći tu crnu, kako reče, ustašku kapu?“

„Kod Šaranove jame.“

„Pa to je na Velebitu.“

„Što onda? Imam ja Internet.“

Oko sokolovo.

Ja, opet, na sve strane u potrazi za ustašama. Uzalud. Trebaju mi njihovi e-mailovi. Htio bih povećati nakladu Glasnika. Nu, ne ide. Htio bih napraviti intervju s ustaškim vođama. Nu, ni to ne ide. Htio bih vidjeti ustaške planove. Nu, na žalost, ni od toga ništa.

Što je to na meni, u meni, pokraj mene, što me ometa pronaći, kakvog takvog ustašu? Barem na kratko.

Što to Stjepan Mesić, na primjer, ima, a ja nemam? S kim se on to druži, a ja se ne družim? Kakve to misli prolaze njegovom glavom, a ne i mojom?

„Kažete Stjepane, vidjeli ste crnu ustašku kapu u mrkloj noći?“

„Kod Šaranove jame. Na Velebitu.“

„Bili ste sami?“

„Nisam. Bio sam s Josipom Manolićem, sa Stjepanom Hršakom, s Milkom Planinc ...“

„Josip Manolić. Onaj iz Luga (kod Bjelovara)?“

„Oni su **U**stajali ...!“

„Stjepan Hršak. Onaj s Macelja?“

„Oni su otvarali **U**sta ...!“

„Milka Planinc. Ona s Kočevskog Roga?“

„Oni su **U**lazili ...!“

Nema što, u straha su uvijek velike oči. Zato ja i vidim bijele, a ne crne mačke – i to samo danju.

Neka, neka. Barem se ne bojim ustaša.

T. Drogan

General Ante Gotovina

za Predsjednika RH

ELVIRA ABDIĆ JELENOVIĆ: PONOSIM SE ŠTO KAO MUSLIMANKA PREDSTAVLJAM HRVATE U FBIH

Kćer Fikreta Abdića 'Babe' u federalnom Domu naroda predstavlja Hrvate

Miro Vasilj, Mostar

U svakoj riječi Elvire Abdić Jelenović, zastupnice u Domu naroda federalnog parlamenta, osjeća se ponos što je kći Fikreta Abdića - popularnoga Babe, koji se danas nalazi u zatvoru u Puli, gdje služi petnaestogodišnju kaznu za ratne zločine. U ovom intervjuu Elvira Abdić Jelenović otvoreno govori o svome ocu, nacionalnom identitetu "Babinih pristalica", razlozima zbog čega je ušla u politiku, otkriva kakav je odnos bošnjačkih političara u parlamentu prema njoj, zbog čega je njezin otac Izetbegoviću prepustio primat u Predsjedništvu BiH, tko je doveo mudžahedine u zapadnu Bosnu te zbog čega je osnovana Autonomna pokrajina zapadna Bosna.

Vi se izjašnjavate kao Hrvatica i članica ste kluba hrvatskih zastupnika u Domu naroda federalnog parlamenta!?

ABDIĆ JELENOVIĆ: Da, tako se i osjećam. Aktivno sam se uključila u DNZ nakon što je presuda ocu postala pravomoćna te je on prestao biti predsjednikom. Bilo je logično s obzirom na to da je bio osnivač - da bar netko od nas djece aktivno sudjeluje u radu stranke. Kao Hrvatica ušla sam u Dom naroda iz Unsko-sanske županije.

U etničkom smislu, na koji način se izjašnjavaju pristalice vašega oca?

ABDIĆ JELENOVIĆ: Muslimani su postali Bošnjacima na sjednici na kojoj nije bilo ni kvoruma, na kojoj je protuustavno s pozicije člana Predsjedništva smijenjen i Fik-

ret Abdić. Nismo prihvatili način na koji su te Odluke donesene i zato se većinom ti ljudi izjašnjavaju kao ostali, a oni koji imaju hrvatske papire - kao Hrvati. Riječ je o ljudima koji su odbačeni od svoje nacije.

Kakav je danas odnos vaših sugrađana prema službenom Sarajevu i bošnjačkoj politici i obrnuto?

ABDIĆ JELENOVIĆ: Mi neke velike veze sa Sarajevom i tom politikom nemamo. Jedina veza je Agrokomerc.

Nije valjda da je Agrokomerc jedina poveznica tih dvaju dijelova BiH?

ABDIĆ JELENOVIĆ: Da, i to nažalost na način da federalna vlast u Sarajevu uzima sebi za pravo da iz Kladuše samo odnosi. Za ovih nekoliko godina, koliko je Agrokomerc u nadležnosti federalne Vlade, gotovo su uništili tvrtku, prije toga su to isto radili preko kantonalnih vlasti. U Agrokomercu se radi takav kriminal i nevjerojatno je da javnost šuti i promatra da najviše rukovodstvo države radi takve stvari.

Što se radi u Agrokomercu?

ABDIĆ JELENOVIĆ: Vlasnička struktura nije još utvrđena do kraja. A država prisvaja sebi kapital koji nije njezin. Ali, kome se ovdje žaliti. Predsjednik uprave je Mujo Milak, koji je inače svjedok optužbe protiv moga oca. On je glavni pulen Mirsada Veladžića, koji sve to koordinira iz sjene. Agrokomerc im je trn u oku.

Je li i Agrokomerc bio jedan od razloga zbog čega je došlo do međumuslimanskoga sukoba u zapadnoj Bosni?

ABDIĆ JELENOVIĆ: Ne sukoba, nego rata. To je bio rat. Da, Agrokomerc je bio jedan od razloga.

Osjećate li vi i pristalice vašega oca diskriminaciju zbog takvog političkog opredjeljenja?

ABDIĆ JELENOVIĆ: Tamo je diskriminacija sveprisutna. Mi godinama živimo pod diskriminacijom. Kao dijete Fikreta Abdića sam diskriminirana. To je od 95. pravilo života u tom djelu BiH. No, ponosna sam i tvrdoglava Krajiškinja i neću dopustiti da nam unište duh.

Konkretno, na koji način ste vi osobno kao kći Fikreta Abdića diskriminirani od strane države Bosne i Hercegovine?

ABDIĆ JELENOVIĆ: Prije svega, nije mi bilo omogućeno jedno od osnovnih ljudskih prava - glasovanje na prvim izborima nakon rata. Nakon što je u Mostaru osnovana Demokratska narodna zajednica doznala sam da me uopće nema u biračkom popisu. Čak su izbrisali i moga oca iako je na prvim izborima dobio više od milijun glasova i takav uspjeh niti jedan političar u BiH neće više zabilježiti. Sve su nas izbrisali kao da ne postojimo. Naše su kuće spaljene nakon Dayton, dakle u miru. Sve je uništeno. Agrokomerc je opljačkan također u miru. Predavali smo nekoliko navrata zahtjev za obnovu kuće u Velikoj Kladaši. Živim u jednom selu u Hrvatskoj pet kilometara udaljenom od Velike Kladaše i želim se vratiti svojoj kući. Čekam već šest godina da me uvrste u program povratnika. Kažu da nam se kuća ne može obnoviti jer imamo riješeno stambeno pitanje u Hrvatskoj. Po njima je moj povratak - moj problem. Ne tretiraju me kao građanina BiH.

Koliko osobno sa svoje pozicije u parlamentu i vaša stranka DNZ možete pridonijeti da se ispravi nepravda koja je počinjena tim ljudima?

ABDIĆ JELENOVIĆ: Da nam nije bilo DNZ-a nikada se ljudi ne bi vratili u Bosnu. Naši ljudi su i uhićivani, a neki su po nekoliko godina proveli u zatvoru. Kad im god zatreba za izbore ili stabilizaciju svog biračkog tijela sude u odsutnosti našim ljudima za ratne zločine. To je strategija, da se ljudi ne vrate i da se promijeni struktura stanovništva.

Kakav je danas odnos među stanovnicima koji su međusobno ratovali?

ABDIĆ JELENOVIĆ: Ne vidim po tom pitanju probleme. Poglavitito ne

u smislu da nas netko treba miriti, naročito ne oni koji su svojim naredbama, odlukama i politikom prouzrokovali rat.

To je neka vrsta međumuslimanske pomirbe!

ABDIĆ JELENOVIĆ: Tako nekako. Organiziraju se nekakvi okrugli stolovi gdje sjedi i razgovara o svemu, najviše o posljedicama, a najmanje o uzrocima... Međutim, nitko se ne kreće među ljudima i ne vidi da su se ljudi već davno pomirili. Da je to bio rat gdje su dva brata bila na suprotnim stranama - nikad do rata u tom području ne bi došlo da on nije naređen iz Sarajeva. Ne možemo se miriti na lažima. Mi moramo otvoriti neke stvari i vidjeti tko je doveo mudžahedine na područje zapadne Bosne da vrše zločine koje su vršili.

A tko je doveo mudžahedine u zapadnu Bosnu?

ABDIĆ JELENOVIĆ: Mirsad Veladžić u dogovoru s Alijom Izetbegovićem i Mustafom efendijom Cerićem.

Vidite li u predstojećim ustavnim promjenama šansu da se definira status toga djela BiH?

ABDIĆ JELENOVIĆ: Meni teme ustavne promjene i sve te reforme djeluju kao paravan koji je potreban političarima da bi oni razgovarali, nadmudrivali se i zabavljali javnost. Jer, kad se sve to završi

narod će pitati što je s radnim mjestima... Nitko se time ne bavi, a to je strašno.

Kad ste posljednji put vidjeli svoga oca?

ABDIĆ JELENOVIĆ: U prosincu 2006. godine.

Kako on u zatvoru podnosi sve ovo?

ABDIĆ JELENOVIĆ: Što se tiče pravnoga dijela ostaje nam Sud za ljudska prava u Strasbourgu prema kojem spremamo aplikaciju i još nekoliko pravnih lijekova o kojima sada ne bih govorila. Razočaran je jer nije vjerovao da je takvo suđenje bilo moguće inscenirati u Hrvatskoj. Vjerovao je da je Hrvatska pravna država. Glasio je za mezinca HDZ-a. Kako su se mijenjale vlasti u Hrvatskoj, jedni su se od njega ograđivali, a drugi ga hvalili, ali je on uvijek loše prolazio. Moj otac je principijelan čovjek. Predsjednik Tuđman je učinio veliku stvar da spasi narod Zapadne Bosne. Iz zahvalnosti prema predsjedniku Tuđmanu, moj otac je jako puno stvari prešutio i nije želio otvarati neka pitanja. Ostavio je da prođe vrijeme.

Što zamjerate Hrvatskoj?

ABDIĆ JELENOVIĆ: Zamjeram joj što je uspjela nasjesti na taj udbaški utjecaj. Dok je tati bilo suđenje, niti jedan novinar nije nazočio dok je on iznosio svoju obranu. Za razliku od toga svjedoke optužbe su dobro pratili svi BiH i hrvatski mediji, poglavito HRT. To nije korektno!

Unatoč razočaranosti, zanima li se vaš otac za stanje u BiH?

ABDIĆ JELENOVIĆ: On je učinio sve od 95. godine na ovamo što je mogao da bi pomogao demokrats-

kim procesima u BiH. Da je htio, mogao je zatražiti azil u bilo kojoj državi na svijetu i dobio bi ga. U tom slučaju ne bi bilo ni problema ni suđenja. Cilj je bio da ga se totalno eliminira iz političkoga i gospodarskoga života. To je ključ svega. Ipak je u svim tim uvjetima osnovao DNZ, osnovao je privatnu tvrtku u Hrvatskoj da bi ljude vratio u BiH, osnovao je udrugu nezaposlenih dioničara Agrokomerca da bi zaštitio prava malih dioničara. Kao čovjek, učinio je sve da taj narod ima nekoga tko će ga zaštititi. Mislim da je to iz pozicije političkog progonjenika i na kraju zatvorenika, puno.

Kakvi su uvjeti u zatvori u Pulji?

ABDIĆ JELENOVIĆ: Iznimno loši. Nalazi se u maloj sobi punoj žoha-

ra. To su totalno neprimjereni uvjeti. To je stvar pravosuđa Hrvatske. Puno smo pisali da se ta nepravda ispravi. Još se nije uvažilo ali se, s obzirom na težnju Hrvatske u funkcioniranju pravne države gdje su iznimno zaštićena ljudska prava i slobode, nadamo će se uvažiti. Uostalom, na to će ih prisiliti Europa.

Daje li vam kakve savjete kao mladodolj politicičarki?

ABDIĆ JELENOVIĆ: Na političku scenu BiH došla sam spremna. Sve što sam trebala znati, naučiti, poznavati i čime vladati, dogodilo se prije mog dolaska u BiH. S obzirom na potrebe posla u našim tvrtkama i ograničene telefonske razgovore, nemamo baš vremena za savjete u politici.

Kakav je danas odnos ljudi iz Zapadne Bosne prema vašem ocu. Kako oni danas s ove vremenske distance gledaju na njega?

ABDIĆ JELENOVIĆ: To treba doživjeti i, iskreno, tu vezu ne mogu razumjeti. Ljudima je jako bitno da on iziđe iz zatvora. Fascinira me koliko su ljudi vezani za njega. Oni o meni sude koliko se ja zalažem za svoga oca, dotle je to došlo. Iako su bez marke, nije im problem za njega ići u Hrvatsku. Stojevani ispred suda i tako mu daju potporu, samo da bi on znao da su oni tu uz njega. To puno govori o tom čovjeku.

POVIJEST NIJE SAMO PROŠLOST!

Akademik **Mirko Vidović**, Pariz

Hrvatski vojnik trebao bi uvijek imati u svijesti - uzor kako se služi Domovini - Frana-Krstu Frankopana. Nije on stvarao ni svoju slavu, ni bogatstvo, niti je služio nekoj ideologiji ili stranci - Fran-Krsto Frankopan je bio svjestan da sobom može produljiti povijest svoje hrvatske nacije u budućnosti samo tako, ukoliko ne zaboravi ono što su prije njega učinili sobom najbolji među najboljima, da bi Hrvatska opstala i da bi uvijek 'sretna bila': žrtvovanjem sebe za opće dobro.

A da je to točno i jasno kao dan, u bečkoj tamnici u koju su ga bacili vjerolomni Habsburzi, on nije proveo vrijeme u plakanju, nego li u - pjevanju. Napisao je čitavu zbirku pjesama 'Gartlic za čas skratiti', u kojoj možemo pročitati i stih: 'Rad bo onaj koji mrtve štuje, na prošlosti budućnost si snu-

je!' Te onaj isto tako nezaboravan: Naviek on živi ki zGINE pošTENo!

Bio je on, zajedno sa svojim rođakom i hrvatskim magnatom Petrom Zrinskim, savršeno svjestan da se u borbi za čast i dostojanstvo svog naroda ne treba oslanjati na strance, ni na Njemca (viruj Nimcu kao suncu zimsku!) ni na nekog drugog i drugačijeg porobljivača, koji 'od svakakvog drveta pali vatru na svom ognjištu' (kako glasi jedna francuska narodna uzrečica).

Katarina Zrinska bila je izuzetno umna žena, dobra kršćanka, dobra supruga, dobra sestra ali i primjer domovinske predanosti sobom, sa svojim i u korist budućih naraštaja. Nema veće časti da li žrtvovati sebe za opće dobro svoje nacije!

U Mlecima je pregovarala s predstavnikom diplomacije francuskog kralja Louis-a XIV, zadužena da

pridobije galskog šarenog pijetla za hrvatsko-ugarski spas od najezde s Istoka jer u Beču je sjedio pomalo suludi kralj 'očenašek' Leopold I., kojemu nije stalo kako će nama u Hrvatskoj i u Ugarskoj biti kad Turci navale, nego - koliko nas treba izginuti da Turci ne bi došli do Beča.

Stoga je Louis-u XIV bila ponudena 'Kruna sv. Stjepana', ukoliko nam da svoju vojnu pomoć da se obranimo od Turaka. Naivna nada, jer očito ni Hrvati ni Ugri nisu znali da od Franje I. Francuzi s Turcima imaju dobre odnose i ne žele ih kvariti za tako riskantan plijen, kao što su svakoj najezdi izložene zemlje između Jadrana i Dunava.

Francuski dvor je ponudio Bečkom dvoru trgovinu: dajte nam Alzas i Lotaringiju ili ćemo primiti ponudenu nam 'Krunu svetog Stjepana'. Habsburzi su Alzas prodali za krv naših knezova: Zrin-

skom i Frankopan u su odrubljene glave u Bečkom Novom Mjestu godine Gospodnje 1671. Njihove kosti mogle su biti prenesene u Domovinu tek nakon raspada Habsburškog carstva.

No, samo nešto malo više od dvjesto godina kasnije, dogodilo se je u Parizu ono što Versailles nije imao ni na kraj pameti: Potomak Louis-a XIV, Louis XVI, oženio je habsburšku kneginju i zajedno s njome - propao. Francuski revolucionari su odrubili glave i Luois-u XVI i Marie-Antoinette von Habsburg. Na javnom mjestu i uz veliko slavlje pariškog puka, koji je pjevao svoju farnadolku: 'Ah, bit će bolje, bolje bit će, pobit ćemo sve plemiće!'. Glave za glave. Tko mačem bije - od mača i gine.

N.B. Danas na francuskom prijestolju sjedi jedan Madžar, Nicolas Sarkozy koji vjerojatno zna kako se povijest događa, kako se sve vraća i sve plaća, kako se nama dogodi ono što mi drugima želimo. Madžar je otišao u Pariz - pod krunu Louis-a XIV. Nisu rijetki događaji kad se jasno kao dan vidi kako prošlost zna zaživjeti u vremenu sadašnjem. Kao jedan jedinstven organski splet okolnosti.

No, francuske revolucionarne krvopije i običnih nesretnika i kraljevskog para je ukrotio Korzikanac Napoleon I. On je jednostavno odbacio antiteističku ideologiju revolucionara koji dokazuju svoju pamet sijekući tuđe glave - oteo Habsburzima njihovu krunu, uzeo za ženu njihovu kćer, vratio zemlju i svijet u povijesnu kolotečinu katoličke tradicije i - usput i u našoj domovini uklonio sve povijesne barijere da se zavrgnu Ilirske provincije i u nama preporodi smisao o sebi i našem mjestu među nacijama slobodnog dijela svijeta. Opet su

Habsburzi, i nakon svega toga nastavili sa zabranama: zabranili su ilirsko ime, bacili su u tamnicu i Antu Starčevića i nabenavili mnogo toga, Hrvatskoj nametnuli Khuena Hedervary-ja, Bosni Benyamina Kallaya itd - ali probuđena u Ilirskom pokretu hrvatska svijest o posebnosti nije bila niti je mogla biti ugašena, nego li - još više razjarena.

Grof Petar Zrinski.

No, iako je opljačkao Vatikan, Napoleon je doživio krunjenje za Imperatora u pariškoj katedrali Notre-Dame (gdje je nekada sjedila 'Déesse-Raison'), i ponovno oživio katoličku tradiciju svoje nacije, onakvu kakvu je ustoličio i zatvrdio Sveti Louis IX. No, ni ideja sveopćeg bratstva u Bogu, ni Kristovi svećenici čuvari vječitog svjetla u ljudskoj savjesti nisu mogli odoljeti ponovnom nasrtaju antiteizma koji je, s Drugom Francuskom Republikom na hokus-pokus način vratio na prijestolje Napoleonova rođaka i nasljednika - Luois-a Napoleona III.

Premda obnovljena u svojoj povijesnoj veličini Francuska carevina nije mogla nadživjeti konjun-

kturu unutrašnje i vanjske sprege masonerije - kako s Pruskog dvora, tako ni iznutra. Krah kratkotrajne Druge francuske carevine dogodio se je - porazom vojske Napoleona III. kod Sedana i to baš u - Lotaringiji.

Francuski povjesničar, Pierre Miqel napisao je opsežno djelo o novoj III. Francuskoj Republici. I to razdoblje je nazvao: 'De Sedan à Sedan', jer drugi Sedan, Treće, framasonske republike, dogodio se je 1940. No, u međuvremenu su francuski radikalni socijalisti uspjeli dovesti na vlast kako Mussolinija u Italiji, tako i Hitlera u Njemačkoj (injekcijom od 30 milijardi ondašnjih francuskih franaka iz crne kase Francuske u crnu kasu 'Nacional-Socijalističke Radničke Stranke Njemačke'. Autogol? Malo je reći! Zato oni o tome malo i govore. Treća Republika Francuska okotila je i - Jugoslaviju i to u - Versaillesu...

I nakon strašne, krvave i tragične epopeje u francuskom iskustvu s borbenim ateistima i francmasonima, dogodilo se je ono najstrašnije - Drugi svjetski rat. Nema toga ni dobrog ni zlog što Francuska nije u tom ratu iskusi-la i pretrpjela!

No iz tog vrtloga Francusku je izveo jedan dosljedan plemić katoličkog odgoja, primjeran patriot i predan ratnik - Charles de Gaulle, gorostas irskog podrijetla. Dirigirajući svim skupinama Pokreta otpora i u zemlji i van zemlje, de Gaulle je časno izveo Francusku iz ondašnje svjetske ludnice, Drugog svjetskog rata polovicom stoljeća koje je svijetu načinilo najveću nesreću u povijesti ljudskog roda - nesreću koja je počela Sarajevskim atentatom i privedena kraju oslobođenjem Sarajeva od balkanskog barbarogenija skoro sto godina kasnije.

Nasuprot francuske nesreće: de Sedan à Sedan, nasa nesreća trajala je - od Sarajeva do Sarajeva.

No, nakon Drugog svjetskog rata, na kormilu Francuske se je De Gaulle kratko zadržao. Ustav IV Republike Francuske vratio je vlast franc-masonima i oni su u Francuskoj načinili - poput rogova u vreći - razlaz političkih, ideoloških i stranačkih tendencija do te mjere da ni u vladajućoj koaliciji nije bilo moguće sastaviti stabilnu vladu (poput one u Sarajevu danas!). I nakon kaosa koji je potrajao nekih dvadesetak godina, i sami franc-masoni su shvatili da iz tog vrzinog kola treba izići ali kako. Došli su na ideju da pitaju - vođu Nacionalne fronte generala de Gaulle-a. On je lakonski s dva metra visine svoje generalske uniforme rekao: 'Da, to je moguće, pod uvjetom da mi date pune ovlasti za sastavljanje novog ustava Republike Francuske'. Sve važnije tendencije u francuskoj Narodnoj skupštini su na to i - pristale.

S punim ovlastima, de Gaulle je s užim krugom svojih stručnjaka sastavio 'Ustav V. Republike' i pozvao francusku naciju 1958. da ga prihvati ili odbije na Referendumu koji je bio upriličen za tu svrhu. Francuski narod se je odazvao svom katoličkom generalu i - dan danas francuska Peta Republika nastavlja svoju nadgradnju u duhu de Gaulle-ova Ustava Republike Francuske.

PARALELA: Vidjeli smo u čemu

se sastoji paralelizam između hrvatske i francuske poviesti u sedamnaestom stoljeću, a u čemu pak u dvadesetom stoljeću. U tom paralelizmu valja uočiti da je Francuska za vrijeme II. sv. rata bila podijeljena 'demarkacionom linijom', a tako je danas podijeljena i Bosna, zbog koje je izbio sav kaos dvadesetog stoljeća.

Fran Krsto Frankopan

Taj paralelizam treba uočiti i u političkom kaosu Francuske u vrijeme IV. Republike i u još uvijek tekućem kaosu u Bosni s demarkacionom linijom koja dijele žrtve genocida i one koji su tu počinili genocid. Ovog puta uz pomoć međunarodnih 'reklakazala' ideološki mutavih kaotičnih glava koje ne znaju šta su jučer jeli, kao što sutra ne će znati šta su danas požderali. Na-

kon svega što smo i s njima podnijeli, oni i dalje misle da nismo u stanju voditi računa o samima sebi!

No, da budemo na čistu: kao što god je general De Gaulle dirigirao Pokretom otpora u Francuskoj u toku Drugog svjetskog rata, a zatim i dalje ostao nada svoje nacije, da će je izvući i iz unutrašnjeg kaosa - donošenjem Ustava, tj. temeljnog pravilnika za ponašanje jedne slobodne nacije - Ustava koji je, u francuskom slučaju, ujedno temeljni zakon i pravilnik moralnog ponašanja bez kojeg je nemoguće stabilizirati modernu državu, državu koju su od svog naroda oteli mitomani i kleptomani. Svoj ustavni poredak Francuzi s ponosom nazivaju - moralni poredak!

Donošenje USTAVA BANOVINI BOSNE u narednom razdoblju bit će i veliki događaj koji će svijetu ukazati kako se gasi požar barbarogene strasti koja ne pozna ni vjere ni zakona, kako to zapisa Herodot još prije 25 stoljeća, govoreći upravo o tom dijelu Balkana, koji je zapalio svu kuglu zemaljsku, odnosno kako se liječi najopakija od svih bolesti - rasističko-integristička kuga koja od svojih pristaša traži da klanjem neistomišljenika dokazuje superiornost zenitističkog balkanskog barbarogenija.

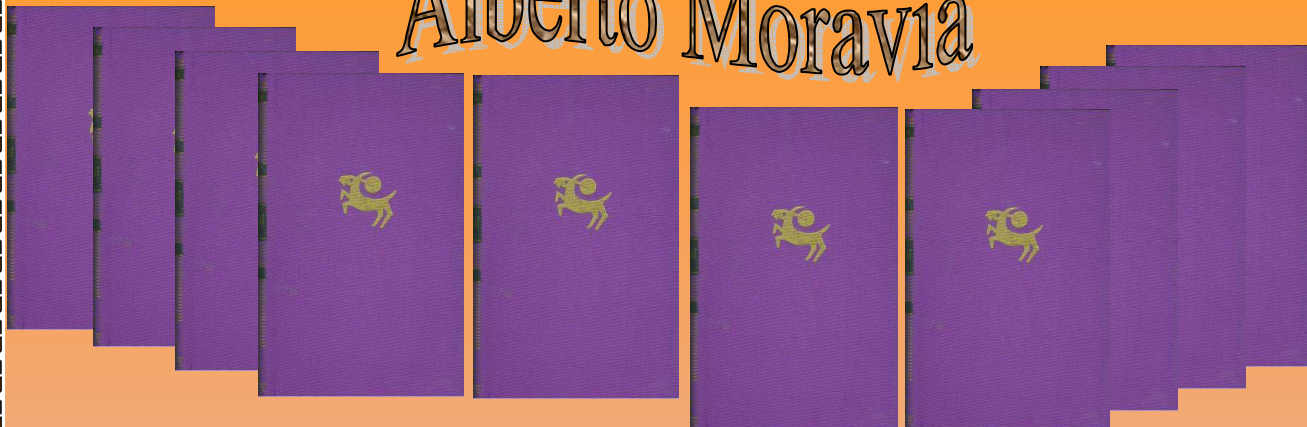
I ovdje je pitanje mira i stabilnosti ovisno o novom ustavu, čiju pripremu treba povjeriti - direktoru obrambenog Domovinskog rata.

HRVATSKA KNJIŽARA

knjizara.hrvatskauljudba.hr

preporučuje Vam knjige:

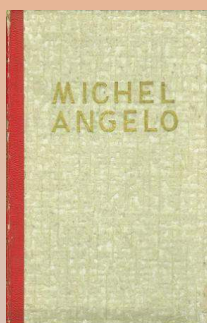
Alberto Moravia

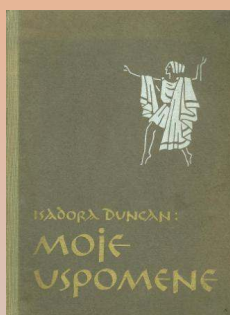
AUTOMAT, DOSADA, ČOČARA, KONFORMIST, MASKARADA/BRAČNA LJUBAV, PAŽNJA, PREZIR/AGOSTINO, RAVNODUŠNI LJUDI, RIMLJANKA, RIMSKE PRIČE

Cijena: 10 x 40,00 kuna

Izdvajamo iz ponude antikvarijata (cijene treba uvećati za poštarinu):

Gerhard Ellert:
MICHELANGELO,
str. 296, 1945. g.
80,00 kuna

Isadora Duncan:
MOJE USPOMENE,
str. 199, 1944. g.
100,00 kuna

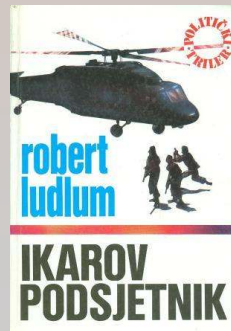

Hugh Lofting:
CIRKUS DOKTORA DOLITTLA,
str. 333, 1952. g.
45,00 kuna

Ursula Le Guin:
LIJEVA RUKA TAME,
str. 285, 2004. g.
80,00 kuna

Robert Ludlum:
IKAROV PODSJETNIK,
str. 618, 1989. g.
70,00 kuna

ZAR I POSLIJE MESIĆA - LAŽLJIVAC?

Diana Majhen, Zagreb

U današnjem (17.6.2009.) intervjuu predsjednika Mesića imali smo prilike pročitati ništa više ili manje nebuloza nego i obično, no što mu se više primiče kraj mandata, to pokazuje sve više napora kako bi narod usmjerio u pravcu dolazećih predsjedničkih izbora te odabiru kandidata po njegovoj mjeri. Kaže Mesić, očekuje da njegov nasljednik bude antifašista.

Pitam se, kako Mesić može očekivati to kakav će njegov nasljednik biti? Kralj nije, pa da imenuje prijestolonasljednika. A ako nešto očekuje, onda valjda ima i razloge zašto to očekuje. Što nam jasno pokazuje, kako se moramo jako dobro pripremiti za nadolazeće predsjedničke izbore, jer je više nego očito kako su karte manje-više već unaprijed podijeljene, savezi sklopljeni a „prestolonasljednik“ izabran. A takav sigurno neće hrvatskom narodu donijeti ništa dobrog.

Ono što mene brine je to, što čisto sumnjam da Mesić cilja na nekog stvarnog antifašistu, onako bez navodnika. Jer, po nekoj logici stvari, istinski antifašist bi se dobro i debelo potrudio da se kazne oni „antifašisti“ koji su pod krinkom antifašizma ubijali bespomoćne civile, razoružane vojnike, žene i djecu. Čisto zato, što ne bi htio da mu bestijalni mani-

jaci i ubojice koji se i dan danas nekažnjeno šeću bacaju ljagu na cjelokupni antifašistički pokret, pa bi se onda vjerojatno od takvih i ogradio.

Ono što je Mesić do sada radio po tom pitanju bilo je upravo suprotno. On je svoj predsjednički utjecaj zlorabio kako bi putem medija prenosio poruke poput one „da se partizane ne treba ispitivati“ obrazlažući to njihovim godinama (to vrijedi samo za „antifašiste“, za druge starost uopće nije bitna).

Nadalje, Mesić je danonoćno u službi obrane jednog od najvećih zlikovaca u povijesti, Josipa Broza Tita. Ali je njegovo današnje tumačenje te obrane izuzetno zanimljivo i pokazuje da se Mesić više ne mo-

že kontrolirati kao prije, te da je ispravno mišljenje kako istina uvijek nađe put za sebe, čak i kada dolazi kroz usta lažova.

Dakle, kaže Mesić kako „se ide na simbol antifašističke borbe – Josipa Broza Tita. Ako se sruši simbol, onda se ruši i antifašizam, a Hrvatska je sazdana na antifašizmu“.

Znači li to da Mesić konačno priznaje kako je pokušao rušiti hrvatsku državu?

Jer, što je u tom slučaju njegov

pokušaj rušenja Franje Tuđmana drugo negoli pokušaj rušenje hrvatske države? Tuđman je, kao njen prvi predsjednik, simbol slobodne Hrvatske, ništa manje nego je to Tito bio za antifašizam ili „antifašizam“, ovisno tko je u pitanju. Pa je slijedom toga, Mesić konačno izgovorio tu dugo zataškavanu istinu, da je pokušao napadima na Tuđmana srušiti borbu za slobodnu Hrvatsku, vrijednost Domovinskog rata i samu Hrvatsku, koja je sazdana na njemu. Nije da to nismo odvijek znali, ali je lijepo konačno to čuti i od njega samoga.

Idemo dalje.

Mesić licemjerno kaže da se slaže da se svi zločini trebaju istražiti, ali postavlja pitanje uključuje li to da se svi koji su pružali oružani otpor novoj vlasti proglašeni nevinima. Netko bi očito Mesiću trebao održati par predavanja o tome što zakon kaže za one koji su ubijeni bez suđenja i presude.

Svatko, kome se krivica ne dokaže, smatra se nevinim. A krivica svih onih ljudi koje su „antifašisti“ pobili u poraću nikada nije dokazana, jer nikakvog suđenja nikada nije bilo. Shodno tome, radi se o nevinim ljudima, izuzev ako Mesić nije u stanju dokazati suprotno. Recimo, nekim dokumentima koja dokazuju neko koliko-toliko nepristrano i pošteno suđenje kojima su se isti osudili na smrt.

Mesić izjavljuje kako je među ubijenim na Bleiburgu bilo nevinih, ali se tu uglavnom radilo o poraženim snagama koje nisu bile spremne položiti oružje. Pa ako postoji neka kruna za najvećeg lažova i licemjera, onda ju je Mesić zasigurno zaslužio.

I uz najbujniju maštu, doista se ne može zamisliti ljude koji se u žaru borbe spuštaju u jame, ležu na pod i čekaju da ih se zalije vapnom, a sve to pružajući oružani otpor, te imajući u svojim „borbenim redovima“ hrpe žena, staraca i djece. Mesićevom naka-radnom analogijom nema tog zločina koji se ne može opravdati, radilo se o Bleiburgu ili Jasenovcu.

Isto je tako zanimljivo, zašto su „antifašisti“ te silne jame prepune hrvatskih kostiju skrivali toliko godina, ukoliko se radilo o pogi-

nulim vojnicima prilikom oružanih sukoba. I zašto se svaki ozbiljniji pokušaj istraživanja istih plaćao zatvorom ili smrću?

Prije samo nekoliko dana slušali smo tog istog Mesića kako se pita zašto nema nikakvog spomenika na Jadovnom, bez da smo ga ikada čuli da se to isto pita za sve te jame u kojima se ne nalaze igračke nego pobijeni ljudi. Koji za Mesića izgleda nisu ljudi, jer kako se čini prema njemu nisu zavrijedili neko eventualno suđenje, nego samo žicu, metak i vapno.

Pa si nešto razmišljam o tom spomeniku na Jadovnom i mislim kako bi za ovaj narod i ovu državu doista bilo najbolje da umjesto spomenika predsjednik Mesić ostane tamo sve do isteka svog mandata, kako ne bi i dalje zlorabio svoje predsjedničke ovlasti u cilju imenovanja svoga nasljednika.

Nakon predsjedničkih izbora, kako god mu volja. Hoće li i dalje biti spomenik ili možda otići živjeti u Haag, Beograd ili u bilo koje drugo mjesto koje mu se sviđa.

BARJAK VAM IPAK - NE DAMO!

Darijo Strehovac Streh

Zašto se o Neovisnoj Hrvatskoj, DR-u i hrvatskim braniteljima već desetljeće bez prestanka stvara negativna percepcija maglovito je jasno svima. Svjetski su interesi toliko veći od naših malih života, ulozi su toliko veći od naših malih obitelji, a velika slika toliko je nedostižna našim malim svjetovima, o tome je besmisleno uopće i razmišljati. Tako je i točka, i mi obični ljudi bez multimilijunskih vikendica tu ne možemo učiniti baš ništa.

Ali možemo li pokušati počistiti vlastito dvorište? Zaista, je li unutar naše Države toliko teško prepoznati likove i djela koja nas uništavaju, gurajući nas u ostvarenje mračnih vizija na koje su nas upozoravali veliki vizionari poput pokojnog V. Gotovca ("Srbi su od Hrvatske željeli napraviti zemlju sa četiri C, ovi danas od Hrvatske žele napraviti zemlju sa četiri K - kurve, kriminalci, kuhari i konobari"), mučki ubijenog Brune Bušića ("Hrvatske će biti, ali pričekajte i

vidjet ćete kako će tada tek naši krasti"), pa sve do Starčevića ("u SHS ulazimo dragovoljno - poput ovaca na klanje")?

Kako je moguće pored otvorenih očiju ne vidjeti i ne prepoznati koja je danas povijesna uloga naših, "hrvatskih", vladara, te tko su i što su oni zaista, držali oni ruku na lisnici u gornjem džepu sakoa tijekom himne ili ne?

Kako je moguće ne shvaćati ulogu bivših jugoslovenskih "funkcionera", udbaša i protivnika svake ideje o Neovisnoj Hrvatskoj; a koji danas obnašaju visoke dužnosti upravo te, njima toliko mrske, a nama jedine države? Ili njihovih pulena, šegrti, i djece, na kraju krajeva?

Kako je moguće ne vidjeti namjere i ne prepoznati ideale tih ljudi koji su od Bleiburga pa do Ovčare, vlastoručno ili potpisima "narodnih sudija", pobili stotine tisuća hrvatskih građana jer se nisu slagali sa njihovom vizijom jugoslavije ili velike srbije?

Kako je moguće ne vidjeti kako su UPRAVO ONI ti koji su devedese-

tih, tijekom srbsko-crnogorske agresije na Hrvatsku, iz podrumskih zaklona zgrtali svoja bogatstva, "privatizirajući" bogatstva koje su naraštajima stvarali Hrvati, čija su djeca istovremeno ginula na bojištima dok su njihova tulumarila u Njemačkoj ili Švicarskoj?

Kako je moguće i dalje ne vidjeti rub provalije do koje su nas doveli, uništavajući sve vrednote društva, privredu i gospodarstvo; poput roja nezasićenih skakavaca?

Kako je moguće ne vidjeti kako su iz Hrvatske napravili vlastitu prčvaru, koju preko svih korumpiranih državnih "institucija" i komponenti bolesnog društva kojega su iskonstruirali i dalje nesmiljeno uništavaju, čitavo vrijeme koristeći već odavno kompromitirane i propagandističke medije za zaslijepljivanje i zatupljivanje hrvatskih građana?

Nikako. Moja svekolika nepodobnost u tako nešto jednostavno ne može vjerovati.

Ono u što ja vjerujem jest kako su kreirali savršeno okruženje

mračnog Gotovčevog upozorenja - "države sa četiri K". Vjerujem kako su nas sve ulovili u zamku paklene iluzije; iluzije zemlje koja nam naizgled ne pruža nikakvu budućnost, te koja je bila puno bolja prije no što su se pojavili "ti branitelji i onaj Tuđman".

Srozali su nam državu na dno, s koje god se strane stvari sagledale - moralne, društvene, gospodarske - ljudske. Uništili su školstvo i od Hrvatske i dalje rade neobrazovano društvo (upitajte Primorca), naglašavajući kako u "tom neobrazovanju prednjače baš branitelji, koji osim što su prolupali i nisu integrirani u društvo, stalni su uteg proračunu, te ih sve treba potjerati na ledinu". Zašto baš uvijek branitelji? Je li moguće kako smo mi krivi za sva zla koja vam se događaju?

Ocrnili su i u blato bacili ono najsvetije što se može dogoditi jednoj Državi - Obrambeni Rat za Neovisnost. Čistu i nepatvorenu borbu za gole živote nazvali su zločinačkim činom, a agresora su prihvatili kao pravednog gubitnika.

Prema hrvatskom su ratniku počinili takove nepravde koje su tisuće natjerale na samoubojstvo, a prema njima u javnosti stvorili takovu percepciju da se tijekom ikakvog razgovora ili teksta i samim spomenom riječi "branitelj" u zraku ili umu stvara negativan prizvuk zločinca; dok su agresore abolirali i tretiraju ih kao zaslužne hrvatske građane nad kojima je počinjen "pravi" zločin.

Ali gdje prosječan čovjek misli kako će to stati? Misli li itko kako će to stati samo na braniteljima, te kako će se ti likovi, ili njihovi puleni i djeca odreći svojih ideala Hrvatske utrte u prah?

To je tek početak, jer ogroman dio hrvatske javnosti se više "takovim glupostima" uopće niti

ne zamara, i put za daljnje djelovanje im je utr i otvoren.

Propaganda njihovih, "hrvatskih" medija, već je i među onim dijelom javnosti koje uopće i zanima što im se događa sa zemljom stvorila dojam kako je posljednji zakon o hrvatskim braniteljima DR-a konačno napravljen prema mjeri hrvatskog Ratnika, što ne može biti dalje od istine; te će im u budućnosti ako se branitelji ne probude i ne združe tek koristiti kao još i teže oružje protiv hrvatske Države.

Jer kad bi taj zakon išta vrijedio, onda bi u Hrvatskoj postojale tri kategorije obuhvaćene njime: učesnici u DR-u, hrvatski branitelji, i hrvatski Ratnici. Tada se ne bi moglo dogoditi da ljudi koji su pretrpjeli i na prvim crtama izgurali čitav rat, u sustavu morha dočekavši mirnodopsko razdoblje,

imaju duplo manju mirovinu od onih koji su nakon par mjeseci ili dana, 1991. ili 1992. otišli u mirovinu. (Ovdje se, naravno, ne misli na naše ranjene ratnike ili logoraše)!

Što se zapravo dogodilo?

Pod patronatom "kumrovečke škole" i "pokreta za jugoslaviju" nam vođenim ministarstvom za gubljenje vremena i "brige za socijalu" - ovakva nam država najčešće zbrinjava neradnike, u braniteljskoj populaciji "glumce" koji su tijekom DR-a tu i tamo našli vremena za dužnost skladištara ili kakve slične dužnosti; prilikom koje su švercali "višak" konzervi na razmjenu s lokalnim birtijašem za koju litricu, ili za posjet ženi, čega je rezultat hrpa dječice začete tijekom njegovog "ratovanja".

Iako nisu pokupili niti gram slavenskog blata, niti preplanuli na jakom dubrovačkom suncu, a da i ne govorimo o velebitskom smrzavanju, ti ljudi danas zbog kojekakvih kriterija "našeg milog nam" ministarstva imaju prvenstvo apsolutno pri SVEMU.

Uz moto ulovi što se može, oni većinom već kod prvog predaha početkom '92. odlaze u mirovinu koja je tih godina, po tadašnjem zakonu - 100%-tno ratna, znači maksimalna, bez ikakvih pridjeva kao "profesionalna", "radna", "privremena", ili "civilna". Tada su odabrani iz bivšeg sustava odabranima po svojoj volji "u roku odmah" rješavali invaliditet i mirovine; postajalo se zaslužnim članom hvidr-e, dobivale su se svečane odore i počasni činovi koji su već postojeću mirovinu činili još i boljom. Rezultat je danas vidljiv. Hvidr-a je takva kakva jest, s čelnim ljudima takvim kakvi jesu; dok su "sitni" članovi razbacani

kao rakova djeca, razjedinjeni i krpaju kraj sa krajem - svima je tu sve jasno.

Stambeno je zbrinjavanje za takove, "zaslužne", na red dolazilo odmah, a automobil na povlasticu već je bio kupljen, pa ga je trebalo i garažirati. A ne zaboravimo, bila je tek '93, i "privatizacija" je bila u punom zamahu. Ali sve je to bilo rezervirano za odabrane, a ti isti nam odabrani danas rukovode vladom, medijima, sudstvom i pravosuđem, te i predsjednikuju, a nemojte mi samo reći kako vjerujete kako su to hrvatski Ratnici?

Pa danas u hrvatskoj vojsci jedva da i radi itko tko ili nije bio "jna" lice prije DR-a, ili je rodbinskim

ili na druge načine vezan s takovima, a što reći na činjenicu kako u morh-u djeluju i rade i pripadnici četničke, agresorske vojske, koji su tijekom DR-a uništavali Hrvatsku i ubijali njezine građane? Usto, prebrojite hrvatske generale, i odvojite one stvorene u DR-u i "jna" "profesionalce"?

I nakon što sve to procesuirate - razmislite i odgovorite sami sebi: za što su krivi hrvatski Ratnici? Za što ih prozivati, zašto im zabranjivati okupljanja, glazbu, vjeru u Boga i Domovinu, i čemu ih poistovjećivati s fašistima?

Za crvene je uvijek bilo kasno, ali vi koji u sebi imate još barem malo ljudskog i nacionalnog ponosa, razmislite zašto se posvuda u svijetu nacionalna svijest

njeguje i od nje se ne odstupiti niti milimetra, a zašto se namo to ne dopušta, i to čak niti od strane naših vlastitih vladara?

A za kraj, ako ništa od ovoga ne padne niti na komadić plodnog tla: Ratnici su danas umorni ljudi, koji ne mogu shvatiti kako vam sve što su dali još uvijek nije dovoljno; i kojima je sad više nego ikada potreban samo mir i malo vjere u ovaj krvavi život. Udovoljite nam barem iz vica, i dopustite tom jadnom, krvavom i poderanom hrvatskom barjaku neka se vijori barem dok ne pocrkamo, a onda iz njega radite što hoćete, i farbajte ga u koje god boje želite.

Molim vas.

KRIK ISTINE IZ ŠUME LUG

Damir Borovčak, Zagreb

Bjelovar - Lug, 16. lipnja 2009.

Poslijepodne je u bjelovarskoj crkvi sv. Terezije Avilske u konceleciji nekoliko svećenika služena sv. misa za sve žrtve Križnoga puta s područja Bjelovarsko-bilogorske županije. Nakon mise na spomeničkom području gubilišta u šumi Lug nastavljen je spomen na sve hrvatske žrtve jugokomunističkog boljševizma, pogubljene u poraću 1945. g.

Početnu molitvu i blagoslov grobnice predvodio je župnik sv. Terezije Avilske iz Bjelovara vič. Josip Stipančević. Zatim su vijence položili i svijeće zapalili predstavnici Županije Bjelovarsko-bilogorske, Grada Bjelovara te više udruga iz Bjelovara, Donjih Mosti, Varaždina, Koprivnice, Križevaca i Zagreba.

Nakon izvođenja hrvatske himne spomen slovo održao je Zdravko Ivković, predsjednik Matice hrvatske – ogranak Bjelovar i dopredsjednik Odbora za podizanje spomen obilježja prešućivanim hrvatskim žrtvama Drugog svjetskog rata i poraća s područja Bjelovarsko-bilogorske županije. Ivković je detaljno govorio o poratnim stradanjima i stratištima s područja grada Bjelovara te nastanku spomen grobnice na rubu šume Lug. Gradonačelnik Grada Bjelovara Antun Korušec svjedočio je iz osobnog sjećanja i iskustva svoje obitelji o stradanjima i pogubljenjima poslije završetka Drugog svjetskog rata, te se založio da se istraživanja prikrive-

Govor Zdravka Ivkovića, predsjednika Matice Hrvatske - ogranak Bjelovar

nih grobnica nastave, posebice na području grada Bjelovara.

Program je završio prigodnim recitacijama i skladbama pjevačkog zbora HORKUD „Golub“ te prigodnim druženjem, a obilazak grobišta u samoj šumi Lug poremetio je dolazak nevremena uz jaki olujni vjetar.

Poštovana rodbino ubijenih i ostali sudionici ovog spomen skupa !

Okupili smo se danas ovdje prisjetiti se poratnih vremena 1945. u Bjelovaru i okolici punih boli i žalosti za velik dio hrvatskog naroda ovog kraja koji je tada bio izložen zločinačko-ubilačkom bijesu jugokomunističkih-boljševičkih goropadnika. Taj bijes proizročio je daleko veće zločine i premašio one iz ratnog vremena kojih nije nedostajalo na objema zaraćenim stranama. Od 1945. do 1990. jugokomunistička vlast veličala je i naglašavala zločine druge strane, dok je svoje kako ratne tako i poratne prešućivala i o njima se nije smjelo pisnuti, a kamoli govoriti. Mi danas ovdje u ozračju hrvatske slobode možemo govoriti i svjedočiti istinu o svemu tome.

Nakon bleiburške sudbe 15. svibnja 1945. nepregledne pješačke kolone od nekoliko stotina tisuća ljudi, kako razoružanih bivših pripadnika HOS-a, tako i civila muškog i ženskog spola, sprovedeni su, bolje rečeno gonjeni od austrijsko-slovenske granice preko Slovenije u Hrvatsku i dalje prema istoku bivše Jugoslavije. Na tom putu bespomoćni hrvatski ljudi bili su izloženi užasnim grozotama od fizičkog mučenja, mučenja glađu i žeđu, do najgoreg, kako pojedinačnog ubijanja, tako i ubijanja manjih i većih skupina. Zbog svih tih muka i mnogobrojnih smrti nevinih

ljudi ubijenih programski bez ikakvog suđenja, taj put je hrvatski narod nazvao Križnim putem.

Taj ubilački bijes i Križni put nije mimoišao ni grad Bjelovar ni današnje područje Bjelovarsko-bilogorske županije. O tragediji i nesreći koje su zahvatile ovo naše područje 1945. najbolje svjedoči rasprostranjenost i broj do sada poznatih 65 gubilišta diljem područja županije, s brojem grobnih jama koji vjerojatno nikad ne će biti utvrđeno. Na tim gubilištima jugokomunistički zločinci ubijali su pretežito mlade hrvatske ljude, bez obzira na njihovo socijalno podrijetlo. Osim ubojstava na samom Križnom putu mnoge manje i veće skupine mučenika odvajane su iz kolona i odvođene i ubijane u obližnjim šumama ili na već postojećim partizanskim gubilištima hrvatskih ljudi nastalim već za vrijeme rata. Osim tih gubilišta poslije završetka Drugog svjetskog rata

nastala su mnoga nova, većinom na današnjem području grada Bjelovara ukupno 9 od kojih su najveća ova u šumi Lug, a ona je još uvijek neistražena, zatim 2 gubilišta u 2 km udaljenoj šumi Razboička (Rajzbuška). U njima je zloglasna OZNA (Odjeljenje zaštite naroda) lišavala života brojne prethodno uhićene žitelje ovog grada i područja naše županije, ali na žalost i brojne žitelje iz područja danas susjednih županija, ponajviše koprivničko-križevačke. Žrtve su ubijane uglavnom zato, jer su živjele sa svojim uvjerenjem koje nije bilo u skladu s jugokomunističkim. Do sada je popisano i utvrđeno 6.304 prešućivane poginule i ubijene hrvatske žrtve s područja Bjelovarsko-bilogorske županije.

Stojimo ovdje pred zajedničkom grobnicom u kojoj su zemni ostaci 293 hrvatskih žrtava pogubljenih 1945. nakon završetka Drugog svjetskog rata. Od tog broja 228 kostura pronađeno je tijekom ljeta 1992. na gubilištu u ovoj šumi. Prema izjavama brojnih svjedoka u ono vrijeme stanovnika u nekoliko obližnjih kuća, kao i u naselju

Trojstveni Markovac prva pogubljenja dogodila su se u noći 13./14. lipnja 1945. kada su se čula zapomaganja i jauci, te pucnjevi iz pušaka i samokresa. Ti kosturi iskopani su i preneseni, kao i kosturi iz Maceljske šume, u Zavod za patologiju KBC Šalata u Zagreb. Početkom jeseni iste godine u šumi Trnovka na Bilogori pronađeno je i iskopano iz 3 grobne jame daljnjih 65 kostura i preneseno također u Zagreb. Ti kosturi zajedno s 1.163 kostura iz šuma Macelja su punih 11 go-

dina bili u prostoru navedenog Zavoda, izloženi nebrizi i zaboravu. Zahvaljujući nastojanjima Središnjice Udruge ratnih veterana Hrvatski domobran i Hrvatskog društva političkih zatvorenika te Časničkom klubu 242 svi ti kosturi preneseni su u odgovarajući prostor ostave posmrtnih ostataka Kenotaf zagrebačkog krematorija. Spomenute udruge potaknule su i nastojale osigurati sve pretpostavke za pokop posmrtnih ostataka tih žrtava nailazeći na razumijevanje crkvenih velikodostojnika i na koncu Vlade RH i njenog Ureda za zatočene i nestale na čelu s pukovnikom Ivanom Grujićem. U to vrijeme koncem 2003. i početkom 2004. jačaju i naša nastojanja u Bjelovaru za konačnim rješenjem povrata i pokopa posmrtnih ostataka bjelovarskih žrtava. U tu svrhu na prijedlog MH Ogranak Bjelovar, Poglavarstvo Bjelovarsko-bilogorske županije na svojoj sjednici održanoj 4. ožujka 2004. pod točkom 8. dnevnog reda donijelo je Odluku o osnivanju Odbora za podizanje spomen obilježja prešućivanim hrvatskim žrtvama Drugog svjetskog rata i poraća s područja Bjelovarsko-bilogorske županije. Jedna od glavnih zadaća Odbora bila je između ostalog podizanje, odnosno izgradnja grobnice sa spomenikom u šumi Lug. Sama grobnica po svojoj veličini projektirana je za prihvat dvostrukog broja posmrtnih ostataka (oko 600-700). Prethodno 1999. tadašnje Povjerenstvo saborske komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava pri Matici hrvatskoj Ogranak Bjelovar istražujući šumu Razboička pronašlo je 3 grobne jame (s otkrivenim ljudskim kostima) u predjelu Jelinac, a 2000. u istoj šumi u predjelu potok Razboička 5 grobnih jama

također s otkrivenim ljudskim kostima. Jedna od njih je bila razotkrivena i u njoj je bilo 20 kostura koja je ponovno zatrpana.

Grobnica sa spomenikom dovršena je koncem proljeća 2006. i u nju su 26. lipnja 2006. položeni uz svečani ispraćaj vraćeni iz Zagreba posmrtni ostaci 293 žrtve. Pretpostavljali smo kako ne će biti problema s iskapanjem nepobitno utvrđenih ljudskih kostiju hrvatskih žrtava iz ukupno 8 grobnih jama u šumi Razboička. Za to je bilo potrebno obaviti prethodno formalnosti preko Županijskog državnog odvjetništva u Bjelovaru podizanjem kaznene prijave protiv nepoznatog počinitelja kako bi se moglo iskapati ili ekshumirati posmrtni ostaci žrtava iz navedenih grobnih jama i položiti u već osiguran prostor zajedničke grobnice u Lugu. Nije nam poznato iz kojih razloga državno odvjetništvo do današnjih dana nije to ostvarilo, pogotovo stoga što se ovih dana po Odluci državnog odvjetništva u Čakovcu nedavno pronađene ljudske kosti hrvatskih žrtava iz 1945. u Hrašćanima počele iskapati 9. lipnja 2009., isto tako prije nekoliko dana na isti način kod Vrgorca u Dalmaciji i prošle godine u Križevcima. Nameće se pitanje po kojim to zakonima pojedina državna odvjetništva djeluju. Nadamo se, budući ćemo iduće go-

dine obilježiti tzv. okruglu 65. obljetnicu ovih stradanja, imati riješeno pitanje iskopa iz grobnih jama šume Razboička posmrtnih ostataka žrtava iz 1945. i njihova dostojno čovjeka pokopa u zajedničku grobnicu.

Ovo je već 18. tradicionalno održavanje spomena na žrtve poraća iz 1945. ne samo za Bjelovar i bližu okolicu, veći i za čitavo područje Bjelovarsko-bilogorske županije te ono simbolično predstavlja naš mali bjelovarski Bleiburg. Tijekom godine ovu grobnicu i spomen obilježje uz službeni obilazak izaslanstava gradskih i županijskih vlasti, udruga i ostalih, na državne blagdane i Svi Svete obilaze ponekad anonimni pojedinci i manje skupine. Ove godine prvi puta 5. lipnja 2009. pripremljen je i najavljen posjet 34 učenika 8. razreda OŠ V. Pisanica, te su tom prigodom članovi našeg Odbora upoznali ih s događanjima iz toga vremena. Ovo mjesto i uopće krvavi događaji iz 1945. uz bjelovarski ustanak 8. travnja 1945. i proglašenje istog dana Hrvatske države u Bjelovaru obogaćuje prepoznatljivost Bjelovara u novijoj hrvatskoj povijesti. Ujedno svi ti događaji obogaćuju našu svijest o ratnoj i poratnoj bezumnoj brutalnosti i tragediji kako se ona nikada ne bi ponovila. U povijesti čovječanstva provlači se neprekidna borba između dobra i zla. U prirodi je čovjeka, budući su ljudi Božja djeca, biti na strani dobra. Kako je rat najveće zlo čovječanstva sve više se nameće pitanje besmislenosti rata, a ovdje tj. na ovakvim mjestima čovjek može doći do ovakve spoznaje.

Počivajte u miru Božjem i neka Vam je laka hrvatska zemljica zbog koje Vam je život oduzet.

BLEIBURG

Asaf Duraković, Zagreb –
Odabrao Zvonimir Došen, Kanada

Koruške gore. Večeras ranog ljeta
Na pašnjacima minis prvog sijena
Nad glavom oblak i gavran prelijeta
Velika polja šutnjom zavijena.

Ne gledam obzor ni vrhova gora
Gledam gdje ćete postrajane idu
Ni glasa nema niti razgovora
Do nebosklone pružaju se vidu.

Čemerna vojska u nepregled kroči
Ponori pred njom. Za njom tuđe ćete
Crveno sunce sledi u ukoči
Povorke dugim poljem raznijete.

Vrstam se s njima i koračam s njima
Kasno se sunce u očima sjaji
A Koruškim se sluti pašnjacima
Ledena strepnja. Jad i uzdisaji.

Gijela nam zemlja tim poljem prolazi
Tisuće svijeta. Tisuće godina
Kao što sunce nad gorom zalazi
Oko nas zla se vije pomrčina.

I gledam svijetla iz Koruških sela
Minuju kuće i pačinci rani
Kao da nije naša zemlja cijela
I danas klana na ovoj poljani.

O, tamo svijeta za tvoje i danas
Zločine crne nekažnjeno kriješ
Krvave ruke opet pružaš na nas
I zar se našoj nevolji još smiješ

Od istoka i zapada Europe
I danas tvoje zlo po nama pada
I vide ti se zločinačke stope
Novom polju gdje sunce zapada.

I NAKON BLEIBURGA - BLEIBURG!

Leo Marić, Vinkovci

Ponekad, kad se zamislim nad sudbinom žrtava bleiburške tragedije, zaista je teško zaustaviti nadiranje sumornih i tamnih misli koje se jednostavno ne mogu mimoći kada se govori o ovoj tematici. Prošlo je, evo, već 64 godine odkad se dogodila ta tragedija, no hrvatski narod još se nije oporavio od golemog demografskog, a i intelektualnog gubitka proiteklog iz toga. **To je najbolje sročio Mladen Schwartz u svojoj najnovijoj knjizi „Bleiburg i Haag – kako propadaju hrvatske države“ rekavši:**

„Demografski, nacionalno-politički i nacionalno-psihološki ozlijeđen, zakačen, vraćen unatrag, hrvatski je narod bio Bleiburgom osuđen na desetljeća drugorazrednog vegetiranja u obnovljenoj velikosrpskoj Jugoslaviji, u kojoj su predstavnici bleiburškog pobjednika nad njime provodili nesmiljeni teror, u doslovnom smislu komunističko-velikosrpske strahovlade. Hrvatski narod, kako je dobro poznato, u drugoj Jugoslaviji pretrpio je neizmjerne gospodarske štete, njime su vladale snage koje su mu nametnule odbojan i nerazuman model političke vladavine, još i više nego monarhistička, komunistička je Jugovina Hrvate ubijala, zatvarala, mučila, a napose,

zbog nacionalnih, političkih i gospodarskih razloga, tjerala ih na napuštanje Domovine...“ (60. str.).

Bleiburžkom tragedijom hrvatskog naroda u svibnju 1945. godine nestalo je hrvatske Države koju su pune 4 godine junački i neustrašivo branile stotine tisuća Hrvata, a podržavali i u nju vjerovali milijuni. Partizanski i četnički odmetnici, pri kraju rata združeni u jednu vojsku protivnu obstanku hrvatske države, u svojem su krvavom piru u svibnju 1945. učinili zločine kojima je teško naći sličnog primjera u svjetskoj poviesti. Stotine hrvatskih intelektualaca – književnika, pjesnika, novinara, znanstvenika i umjetnika – izgubili su život, a oni malobrojni sretnici koji su izbjegli tu nesretnu tragediju završili su svoj život, u najboljem slučaju, zaboravljeni i u krajnjem siromaštvu. Hrvatska je time izgubila svoju nacionalnu političku, kulturnu i znanstvenu elitu, koju do dana današnjeg nije izgradila (barem ne dostojnu onodobnoj). No, osim svoje „glave“, Hrvatska je izgubila cijeli jedan naraštaj hrvatske mladosti, koji se sa svojim ustaškim i domobranskim postrojbama, u sklopu kojih je branio 4 godine Nezavisnu Državu Hrvatsku, povlačio u smieru Austrije i demokratskih Saveznika. Tu dolazimo do onoga, što se danas većinom krivo postavlja – pitanje krivnje. **Pitanje krivnje** za Bleiburšku trage-

Bleiburg – 16.5.2009.

diju iznimno je bitno, uostalom, ono je, uz pitanje brojke stradalih, jedno od najučestalijih tema razprave kada se govori o Bleiburgu. Jesu li uistinu za Bleiburšku tragediju krivi samo partizani i jugokomunistička vrhuška, ili se podjednake, ako ne i veće odgovornosti može naći i kod Britanaca?

Parafrazirajući staru narodnu poslovicu, možemo reći: ako vuk pojede ovcu, nije samo on kriv nego, i više, onaj koji ga je pustio na ovcu! Stoga Britanci, koji su stotine tisuća hrvatskih vojnika i civila izručili jugopartizanima na klanje, a i sami svojim ratnim zrakoplovima nadlijetali i iz strojnica ubijali Hrvate na tlu, itekako su krivi. Tim više me osobno boli kada, sudjelujući ove godine na obilježavanju Bleiburške tragedije, vidim **zastavu Europske Unije** na čelu kolone koja se s hrvatskog groblja u Unter-Loibachu zaputila na Bleiburško polje. Da, zastavu EU, EU koju je stvorila i vodi ta ista Velika Britanija koja je ubijala i izručila Hrvate, a danas „mudro“ šuti o tome. Jedino što me više može zasmetati od toga su izjave predsjednika RH (namjerno ne ću reći hrvatskog predsjednika) **Stjepana Mesića** koji, osvrćući se na bleiburšku komemoraciju govori:

„Komemoracija bleiburškim žrtvama pretvorila se u jedan ustaški dernek kojeg financira Hrvatski Sabor“.

Ovakve izjave djelomično bi i bile razumljive (iako i dalje suprotne europskom civilizacijskom naslijeđu) da su došle od strane nekog starog partizana ili komunističkog dužnostnika koji proživljava zad-

nje dane svoje mirovine u nekom stančiću ili staračkom domu. Ali ne, ovo je rekao, ni manje ni više, nego predsjednik Republike Hrvatske. Jeste da je on već i imao sličnih izjava, poput one strašne relativizacije zločina iz svibnja prošle godine, kada je rekao:

„U Jasenovcu nitko od ubijenih nije bio kriv dok su u Bleiburgu mnogi od ubijenih krivi za stradale u Jasenovcu“;

ali ipak je ova najnovija koja je potresla sve hrvatske medije u tjednu nakon bleiburške komemoracije, jedna od najstrašnijih i najizopačenijih izjava, kako u hrvatskoj tako i u svjetskoj povijesti. Možda je na Bleiburgu i bilo među stradalima nekih neodgovornih pojedinaca koji su krivi za zločine na prostoru NDH, ali i njihova je žrtva – žrtva za Hrvatsku – i dalje izkaz zločina jugokomunističkog režima jer suđenje se i tima i takvima trebalo organizirati kako bi se pravo i pravda zadovoljili. Opet ću se, i ovdje, pozvati na M. Schwartza koji je u svojoj već spomenutoj knjizi rekao:

„Bleiburške žrtve, pojedinačno gledano, nisu sastavljene isključivo od anđeoskih legija i herojskih falangi; ljudi su različiti i nesavršeni i svaki pojedinac ima svoj vlastiti usud, osob-

nost, djela i propuste, čudoredni profil. Ali ukupno te žrtve predstavljaju jedan jedinstveni nacionalni mučenički korpus, svetu uspomenu i veliku ranu na hrvatskom narodnom tkivu...“ (44.-45.str.).

Završavajući ovo, želim svakom državotvornom Hrvatu, a napose hrvatskom nacionalistu, preporučiti knjigu koju sam u ovom članku dvaput citirao, knjigu bivšeg političkog emigranta i mislioca te hrvatskog državotvornog borca Mladena Schwartza, knjigu pod nazivom „Bleiburg i Haag – kako propadaju hrvatske države“ (Iuvenalis Samizdat, Zagreb, 2009.) koja bi svakome tko zna kritički razmišljati i promišljati sadašnju hrvatsku zbilju otvorila oči i pružila uvid u pravo stanje stvari.

Uz pozdrave junačkoj i prevarenoj hrvatskoj vojsci i civilima koji su ju pratili imajući pouzdanja u nju i svoju Nezavisnu Državu Hrvatsku, završavam ovaj članak te pozdravljam Vaše cienjeno uredništvo i čitatelje ovog Lista.

Bleiburg – 16.5.2008.

POZNAJETE LI HRVATSKE ŽRTVE IZ KRAŠKE JAME GLAŽUTA - GROBIŠČE BREZNO PRI KONFINU 1 (ID 3)

Pomozite nam pronaći njihove najbliže!

Želimir Kužatko, Ljubljana

U Knjizi Prikrivena grobišta Hrvata u Republici Sloveniji autora Dr. Mitje Ferenc i Želimira Kužatka koja je objavljena 2007. godine u nakladi PBV, na stranici 98 objavljen je i ovaj dokument:

Popis hrvatskih pritvorenika koje su odveli 24. lipnja 1945. godine u jedan sat poslije ponoći iz Centralnih zatvora OZNE u Ljubljani

Radi se o Hrvatima koji su odvedeni iz bolnice, a kojih je popis sakrila jedna časna sestra. Taj vrijedni i rijetki dokument o popisu žrtava predstavljamo Vam kako bi se, moguće, netko od članova njihovih obitelji, prijatelja ili poznanika odazvao. U tu svrhu dajem svoju adresu koja glasi:

**Želimir Kužatko, Podpeč 6a,
1352 Preserje,
Republika Slovenija, e-mail:
zelimir.kuzatko@gmail.com**

Podatci iskazuju sljedeće: redni broj, broj upisa u Centralnom

Želimir Kužatko (drugi s lijeva) s hrvatskim generalima Bleiburg 16.5.2009.

zatvoru, prezime i ime, godina rođenja, mjesto rođenja, općina, datum dolaska u Centralni zatvor, primjedba

- 1 1082 Ačker Salko 1924. Rabina 49 Hercegovina 9.6.45. Hrvat
- 2 428 Antičević Mijo 1887. Imotski Zagreb 21.5.45. Hrvat, u. poručnik
- 3 1110 Asičević Mehmed 1923. Janja 9.6.45. Hrvat
- 4 1081 Badarić Aver 1923. Brdarići 5 9.6.45. Hrvat
- 5 1119 Boljkovac Rok 1926. Ribnik 86 Gospić 9.6.45. Hrvat
- 6 1087 Čačić Jovo 1929. Široka Kula Lika 9.6.45. Hrvat, ustaša
- 7 426 Čotić Ante 1894. Ljubuški Zadar 21.5.45. Hrvat, u. kap., duhovnik
- 8 432 Deković Tone 1906. Biograd n/m Zagreb 21.5.45. Hrvat, u. kap., mornar
- 9 430 Drmić Luka 1899. Tomislavgrad Zagreb 21.5.45. Hrvat, u. kap., šumar
- 10 1118 Džemidžić Ismet 1926. Ribari Sarajevo 9.6.45. Hrvat, partizan, sumnjiv
- 11 424 Harak Emil 1924. Hrtkovci Novi Marof 21.5.45. Hrvat, u. kap., đak
- 12 1137 Jurgović Nikola 1922. Ramljane 41 9.6.45. Hrvat, ustaša
- 13 1103 Kolanj Peter 1910. Udbina Gospić 9.6.45. Hrvat, ustaša
- 14 1080 Livančić Josip 1925. Dubrava 10 9.6.45. Hrvat
- 15 429 Ljubičić Mate 1896. Dubaš Zagreb 21.5.45. Hrvat, u. kap.
- 16 1134 Luški Ivan 1924 Idrišće 120 Zagreb 9.6.45. Hrvat
- 17 1127 Mavrek Ludvik 1924 Žarovnica 125 Ivanec 9.6.45. Hrvat, domobran
- 18 425 Medvidović Luka 1910 Imotski Zagreb 21.5.45. Hrvat, u. kap.
- 19 1131 Petrović Joso 1927 Ramljane 14 9.6.45. Hrvat, ustaša
- 20 1112 Sinanović Nurah 1920 Halimbašići 9.6.45. Hrvat
- 21 1084 Šeбал Peter 1914 Dabor 162 9.6.45. Hrvat, ustaša
- 22 1083 Torbarina Božo 1914 Debeljak 334 9.6.45. Hrvat, ustaša

- 23 1130 Turkalj Mate 1915 Troj. Vrh 112 Ogulin 9.6.45. Hrvat, ustaša
 - 24 1135 Versaljko Luka 1927 Mazin 42 9.6.45. Hrvat
 - 25 1616 Vukosavić Nikola 1922 Ravno Hercegovina 16.6.45. Hrvat, ustaša
 - 26 787 Zorčić Ivan 1921 Brinje Lika 28.5.45. Hrvat, ustaša
- Iz Centralnih zatvora OZNE 24. lipnja 1945. odveden je veći broj ratnih zarobljenika. Svjedočenja mještana Rakitnice upućivala su da je istog dana u ponoru kod Konfina ubijena veća skupina ljudi, među kojima su bili i ranjenici i bolesnici.

U okviru istraživačkog projekta prof. dr. Lovra Šturma speleolozi su u svibnju 1999. ispod sloja kamenja na dnu 40 m dubokog ponora, dokumentirali čovječje posmrtno ostatke. Skupina policajaca 2002. godine posebno je pregledala okolinu i otkrila veći broj čahura, ostatke gipsa, umjetne drvene noge itd. U lipnju 2006. Vlada RS odlučila je da će kao primjeri za uređivanje prijenosa posmrtnih ostataka služiti iskopi iz grobišta Brezno kod Konfina I i Lovrenška grapa kod Škofje Loke.

Između 14. kolovoza i 26. rujna 2006. skupina speleologa i arheologa iznijela je iz ponora oko 20 m³ stijena, drveta i blata i donijela na površinu ostatke žrtava. Pokazalo se da je ponor postao grobom za najmanje 87 a najviše 90 ljudi. Pošto je 24. lipnja 1945. u jedan ujutro iz Centralnih zatvora OZNE odvedeno 60 Slovenaca, 26 Hrvata i 2 Srbina, zaključujemo da se zapravo radi o tim ljudima.

Posmrtni ostatci privremeno se nalaze u skloništu u Zgornjoj Bistrici, a pronađene predmete čuva Muzej novije povijesti Slovenije.

Kako me u proteklih godinu dana novi predsjednik nije nigdje angažirao i nastavljam svoju djelatnost u okviru HŽD i PBV čiji sam počasni član.

HRVATSKI ULJUBBENI POKRET
Udruga za zaštitu prava građana
Pete poljanice 7
ZAGREB

Dodjeljuje

Orden

VELERED HUDE JAME
Trećeg stupnja

Drugu

SLAVKU GOLDSTEINU

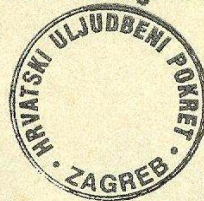
iz Zagreba

Za prikrivanje strijeljanja 60 hrvatskih seljaka i seljakinja u Lađevačkoj šumi u lipnju 1944. čime je pomogao zločincu Titu u njegovim ubojstvima 661.543 Hrvata i 580.767 građana BiH, te ubojstvima i progonu oko 700.000 Nijemaca, kao i u pogubljenju 2,042.373 ratnih i poratnih žrtava iz redova drugih naroda s prostora nestale Jugoslavije.

Orden će se predati naslovniku putem listonoše i preko hrvatske javnosti

U Zagrebu, dne 7. ožujka 2009. godine

Broj: 13-2009-NGUH

T. Dragun
dr. sc. Tomislav Dragun
predsjednik

„SABLASTI MEDAČKOG DŽEPA“ (2)

Priča o kanadskom „tajnom ratu“ Zvonimir Došen, Hamilton, Kanada

Mjesni komandir srpskog bataljuna otvorio je bocu šljivovice. Samo trenutak prije toga svi su bili zamišljeni, a sada svi veselo nazdravljaju jedan drugome za uspjeh i zdravlje s potentnom „plum brandy“.

Eto. To bi vam bio pravi primjer „nepriistranosti“ naših mirovnjaka.

Uz velike napore da Hrvatku vojsku i čitav hrvatski narod prikaže u što crnijoj formi, ova gospođa s prikladnim prezimenom - Off (jer kad se na engleskom nekome kaže - off, znači da ga se šalje tamo gdje nitko ne želi ići), uz ove i još mnogo drugih citata opisuje pravu sliku kanadskih „mirotvoraca“ za vrijeme rata u Hrvatskoj. Isto tako, iz ovoga se vidi kakve su upute kanadski i francuski vojnici primili od svojih političkih vođa prije odlaska u Hrvatsku.

Pa kad bi čovjek nekako i prešao preko svega ovoga, računajući na pijanstvo, pomanjkanje discipline, razuzdalost, krive i zlonamjerne direktive koje su ovi vojnici slijedili i t. d., nemoguće je prijeći preko tolikog niza paradoksalnih izjava popraćenih s nevjerojatnim izmišljotinama koje se navode u ovoj knjizi.

Na primjer. Najprije tu kanadski vojnici pričaju kako su oni kod tkzv. Medačke kuće postavili jednu tešku strojnicu kalibra .50 iz koje su navodno ispalili nekoliko stotina naboja prema hrvatskim vojnicima koji su na njih pucali iza jedne živice, te kako je Green gledajući kroz dalekozor rekao da izgleda da tamo vidi nekoliko poginulih. Znači da su hrvatski vojnici bili toliko glupi da su mislili da ih obična živica može zaštititi od strojničkih, bacačkih i

svih drugih projektila. Dalje, ili je Green bio u stanju bistro vidjeti kroz živicu, ili su hrvatski vojnici kad su navodno kroz živicu bili pogođeni iztrčavali na čistinu i onda padali. Ovo nisu priče ni za malu djecu. Ovo su totalne gluposti koje samo pijani i drogirani ljudi mogu zamisliti.

Idimo dalje: „Kad smo konačno pušteni kroz hrvatsku blokadu“, izjavljuje jedan od ovih heroja, „vidjeli smo da su svaka štala i sva polja bili u plamenu, a sve kuće podpuno uništene... Glavni cilj nam je bio traženje i spašavanje civila koji su se možda skrivali po štalama i podrumima“. Nisu li „sve štale bile u plamenu a sve kuće podpuno uništene“.(?)

Kršna Lika

No, gospođa OFF nastavlja jadikovku za odbjeglih Srbima i kaže: „U mnogo slučajeva to su bili Srbi koji su u tu regiju bili instalirani da taj teritorij osiguraju kao dio somoproglašene republike Srpska krajina. I tu su skoro sigurno bili oni koji su tu živjeli kroz generacije. Dok su srpski vojnici pobjegli, puno civila se još moglo tu skrivati (opet) po štalama i podrumima“.

Kad su po završetku Operacije na hrvatskome radiju čuli izjavu MOR-Ha da je za vrijeme tog podhvata bilo ukupno 27 ranjenih i poginulih hrvatskih vojnika, naši Kanađani su se odmah potrudili da bi na bilo koji način, najprije Calvinu i Cotu dokazali da su baš oni prouzrokovali te hrvatske gubitke, pa između ostalo-

ga Carol Off veli: „Bryan Bailey je odmah otišao do živice gdje su mu rekli da je MOŽDA bilo ubijenih Hrvata, ali on nije uspio naći da je kod te živice bilo ikakva traga“.

Najveći problem vojnika i časnika ove kanadske jedinice bio je u tome što im nitko u Kanadi nije vjerovao, uključivši vrhovno vojno zapovjedništvo, parlament i sve vojne i civilne istražne komisije. Konačno, radi pritiska pojedinih osoba iz medija, došlo je do formiranja jedne vojne istražne komisije kojoj je predsjedala brig. general Patricija Samson. Samson je najprije od vojnoga zapovjedništva zatražila kopije Calvinovih pismenih izvještaja o toj „bitci“, našto joj je odgovoreno da nešto takvoga uopće ne postoji. Kasnije, za vrijeme suočenja s Calvinom, te svim časnicima, dočasnici i vojnicima koji su navodno u to vrijeme bili u Medku, niti jedan nije ništa znao o bilo kakvim izvještajima. Kad je začuđena upitala kako se to moglo dogoditi kad je i pod najnormalnijim uvjetima dužnost vodećeg časnika usmeno i pismeno obavijestiti nadležno zapovjedništvo o svim, pa i onim naoko ne tako važnim događajima, odgovor je glasio: „Kanadske oružane snage nemaju preveliku tradiciju u pisanju izvještaja“. No, kad je došlo do riječi o usmenim izvještajima došlo je do onoga što Amerikanci zovu „passing a buck“. Vojnici su prebacivali krivnju na časnike, časnici na vojnike, a svi na Calvina, da bi na koncu bilo svima jasno da nitko nikome nije podnio nikakav izvještaj. Vidjevši da daljnja istraživanja mogla prouzročiti samo ruglo i da nemaju nikakvoga smisla, vlada Jeana Chretien je 1997. obustavila sva ispitivanja i raspustila ovu komisiju.

Vrlo lako je ocijeniti što je ovdje istina a što su pustolovine i zašto su morale biti izmišljene.

Evo zašto. Prema izravnoj zapovijedi vojne komande, kanadskim vojnicima bilo je dozvoljeno upotrijebiti strjeljivo samo i jedino u obrani vlastitoga života. Svaka druga uporaba smatra se kao "insubordination and recklessness" - neposluh i bezobzirnost i strogo kažnjiva. No, frustrirani, najviše radi nebrige i maltretiranja od strane svojih predpostavljenih, vojnici su u pripitom stanju zaboravljali na tu i mnoge druge odredbe. Uz onaj u Daruvaru, Carol Off na str. 221. navodi još jedan primjer za takav prekršaj, gdje kaže: "Uživanje alkohola bilo je na vrhuncu za vrijeme "smokers" kako su vojnici nazivali svoje zabavne pijanke. Ponekad je došlo do tučnjave - jedna čak tolikog inteziteta da je jedan od ljudi skoro bio ubijen. Kanađani su ispijali na kištre francuskog vina i galone njemačkog i hrvatskog piva... Disciplinski slom je spao na svoj nadir u pijanoj noći u kampu Kananaskis (Sveti Rok), kad je major Dan Drew u zrak ispraznio čitav magazin svoga pištolja u počast rezervistima u njegovoj satniji, koji su bili, kako je on izjavio, neopjevani heroji bataljuna... Pucnjava i njegovi popratni psovkama natopljeni pozdravi vojnicima bili su alkoholom inducirani ali od srca nagrada vojnicima, umjesto ohrabrenja koje nikada od onih viših zapovjednika nisu dobili. Ali ispaljivanje njegovog pištolja uzdrimalo je već ionako napete živce u kampu i najurilo mnogo vojnika da potraže spas u skloništim. No, kako je uporaba oružja za zabavne namjere bila ne samo zabranjena nego i protuzakonita, Calvin je uporabio "field justice" i majora strogo kaznio democijom, oduzevši mu komandu nad njegovom jedinicom

postavivši ga na administrativnu dužnost. Ovo je Drew-a skupo koštalo tijekom kasnijih 10 godina".

Nije li sada jasno što se zapravo događalo u Medku i oko njega? Vrlo je jasno da su kanadski vojnici, napumpani četničkom šljivovicom, veselo u zrak ispalili nekoliko stotina naboja. Pošto je ipak za ispaljeno streljivo bilo potrebno opravdanje,

moralo se nešto izmisliti. Kud ćeš bolje nego "okršaj" s hrvatskom vojskom. Problem je bio u tome što im nitko, pa ni Calvin, nije vjerovao.

Kad se je ovaj kanadski kontigent, odmah poslije operacije Medački džep vratio u Kanadu, došlo je do još većih problema. Vojnici i časnici, većinom u pripitom stanju, zahtijevali su odličja za "herojstvo" za koje nisu imali nikakvih dokaza. Kad te njihove zahtjeve nitko nije uzimao za ozbiljno, počeli su prebacivati krivnju na kanadski parlament koji je, kako rekoše, prešućivao njihove zasluge jer je bio preuzet s pokrivanjem zločina koje su kanadski mirotvorci počinili u Somaliji (zlostavljanjem i umorstvom dvojice somalijskih mladića koji su im navodno pokušali krasti hranu). Većina njih, vojnika i časnika, bila je demobilizirana uglavnom radi ovisnosti o alkoholu. Pijančili su i ponekad radili razne manualne (težačke) poslove. Pukovnik Calvin je popravljao stare automobile. Ali kako su priče o raznim "bolestima i osobnim katastro-

fama" ovih vojnika neprestano ponavljane, došlo je do bujice tobožnje srdžbe. To je počelo kad je jedan od reportera u novinama "Ottawa Citizen", pod izmišljenim naslovom "Canada's Secret Battle" (Kanadska tajna bitka) pokušao uvjeriti publiku o "legitimnosti" tvrdnje ovih vojnika o tom njihovom ratnom podhvat. Neki od kanadski medija su tada čak počeli dokazivati da je hrvatsko topništvo našu, kako je nazvaše "Medačku stražu" obasipalo radio-aktivnim granatama, pa je barem jedan od njih pokazivao simptome radijacije. Kasnije su ti isti mediji morali priznati da je ta "radijacija" zapravo bila posljedica antifreezea, koji su vojnici (valjda iz milošte) dodavali u kavu svome zastavniku.

No, kanadske su vlasti pokušavale sve ovo zataškati nudeći ovim vojnicima razne novčane pogodbe i uglavnom ništa se nije poduzimalo dok zastavnik Matt Stopford nije podnio tužbu protiv Ministarstva narodne obrane (Department of National Defence) tražeći 7,5 milijuna dolara odštete radi tog trovanja. Tada su se kotači počeli okretati. Trebalo je smiriti duhove i smanjiti mogućnost ismijavanja. Stoga, 1. prosinca 2002., više od devet godina poslije te "bitke", pozvani su svi sudionici tkzv. "Medačke straže" u Winnipeg da im se podijele odličja za(?)... (nešto će se i tu morati izmisliti).

Na winnipeški stadion došla je zbrkana, kako Off reče "mishmash" grupa, njih svega 66 pripadnika "Princess Patricija". Svi ostali koji su došli na stadion (njih oko 230) uopće nisu pripadali ovoj brigadi niti su imali ikakve veze s ovim "Medačanima". Ipak, svi su došli da prime odličja za "hrabro i profesionalno izvršenje dužnosti".

Odličja im je uručila guverner general Adrienne Clarkson (predstavnik engleske kraljice u Kanadi) naglasivši: "Pod prilikama ekstremne životne opasnosti suoče-

ni s neprijateljskim topništvom, lakim oružjem, strojničkom vatrom kao i protutenkovskim i protupješničkim minama, sudionici 2PPCLI (?) borbene grupe su zadržali svoje položaje i natjerali hrvatske snage natrag". (Opet - Malo morgen - zar ne?)

Poslije toga, ova smiješna grupa, jedni u odorama, drugi u civilnoj odjeći, uz pratnju RCMP - Royal Canadian Mounted Police, veselo su paradirali su po zamrznutom stadijonu.

Zanimljivo je da nitko, baš nitko, iz zapovjedništva Kanadskih oružanih snaga, Ministarstva obrane ili kanadske vlade nije bio nazočan.

Da su ovi vojnici još prije polaska u "održavanje mira" u Hrvatskoj, od ondašnjih kanadskih političkih vođa bili dobro indoktrinirani mržnjom protiv Hrvata, najbolje se vidi na 254 str., gdje se za hrvatsku oslobodilačku akciju Oluja, uz ostalo, kaže: "Operacija Oluja ponovno je raspalila mržnju Patricijana prema Hrvatima i ponovila stravu Medka".

Teško je imalo razumnom čovjeku shvatiti kakve sve apsurdne bo-

lesni i mržnjom zatrovani ljudski umovi mogu izmisliti kad se, izgleda isključivo, radi o hrvatskom narodu. Kolika je mržnja nekih na "civiliziranom" Zapadu, poput ove vajne književnice, kad u svojoj gorućoj mržnji i potpunoj bezobzirnosti, može pisati apsurdne kao što je tvrdnja da su kanadski unprofenci u okolici Medka poslije završetka ratnih djelovanja našli samo 16 srpskih leševa jer Hrvati nisu dozvolili kanadskim vojnicima ulazak na bojišnicu dok nisu pobrali mnoštvo leševa i odvezli ih sa sobom. Čudi me zašto su onda ostavili ovih 16.

Vjerujem da je većini ljudi, pa tako i meni vrlo teško kad čujem o civilnim žrtvama u bilo kojem ratu, ali njih je uvijek bilo i bit će ih dok bude ratova. Razlika je jedino u tome što, kad su te žrtve rezultat, recimo engleskih, američkih, kanadskih, ruskih, izraelskih i dr. bombardiranja i drugih ratnih operacija, onda se to naziva "collateral damage". No, kad se radi o hrvatskim osloboditeljskim djelovanjima, onda su to ratni zločini, etničko čišćenje, genocid i što sve ne.

Još teže je razumjeti "logiku" Carol Off kad kaže: "Njemačko civilno pučanstvo je poslije rata bilo prisiljeno (od strane saveznika) u po-

go je bio slučaj u Medačkom džepu. Jadikuje ona i nad porušenim kućama i štalama u okolici Medka, no, nigdje se ne vidi ni malo sažaljenja kad spominje Kijevo, Lovinac, Sveti Rok i druga hrvatska mjesta koja su njezini ljubimci jugo-vojska i četnici, koje ona naziva domobranima (ne Home Guards, na engleskom, nego baš hrvatskim nazivom domobrani), do temelja srušili. Ta mjesta ona jednostavno naziva ruševinama - i ništa više.

No, iako je dužnosnicima Haškog tribunala bilo vrlo dobro poznato da su ove priče kanadskih unproforaca potpune fabrikacije i da ih nitko nije htio dotaknuti ni, kako se to

ovdje kaže, - s deset stopa dugim štapom, ipak su Jim Calvin i Andrew Leslie koji je došao u Hrvatsku poslije Cavinova povratka u Kanadu, pozvani da "svjedoče" protiv hrvatskih generala.

Neka Carol Off i ova njezina knjiga budu na ponos kanadske političke eliti i kanadske vojsci, a na čast

Haškome tribunalu koji iskaze ovakvih osoba uzima kao autentična svjedočanstva protiv hrvatskih heroja.

I, posebno, neka budu na ponos današnjoj vladajućoj kasti u Hrvatskoj koja je na temelju ovih i ovakvih izmišljotina hrvatske heroje izručila jednome otvoreno protuhrvatskom forumu kao što je ovaj "Tribunal", ili ih osudila na dugoročne robije. Kasti koja očito misli i jasno djelima pokazuje da njihova dužnost nije "Regnum defendere" nego, samo i jedino "Rectum defendere".

Rijeka Lika

vorkama prolaziti kroz koncentracijske logore, kao Dachau i dr., da osjeti sve strahote koje su Nijemci počinili, a nitko nije prisilio hrvatske civile da u povorkama prolaze kroz Medački džep".

Zamislite ovakav bezobrazluk. Nigdje ova dama ne spominje nikakve potrebe za prisiljavanje srpskih civila ići kroz Vukovar, Voćin, Škabrnju i mnoštvo drugih mjesta gdje su srbo-četničke bande, ne samo za vrijeme borbenih djelovanja, nego prije i poslije njih, masakrirale stotruko puta više hrvatskih civila ne-

TITO I JA (3)

Mladen Schwartz, Zagreb - Ulo-
mak iz knjige: **MLADEN
SCHWARTZ PROTIV MARŠALA –
ANATOMIJA JEDNOG IZRODA
TITA**, Zagreb, 2009

Imam poštovanja za tadašnjega predsjednika (bio sam s njim u kontaktu iz emigracije, napisao o njemu veliku knjigu Hrvatska nakon Tuđmana...), premda sam, s mnogo razloga, spram njega i kritičan. Ali, ovako se, kao šef Države Hrvatske, držati na preslušavanju od židovskog piskarala...! Tuđman je sam ispao nepаметan kada je ustvrdio da je spriječio moj pokušaj preimenovanja Trga: kao da je taj pokušaj inače doista mogao uspjeti! Osobito je pak jadno, nespretno i savršeno neumjesno djelovao njegov, za židovske uši smišljen „argument“ kako je on dobar hrvatski titovac, koji od „židovskih ustaša“ brani svojega jugokomunističkog idola. Židovskom se demokratskom novinaru vjerojatno sve pomiješalo u glavi, što zacijelo nije bila Tuđmanova namjera!

Još smo dvije ili tri akcije protiv Tita poduzeli: paljenje njegove slike, prikupljanje potpisa za ukлонidbu njegova imena s trga, a nadasve zacrnjivanje svih ploča s njegovim imenom. Kada se početkom 2008 započelo s kampanjom „krug za trg“ profesora Jurčevića i ostalih s umjerenoga krila patriotske desnice, ni-

sam se u tome mogao prepoznati. Teško mi je bilo shvatljivo kako organizatori, istina, uz razmjerno veliki broj sudionika prosvjednih skupova, njihovu dosta dobru režiju i često sazivanje, očekuju uklanjanje Titotrga upravo od zadržanih titovaca kakav je, primjerice, šef države Mesić. Ili od „europske unije“, na čiji se dokument o osudi komunizma naivno koliko i neukusno podanički pozivaju, baš kao da EU u Titu ne vidi prvorazrednog antifaševnika, i kao

da nam EU nije neprijatelj u najmanju ruku koliko i Tito! I titoljubnog neprijatelja iz udružene antihrvatske fronte s druge strane trga prosvjednici su uljuđeno tolerirali, i u svojim govorima Titu zamjerali jedino to da je bio komunistički tiranin (s visokim mjestom na nekoj toplisti vodećih masovnih ubojica). Nije se čulo zamjerke njegovu jugoslovenstvu! Pritom bi se od Tita posve lijepo moglo učiti o nesmiljenoj borbi protiv neprijatelja, dakako, s obratnim predznakom! I čemu sve to? Tek da bi se, u ponižavajućim kružecima „četveroredima“, zavapilo za imenom „kazališni trg“, tako da trgaši demonstriraju vlastitu benignu apolitičnost!

Na završetku prvog od tih skupova prišli su mi ljudi Nove TV i zamolili me za izjavu. Kazao sam nešto od ovoga ovdje iznesenog (donijeli su navečer samo djelić), ali sam jedva došao do riječi, jer je jedna Jurčevićeva baba bijesna mahala rukama pred kamerama i nekog smetlara u fluorescentnim bojama tjerala da mi onemoguću govoriti. Točno u Titovu stilu! Poslije su zanovijetali da sam se tamo „pojaviо kao provokator“, dočim me je „javni medij“ tek molio

da izrabim svoju demokratsku slobodu mišljenja i govora, i to kao privatna persona, u svoje osobno ime, što ničim nije moglo kompromitirati okupljene umjerenjačke titotrgovce i njihove strašljive, koliko i ljubomorne organizatore. Ali, čim je netko imalo žešći, umjerena ga desnica proglasi „štetočinom“. No, nije moja krivnja što oni ne uspijevaju sa svojim preimenovanjima; da su i sami žešći, možda bi se i izborili. Njima je, međutim, važnije da budu „antifašisti“, premda ih druga, antihrvatska strana Titotrga svejedno krsti „fašistima“!

Koliko su iluzorne nade boraca za promjenu Titotrga, zorno pokazuju i reakcije. Nitko ga ne će mijenjati, nije to htio ni Tuđman, koji je, unatoč fiksaciji za šumskoga „maršala“, ipak bio manje zadržani titovac negoli njegov nasljednik Mesić & Co. Ja sam držao da se Tuđman protivi micanju Titova imena jer trg želi sačuvati za sebe. Bilo to točno ili ne, nakon smrti nije ga dobio, nije dobio ni nešto skromnije, dobio je tek jednu ogavnu pasju promenadu, koja četveronožnim ljubimcima služi i kao WC.

VIII. TITO-REVIVAL

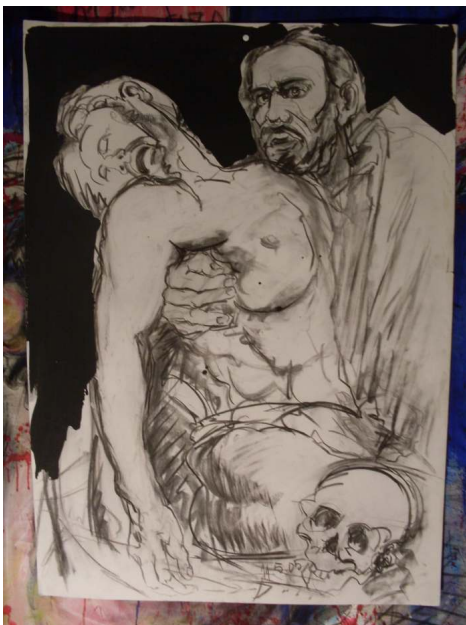
A udružena titoljevica uzvratila je po prilici da Tito možda i ima nekih grijeha, ali da se oni ne žele zbog toga odreći slavljenja njegovih zasluga. Kako su to groteskno formulirali gradonačelnik Bandić i fiktivni predsjednik RH Puhovski, možda dakle ipak nije dobro da trg nosi ime „maršala Tita“, no neka se stoga nazove trgom „predsjednika Tita“. I tako je Tito postumno postao homo duplex, pretvoren u shizofreničara, u čijim iznutricama nasmrt ratuju genocidni zločinac „Maršal“ i hrvatski domoljub, tvorac hrvatske države (sic!) „Predsjednik“. Točno, doslovce, prema jednoj fotomontaži beogradskih novinskih naslova, što sam

ju osamdesetih bio složio za naš australski „Hrvatski tjednik“: „Predsednik Tito nokautirao maršala Tita“.

A što bi bile te navodne Titove zasluge o kojima govore prijatelji Tita-na-Trgu? Ma nisu to samo prijatelji Titotrga; oni su sudionicima jednoga mnogo šireg, organiziranijeg, drskijeg pokreta koji zavrjeđuje jedino naziv Tito-revival, oživljavanje pokojnikova „lika i djela“, ugleda, kulta i autoriteta još neviđenom upornošću, snagom, strpljenjem, ciljano, smišljeno, djelotvorno... I dočim je Poglavnik Nezavisne Države Hrvatske, posve po prokušanom jugoreceptu, pretvoren naprosto u zločinca non-person, i to je causa finita i o tomu nema zbora niti pogovora, e, Tito je nešto drugo, on je simpa, on je naš, frajer je, faca i brend, on je „Josip Broz dobar skroz“, on je familijarni „kumpanjo“ (kao pas Šarko Miljenka Smoje), „tužni drug maršal“ (feralovac Marinko Čulić); o njemu se usred ove Hrvatske (inače nastale na smrti jugo!) snimaju filmovi puni titoljublja čak i ako su pomalo ironični, a na „osmi mart“ (2009) Titov propagandist, bosanski Srbin Zdravko Čolić („mi ti se kunemo“) priređuje trijumfalni povratnički koncert u zagrebačkoj „Areni“. Titovim se obožavateljima pridružuje i negdašnji pravaš Anto Đapić, povijesno netočno hvaleći „Titovo Ne Staljinu“ (bilo je obratno!), Titov (?!) povrat Istre i Dalmacije (u Veliku Srbiju!) itd. itd.

U isti mah, Titove se nepodobštine poriču, umanjuju, opravdavaju, razumijevaju, brane. Tita se oslobađa krivnje za Bleiburg, bagatelizira se njegove krvave poslijeratne progone, tvrdi se da „nas“ je uveo u tabor ratnih „pobjednika“ (Hrvate bome nije!), nalazi se riječi isprike za Goli otok jer da su tamo bili zatočeni staljinisti. Ali su tamo bili zatočeni i hrvatski nacionalisti, a Tito je prema svojim protivnicima nastupao u najboljoj staljinskoj maniri. Ustvrdjuje se da nije bio diktator (što je još najmanje zlo!), jer da je narod za njega glasovao (kao da se to isklju-

čuje!). U zaslugu mu se upisuje da za njegove vladavine nije bilo „bratoubilačkog rata“. Pa naravno da nije, za to se brinula njegova čvrsta ruka koja je, pod fiktivnim programom „bratstva-jedinstva“, a on je značio gušenje hrvatstva na način mira groblja, učinkovito provodila velikosrpski teror. Po Titu su, vele, nazvane i mnoge ulice svjetskih gradova. I što onda? U Parizu ima ulica nazvanih po srpskim kraljevima koji su stvarali netitovsku jugu, jedna se zove po gradu koji nosi Staljinovo ime, a afrički državnik, feldmaršal Idi Amin Dada bio bi podigao u Kampali svoj spomenik Adolfu Hitleru, da mu to zapadnoistočni antifašisti nisu izbili iz glave.

Autor: Branimir Čilić, Zagreb

Najgroteskniji je protitovski argument, međutim, onaj o neviđenom broju državnih izaslanstava i šefova država na Titovu pokopu, i titovci ga ponosno uvijek iznova ponavljaju. Razumljiv je ponos Titovih pristaša, ali za njega nema osobitog temelja. Mrtvom Titu nisu došli odati posljednju počast jer je bio anđeo ili hrvatski nacionalist. Došli su jer je, svojom afirmacijom svjetske mezimice juge, te spretnom politikom laviranja u vlastitu interesu, postao korisnim instrumentom kako komunističkog Istoka, tako i antikomunističkog Zapada, a jednako i one treće varijante kojoj se, pod imenom ne-

svrstanoga pokreta, nametnuo za čelnika. Navlastito su se pak došli pokloniti mitologiziranom vođi anti-hitlerovskog i antistaljiniskog otpora, što god o ovomu govorila nepristrana povjesnica. Od te Titove kozmičke omiljelosti Hrvatska uistinu nije ništa imala, a sada ima još i manje. Ali se titovanje nesmetano nastavlja i ne nazire mu se kraja. Ekstremno je to stanje duhova izrazio sin šibenskoga jugopartizanskog terorista, Ivan Ninić, riječima: „Tito je najveći Hrvat svih vremena!“ – Možda najveći, ali Hrvat sigurno nije!

I tako, što više protječe vrijeme, Tito nam je miliji i draži. Uz obilje zasluga, lako mu se, baš kao i komunizmu, oprostiti koji „ispad“. Nisi mogao ni ti ostati nevinašce, tepaju mu. Kažu li tako i Staljinu, Hitleru, napokon, Poglavniku, koji su nedvojbeno imali golemih zasluga sa svoje narode? Ne, ne kažu, samo Titu. Umjesto detitoizacije, stoga, dobismo detuđmanizaciju, umjesto poništenja jugovine, propast hrvatske države u nečemu što bi se moglo samo još nazvati jugom u malomu. Nedvojbeno znatan dio krivnje za to stanje snosi obnovitelj državnosti, Titov general Tuđman, koji je „maršalu“ ostao vječno zahvalan jer mu ovaj nije dao „napakirati“ veću zatvorsku kaznu. Ali da Tuđman nije lansirao doktrinu o Titu-Hrvatu, koji je svojim ustavom iz 1974 tobože omogućio kasnije izdvajanje Hrvatske u samostalnu državu, teško bi bilo zamislivo današnje titovsko orgijanje s otvorenim javnim zagovaranjem jugodiktatora, kumrovečkim dernecima, žilavim uščuvanjem zagrebačkoga trga „maršala T.“, toplistama popularnosti s Titom na vodećem mjestu... Ohrabrivši se režimskim držanjem, oni crveni partizanski fosili, što su već odavna izmilili iz mišjih rupa, redovito se okupljaju na proslave svojih protuhrvatskih ofenziva, a nitko drugi doli glavom i bradom sâm šef posthrvatske pseudo-države predvodi svojim falšnim baritonom njihova arlaukanja „po šumama i gorama“.

MILE BUDAK KROZ KRESOJIĆA SOJ (3)

Uz dan nasilne smrti, koju su izvršili komunistički zločinci na velikom hrvatskom književniku Mili Budaku, Sveti Rok 30. kolovoza 1889, Zagreb (Zaprešić?) 07. lipnja 1995.

mr. sc. Dragan Hazler, Basel, Švicarska

SABRANA DJELA MILE BUDAKA (2)

(Uvod iz 1989. dopunjen je pisano kurzivom)

Roman Bazalo je realističan u svojem prikazivanju ličkog seljaka, okorjelog graničara, težaka, a po nuždi i hajduka; ima svoju povijesnu podlogu, zemljopisno odredište, vrijeme i događaje vezane uz postojeće loze ličkih Hrvata, napose Vrkljana (Kresojića), Peršića, Japunčića, Smolčića, Tomičića, Krpana, Došena ... pa mu to daje dodatnu - dokumentarnu vrijednost.

Ivan je bio sav zanešen osjećajem blizog svršetka, pa je tim pažljivije pratio svećenika, kog je vidio samo u svojim mislima. Sav se je zanio i počeo govoriti kao u bunilu:

- Stvoritelju, Gospode Svemogućí, Ti nas čuvaj i brani s tog našeg Velebita, s tog našeg Svetog Brda --- Tu si kao najveća crikva i kao najveća kuća našeg naroda, svi Te vide sa svih strana i Ti vidiš nas sve na sve četiri strane svita --- Blagoslovi nas i čuvaj nas --- Daj nam, ako je ikako moguće, da nam se svima otvore oči, pa da vidimo, Gospode Svemogućí, da nismo ništa, al da sve nosimo u sebi i o sebi i da sve

triba odraditi ---

---da postanemo sve bolji i bolji i vaik bolji i da praštamo edni drugim --- Svi smo grišni, a teško unom, koji misli, da un nije --- Gospode Svemogućí slava Ti i vala --- što nas puštaš, da idemo svojim putom i da se patimo i mučimo --- Samo u tom je --- samo tako moremo postati sve bolji i bolji. Za to smo na svitu ---

se na tim riječima ---

Pokopali su u njegovim njedrima i njegov kamen prosenjak ---

Svršetak - 28. / 3., 1945."

Nepuna tri mjeseca iza ovog "Svršetka" svršio je svoj život autor romana BAZALO na vješalima komunističkog bezumlja u Zagrebu ili u Zaprešiću, 7. lipnja 1945.

Za grob mu se ne zna, ali je zacijelo negdje u Zemlji Hrvatskoj, koja mu je podarila mukotrpi, ali časni život, a on Njoj dušu i tijelo.

BAZALO je ne samo izvrsno štivo za čitanje, nego i vjerojatno NAJBOLJE BUDAKOVO DJELO ZA JEDAN FILM ili ZA KAZALIŠNU IZVEDBU pa bi se navedene struke trebale tom namjenom romana pozabaviti.

- Ognjište (smatra ga se najboljim Budakovim i ujedno najboljim hrvatskim romanom uopće, obuhvaća 4 knjige),

- Direktor Križanić (roman iz građanskog života),

- Rascvjetala trešnja (roman u 4 knjige),

- San o sreći (roman u dvije knjige)

- Na vulkanima (roman u dvije knjige),

- Musinka (najizrazitiji Budakov ljubavni roman),

- Na ponorima (djelo koje valja pročitati),

- Raspeće (prvi Budakov roman, Matica hrvatska, Zagreb, 1931.),

Kad su na crkvi zazvonila sva tri zvona na Podizanje, Ivan se posve uspravi gornjim dijelom tijela, ruke raširi i digne ih visoko nada se, a oči uperi na vrh Svetog Brda. U istom mu trenu sijevnu sav Velebit u takom sjaju i požaru, da je morao oči zatvoriti, jer nije mogao izdržati tolikog sjaja ---

--- Gospode Svemogućí --- šaptale su njegove suhe usne i ukočile

USPOSTAVA HRVATSKE DRŽAVE, dr. FRANJO TUĐMAN, TUĐMANIZAM I DETUĐMANIZACIJA (10)

Marko Francišковиć, HRVATSKA KNJIGA OPSTANKA, ulomci

Od zauzimanja vojarni, preko žrtvovanja Vukovara, do zastoja pred Banja Lukom. Osim vojne, a nažalost s pogubnijim dugoročnim posljedicama, Tuđman je puno više zanemario moralno-kulturnu konstrukciju države iz koje se izvodi najtemeljnije političko-ekonomsko određenje. Možda nisu svima očita moralna i kulturna djelovanja koja su trebala biti urađena, a definitivno nisu urađena, ali su većini na vlastitoj koži jasno osjetljiva politička i ekonomska djelovanja koja Hrvatska danas trpi i koja su za državu i naciju razarajuća primarno u smislu teških socijalnih podjela nacionalnog tkiva.

To su djelovanja po kojima postajemo robije financijske internacionale i svih onih sila koje stoje iza njih obuhvaćenih pojmom globalizma. No, i u svemu tome, u tim Tuđmanovim greškama i zabudama, treba se gledati Providnost na djelu i ako ima nešto dobrog u svim materijalnim (ekonomskim) i političkim (ponižavanje, pokoravanje, prvenstveno kroz Haag) tegobama koje sada kao narod i država trpimo to je da se kroz tu patnju prisiljavamo potpuno okrenuti Kristu, otvoriti se Spasitelju kao jedinoj me koji daje život, onome koji daje opstanak. Da je drugačije vjerojatno bi potpuno potonuli u materijalističku ispraznost, u pusti hedonizam i sve drugo što odvaja

čovjeka od kraljevstva Kristova i zarobljava ga u egocentričnoj ljudskoj konstrukciji Novoga Babilona ili Novog svjetskog poretka.

Ljudskoj konstrukciji po operativnoj izgradnji, ali po nacrtu je to djelo Sotonino te se takvim mora i shvatiti bez uvijanja oko imenovanja vrhovništva. Stanje hrvatske patnje je spasonosno stanje koliko god to nekome izgledalo nespojivim, jer kroz patnju na križu nam je dano i spasenje, pa i kroz patnju danas nasljedujemo put spasenja. Put Krista, Otkupi-

la mu je nesmetanu provedbu svoje politike istovremeno držeći naciju na okupu u najtežim ratnim danima. Hvala Bogu da Hrvatsku nisu vodili neki od današnjih demokratskih mlakonja jer bi bila sva prilika za opći raspad i kaos. Nedorečenost koja je bila prisutna kod Tuđmana je proizašla upravo iz oslanjanja na drugoga i podložnosti tuđinskim interesima koji nisu bili i hrvatski interesi. I više od samog državnništva, ti interesi su antikristovski interesi i kroz podlaganje tim interesima postali

smo objekt protubožjih sila, umjesto da se izgradimo kao subjekt koji izgrađuje kraljevstvo Božje. Kao evangelizatori Riječi koja je tijelom postala u pogansko-ateiziranom svijetu današnjice.

Hrvati u BiH trpe sve posljedice te Tuđmanove nedorečenosti, jednostavno ih više nema kao relevantnog čimbenika zbivanja u BiH, nigdje nisu svoji na svome u pu-

nome smislu riječi nego su postali podložni drugima. Glavnina patnje hrvatskoga korpusa događa se u dijelu koji je unutar BiH, te tzv. države, a u biti običnog privatnog posjeda moćnika modernog doba. U BiH je na djelu, poslije eksperimentalnog (pokusnog) rata, jedan eksperiment i predznak budućih privatnih posjeda kojima će vladati izabranici Novoga svjetskog poretka. U bitno blažem obliku nismo ni mi u Hrvatskoj suvereni koliko bi trebali biti, ali u odnosu na sudbinu BiH Hrvata nama je još i dobro.

Marko Francišковиć

telja cijelog čovječanstva. Patnja u kojoj jesmo je patnja našeg budućeg trijumfa kao naroda i države, na hvalu i slavu Gospodinovu i tako treba percipirati problematiku povijesnog trenutka ovoga vremena jer se jedino tako od poraza ide u pobjedu.

Tuđman je jednostavno, tako kako je maloprije opisano, zacrtao svoje djelovanje na hrvatskoj nezavisnosti i nije odstupao od toga. Bio je odlučan i to je prenio na narod koji je isto tako fanatično htio svoju državu. Autoritarnost Tuđmana kao državnika omogućila

ANTI-ISLAMSKI MANIFEST ZA EUROPSKU UNIJU (18)

Eugen of Savoia

Ibid., 70:22-30.

Not so those devoted To Prayer— Those who remain steadfast To their prayer; And those in whose wealth Is a recognized right For the (needy) who asks And him who is prevented (For some reason from asking); And those who hold To the truth of the Day Of Judgement; And those who fear The displeasure of their Lord—For their Lord's displeasure Is the opposite of Peace And Tranquility—
And those who guard Their chastity, Except with their wives And the (captives) whom Their right hands possess—For (then) they are not To be blamed.[17]

Prijevod s engleskog na hrvatski:

Ali ne oni predani Molitvi-Oni koji ostaju vjerni Svojim molitvama; I oni u čijem je bogatstvu prepoznato pravo Za onog (u potrebi) koji pita i onog koji je spriječen (pitati iz nekog razloga); I oni koji se drže Istine Sudnjeg Dana; I oni koji se boje Božjeg nezadovoljstva- jer nezadovoljstvo njihovog Boga Je suprotan miru i sabranosti-**I oni koji čuvaju svoju neporočnost, Osim sa svojim ženama i sa (zarobljenicama) koje Njihova desna ruka posjeduje-Jer (tada) ih ne treba kriviti.**

Muslimanska praksa seksa sa zarobljenim ženama se često spominje u Haditima, gdje Muslimane nalazimo zbunjenima u pogledu toga što da naprave sa svojim zarobljenicama. Nije dugo potrajalo da Alah pošalje otkrovenje, dopuštajući zbunjenim vojnicima da spavaju sa ženama:

Sahih Muslim, Number 3432. Ibid., Number 3371.

Allah's Messenger (may peace be upon him) sent an army to Autas and encountered the enemy and fought with them. Having overcome them and taken them captives, the Companions of Allah's Messenger (may peace be upon him) seemed to refrain from having intercourse with captive women because of their husbands being polytheists. Then Allah, Most High, sent down regarding that: "And women already married, except those whom your right hands possess (4:24)" (i.e. they were lawful for them when their Idda period came to an end).[18]

Prijevod s engleskog na hrvatski:

Alahov Glasnik (mir bio nad njim) poslao je vojsku u Autas te je susreo neprijatelje i borio se s njima. Nakon što ih je nadjačao i zarobio, činilo se da se Drugovi Alahova Glasnika (mir bio nad njim) suzdržavaju od spolnih odnosa sa zarobljenim ženama zbog toga što su im muževi mnogobošci. Tada Alah, Najviši, pošalje dolje u vezi toga: "I već udane žene, osim onih koje posjeduje vaša desna ruka (4:24)" (tj. one su im bile dozvoljene nakon što bi prošlo njihovo Iddah razdoblje).

We went out with Allah's Messenger (may peace be upon him) on the expedition to the Bi'l-Mustaliq and took captive some excellent Arab women; and we desired them, for we were suffering from the absence of our wives, (but at the same time) we also desired ransom for them. So we decided to have sexual intercourse with them but by observing azl (withdrawing the male sexual organ before emission of semen to avoid conception). But we said: We are doing an act whereas Allah's Messenger is amongst us; why not ask him? So we asked Allah's Messenger (may peace be upon him), and he said: It does not matter if you do not do it, for every soul that is to be born up to the Day of Resurrection will be born.[19]

Prijevod s engleskog na hrvatski:

Krenuli smo s Alahovim Apostolom (mir bio nad njim) na ekspediciju u Bi'l-Mustaliq i zarobili smo nešto odličnih arapskih žena; i poželjeli smo ih, jer smo patili zbog odsustva naših žena, (ali, istovremeno) također smo željeli otkupninu za njih. Tako smo odlučili da ćemo s njima imati spolne odnose, ali ćemo primjenjivati azl (izvlačenje muškog spolnog organa prije ejakulacije, kako bi se izbjeglo začeće). Ipak smo rekli: Radimo djelo dok je Alahov Glasnik među nama; zašto ga ne bi pitali? Tako smo pitali Alahovog Glasnika (mir bio nad njim), i on je rekao: Nije važno da li prekidate snošaj, jer svaka duša kojoj je određeno roditi se do Dana Uskrsnuća, roditi će se.

STOPAMA POBIJENIH

Gojko Jelić, Vicepostulatura, Postupak mučeništva „Fra Leo Petrović i 65 subrača“, Ljubuški-Humac

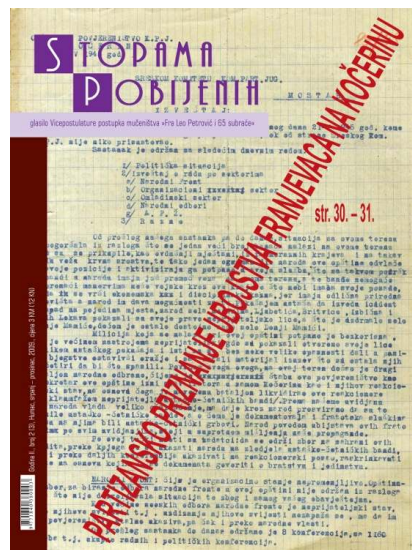
Borba hercegovačkih franjevaca za izlazak na vidjelo istine o njihovoj pobijenoj subraći traje još od prvih dana njihove smrti. Preko naredbi i preporuka, tihog rada u tajnosti, došlo se, nakon Domovinskog rata, do ustanovljenja Povjerenstva za pripremu kauze mučenika. Nedugo nakon toga rađa se Postupak mučeništva „Fra Leo Petrović i 65 subrača“. Postulatorom postaje fra Luca M. De Rosa, a vicepostulatorom fra Miljenko Stojić. Vicepostulatura najprije svoje sjedište ima u Mostaru, a potom na Humcu gdje je i sada.

U srpnju 2008. izlazi 1. broj glasila Vicepostulature pod imenom „Stopama pobijenih!“. Glavni i odgovorni urednik je fra Miljenko Stojić. Od prvog broja ustanovljene su rubrike: Iz ljetopisa, Podsjetnik, Povijesne okolnosti, Polja djelovanja, Stratišta, Svjedočanstva, Odjek u umjetnosti.

Ovih dana iz tiska je izašao 3. broj glasila koje slijedi dosadašnju uređivačku politiku, nudeći ovaj put puno bogatiji sadržaj.

Već sama naslovna stranica navija temu broja obradenu kroz nekoliko naslova. Dokument Općinskog povjerenstva Komunističke partije za Kočerin iznosi partizansko priznanje ubojstva fra Valentina Zovke i fra Andrije Topića na Kočerinu u svibnju 1945. U svome izvješću Sreskom komitetu u Mostaru, nakon što zaključuje da se situacija na ovom terenu pogoršala i da je milicija potpuno beskorisna, piše: „Povodom svega ovoga, na ovaj teren je došao

drugi bataljon narodne odbrane, čijemu je štabu ovo povjereništvo kao i sekretar ove opštine iznio stav fratara u samom Kočerinu kao i njihov reakcionerski stav, na osnovu čega je navedeni bataljon likvidirao ove reakcionare pod kamuflažom neprijatelja (ustaško-četničkih bandi). Prema našem uviđanju kod naroda vlada veliko ožalošćenje, mada je kroz narod prosvirano da su to učinile ustaško-četničke bande... Po ovoj tački uzeti su zadatci: da se održi zbor na sahrani ovih bandita, preko kojega će se ukazati narodu na zlodjela ustaško-četničkih bandi, kao i preko daljih konferencija ukazivati na reakcionarski posao, raskrinkavati ih, te na osnovu kojih će se dokumenta govoriti o bratstvu i jedinstvu...“

Glasilo donosi svjedočenje Stanka Zovke iz Širokog Brijega koji je bio u župnoj kući na Kočerinu u trenutku ubojstva ove dvojice fratara.

Posebno je zanimljiva priča fra Vinka Dragičevića, tadanjeg župnog vikara na Kočerinu, koji je nakon nekoliko prijetnji smrću, uz nagovor fra Valentina i fra Andrije, napustio župu. Fra Vinko da-

nas kaže: „Pristao sam i otišao i evo me među živima nakon šezdeset godina produženog života. Bogu hvala i kućnoj čeljadi na Kočerinu!“

Rubrika Iz ljetopisa donosi pregled događaja vezanih za rad Vicepostulature, obilježavanje obljetnica ubojstva fratara kao i izvješće sa Znanstvenog simpozija – Stopama pobijenih održanog u Širokom Brijegu.

U rubrici Podsjetnik doneseno je glasovito Pastirsko pismo katoličkih biskupa izdano u Zagrebu 20. rujna 1945. koje analizira novu vlast, njezin novi sustav vrijednosti nametnut u tisku, odgoju, braku, školi, gospodarstvu, bolnicama. Biskupi pišu: „Tko može dokazati da su toliki na smrt osuđeni katolički svećenici uistinu zločinci, koji zaslužuju smrtnu osudu? Tako su na pr. u franjevačkom samostanu na Širokom Brijegu poubijani bez sudskog postupka svi franjevci, koji su se tamo nalazili – njih 28 na broju – premda nitko od njih nije uzeo ni puške u ruke, a kamo li se borio...“ Hrvatski biskupi osuđuju širenje materijalističkog duha. Unatoč svim nevoljama, s pouzdanjem gledaju u budućnost jer se u pučanstvu probudio vjerski duh, osobito štovanje Majke Božje.

Rubrika Povijesne okolnosti donosi tekst Patnje hercegovačkih franjevaca 1945. –1990. iz pera prof. dr. fra Andrije Nikića s poimeničnim popisom imena hercegovačkih franjevačkih uznika, njih 91, i 225 godina, 4 mjeseca i 16 dana njihova dugotrajnog ubijanja, čamjenja, mučenja i raspadanja u komunističkim zatvorima. U povijesti Hercegovine, gdje franjevci postoje i rade gotovo osam

stoljeća, nije bilo toliko osuđenih franjevaca kao za vrijeme komunističke strahovlade.

Od 66 ubijenih hercegovačkih franjevaca njih 34 je službovalo na širokobriješkom samostanskom području. Fra Ante Marić donosi kratke životopise ubijenih fratara.

U zajedničkom naslovu Trojica s Križnog puta dr. fra Robert Jolić donosi iscrpan tekst o trojici, od 14 stradalih hercegovačkih franjevaca na Križnom putu. Fra Bruno Adamčik, profesor glazbe u širokobriješkoj gimnaziji, poznat je i po tome što je po naredbi provincijala fra Lea Petrovića fotografirao mnoge ljude, objekte i događanja. Prema osobnom

kartonu u arhivu Provincije stoji da je ubijen 10. svibnja 1945. Za grob mu se ne zna. Fra Svetislav Markotić, rođen 1921. u Vitini, prema svjedočenju posljednji je put viđen u svibnju 1945. u partizanskom logoru u Mariboru. Fra Lujo Milićević rođen je 1919. u Studencima. Svjedoci govore da je u mariborskom logoru mogao spasiti život samo da je skinuo fratarski habit. Rekao je da se na njega zavjetovao i da će ga nositi do kraja života. Posljednji put ga je u mariborskom logoru, kao i fra Svetislava, vidjela jedna ča-sna sestra.

Stradanje hercegovačkih fratara odavno je imalo odjeka u umjetnosti. U ovom broju glasila nalaze se radovi Mile Pešorde i Andri-

je Vučemila.

Glasilo zacijelo popunjava veliku prazninu u poznavanju povijesti stradavanja hercegovačkih fratara i svega puka te vrjednovanju njihove žrtve. Svako svjedočanstvo o njihovom životu, kao i izjave o postignutim milostima po njihovu zagovoru, doprinijet će uspješnosti postupka za njihovo proglašenje blaženima i svetima.

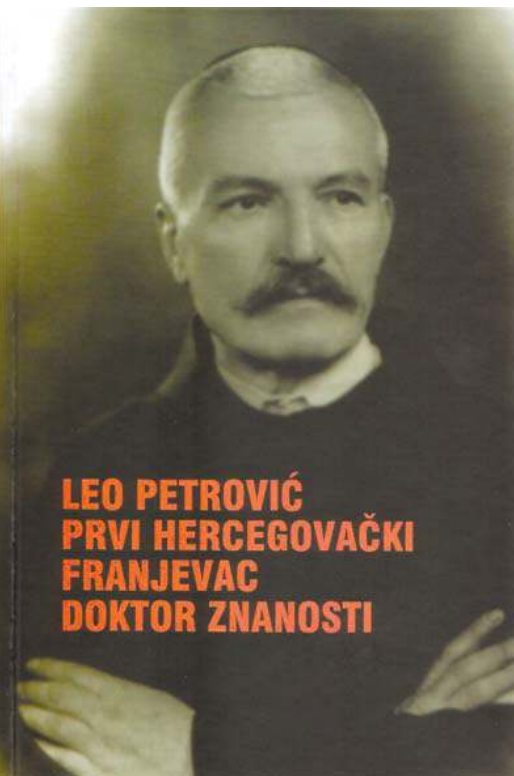
Podrobne obavijesti o glasilu, djelomične njegove stranice i cjelokupne stranice prošlih brojeva u pdf obliku, kao i načine kupovine i pretplate može se naći na stranicama www.pobijeni.info. One naravno sadrže i sve drugo čime se Vicepostulatura bavi.

LEO PETROVIĆ, PRVI HERCEGOVAČKI FRANJEVAC-DOKTOR ZNANOSTI

„**Stopama pobijenih**“, br. 2, Ljubuški-Humac

Čerigajski anđeo prva je knjiga nakladničkog niza RECIPE, koji je pokrenula Franjevačka knjižnica Mostar, a kojom je obilježena 200. obljetnica rođenja fra Anđela Kraljevića (1807. – 2007.). Tu je obljetnicu obilježila i Hrvatska pošta izdajući prigodnu poštansku marku s fra Anđelovim likom.

Drugom knjigom tog niza Leo Petrović, prvi hercegovački franjevac doktor znanosti obilježena je 100. obljetnica doktorata našega brata kojega su 14. veljače 1945. partizani mučki ubili te bacili u rijeku Neretvu. Smrt ga je zatekla na dužnosti provincijala. Osim prijevoda fra Leove di-

sertacije s latinskog, knjiga na 381 stranica donosi njegov životopis, bibliografiju, popis pisane

ostavštine, monodramu njegovih posljednjih životnih trenutaka, fotoalbum te kazalo imena. Uvezena u kartonske korice knjiga je opremljena ilustracijama i tablicama. Djelo potpisuju: provincijal fra Ivan dr. Sesar kao nakladnik, knjižničar fra Ante Marić kao odgovorni urednik, prof. Pavao Knezović (životopis, bibliografija, popis pisane ostavštine), prof. Sime Demo (prevoditelj) te dr. fra Serafin Hrkać i dr. fra Bazilije Pandžić kao lektori i recenzenti. Nakladnik je Hercegovačka franjevačka provincija Uznesenja BDM, a tiskala ju je Franjevačka tiskara FRAM-ZIRAL iz Mostara.

Hrvatska pošta Mostar tu je obljetnicu popratila izdavanjem poštanske marke s fra Leovim likom, rad akademskog slikara fra Mirka Ćosića.

NOVA MARKA HRVATSKE POŠTE MOSTAR - FRA LEO PETROVIĆ (1883. - 1945.)

„Stopama pobijenih“, br. 2, Ljubuški-Humac

U spomen na prvoga hercegovačkog franjevca doktora znanosti, Hrvatska pošta d.o.o. Mostar izdala je prigodnu poštansku marku, omoćnicu prvoga dana i žig „Fra Leo Petrović“. Portret fra Lea Petrovića rad je fra Mirka Ćosića (1903. – 1967.), prvoga akademski obrazovanog slikara u zapadnoj Hercegovini, a marku je dizajnerski obradio Marin Musa. Nominalne vrijednosti od 1,00 KM, tiskana je u arku od po devet maraka, a u optjecaj je puštena 15. studenoga 2008. Markica je urađena na poticaj Franjevačke knjižnice u Mostaru koju vodi fra Ante Marić, a tiskana je u tiskari Zrinski u Čakovcu.

Fra Leo Petrović, prvi hercegovački fratar doktor znanosti, svečano je promoviran u doktora teologije 15. studenoga 1908. u Fribourgu. Disertacija *Disquisitio historica in originem usus slavicae idiomatis in liturgia apud Slavos praecipue*

Chroatos tiskana mu je u Mostaru 1908. Posthumno je 1953. u Sarajevu tiskana njegova knjiga *Kršćani crkve bosnske – Kršćani bosanske crkve*. Pisao je povijesne studije i članke koje je tiskao u *Kršćanskoj obitelji*, *kalendaru* i *listu Napredak*, u *Serafskom perivoju* te drugdje. Istraživao je povijest Herceg Bosne, stećke, ostavštinu i djelovanje popova glagoljaša...

Bio je dušobrižnički djelatnik i istraživao povijest zajednice Hercegovačke franjevačke provincije Uznesenja BDM u kojoj je, kao i u Mostarsko-duvanjskoj biskupiji, obnašao časne i visoke dužnosti. Fra Leo Petrović rođen je 28. veljače 1883. Roditelji su mu bili Marijan i Anđa, r. Jurčić. Kršten je 6. ožujka 1883.

u Klobuku. Osnovnu školu pohađao je u Veljacima (1892. – 1895.), gimnaziju na Širokom Brijegu (1896.– 1900.), bogosloviju u Mostaru (1901. – 1904.) i Fribourgu u Švicarskoj (1904. – 1907.). U franjevački red stupio je 4. listopada 1900. na Humcu. Jednostavno je zavjetovan 4. listopada 1901., svečano 19. listopada 1904. Za svećenika je zaređen u Fribourgu 30. srpnja 1905. Profesor je teologije u Mostaru (1907. – 1917.), župnik u Klobuku (1917. – 1919.), gvardijan i župnik u Mostaru (1919. – 1925.), profesor bogoslovije u Mostaru (1925. – 1926.), bilježnik Biskupskog ordinarijata u Mostaru (1926. – 1934.), generalni vikar biskupija Mostarskoduvanjske i Trebinjskomrkanjske (1934. – 1942.), konzultor biskupija (1937. – 1943.), a 3. srpnja 1943. izabran je za provincijala hercegovačkih franjevaca. Partizani su ga sa šestoricom subrača 14. veljače 1945. uhitili u mostarskom samostanu sv. Petra i Pavla, odveli, nakon toga mučili, ubili i ubacili u rijeku Neretvu.

SRAMOTA DRŽAVE, PRAVA I MORALA!

Milan Živković, Vukovar

NE ZNAM zašto mnoge udruge štete ili blago rečeno nisu dovoljno glasne kada se u javnosti pojavi skandal koji čine političari i razni druge visokopozicionirane osobe, čak i zakonodavci ili oni koji taj zakon trebaju provoditi, a rade najnemoralnije protuzakonite radnje vrijedne svakog gađenja i koje zaslužuju osudu, a ne samo kaznenu (zatvorsku), već i materijalnu, na način da sve što su zaradili u ovoj Lijepoj našoj i povjerenje što im je dano, da im se oduzme.

Ovo pišem zbog nedavnog događaja u Osijeku glede malodobničke

prostitucije u Domu (kako se to smetlarski pravno razlaže) umjesto da se tumači kako dio državnog aparata koristi ovlasti i represiju nad nemoćnim i malodobnim osobama i navodi ih na kriminalne radnje. Oni djecu proglašavaju kriminalcima. Strašno. Jesu li hrvatski očevi, majke i djeca ginuli za ovu domovinu da bi moćnici mogli u njoj stvarati Sodomu i Gomoru. Pa takve zločine nisu činili ni četnički zločinci. Ravno je to svim Jazovkama. Nad djecom blud, takav blud, jad i nemoral. Ne mogu shvatiti. To su neprijatelji i paraziti ovog društva koje financiraju država i porezni obveznici.

Pa, molim Vas, kako ove glavešine nije sram da u svojim redovima imaju takvo smeće od ljudi i da im se imena tako štite. Gdje su te satelitske udruge, domoljubne i razne druge, za prava djece, majki i ne znam čega sve ne. Nema ih. Važno je da stižu financije na račun udruge, a građanima ćemo mazati oči o humanom radu. Nije se to dogodilo zbog Lepe Brene, niti zbog ubijenog vojskovođe Paradžika, već zbog sustava kojim upravljaju loši ljudi.

Zbog nepotizma i korupcije, zbog bahatosti onih koji nisu stvarali ovu državu, već su je potkradali i zbog

mnogih drugih kvazi domoljuba, pravednika i dušebrižnika. Uvjeren sam da sud i policija ne mogu dobiti niti jednu veliku bitku protiv raznih moćnika koji imaju preduge krake u financijama i nepotizmu. Stvoritelji i branitelji maknuti su iz

društvenog života da bi se bezbolno provodilo ovo što se provodi. Ovo nije prvi problem u domovima za slabe i nemoćne, pa čak i invalidne osobe, i tko je odgovarao - nitko. A jasno je jedan sudac rekao ne tako davno na donošenju uvjet-

ne presude, kako je optuženi iz uzorne obitelji (čitaj: moćne, utjecajne i opasne).

Hvala hrvatskoj pravdi!

PORUKE AVETI ZLOČINAČKE PROŠLOSTI IZ ŠUME BREZOVICA POKRAJ SISKA

Branko Stojković, Bjelovar

Antifašizam kao „med i mlijeko“

Dan antifašističke borbe obilježen je u šumi Brezovica pokraj Siska. Pod pokroviteljstvom Vlade Republike Hrvatske. Na svečanosti su govorili predsjednik Stjepan Mesić, podpredsjednica vlade Jadranka Kosor, Josip Friščić, podpredsjednik

Sabora RH, Marina Lovrić Merzel, županica Sisačkomoslavačke županije i Đuka Hrženjak. Položeni su vijenci kod Spomenobilježja Prvom partizanskom odredu. U Brezovici je 22. lipnja 1941. godine, skupina sisačkih antifašista predvođena Vladom Janićem Capom osnovala prvu organizaciju i oružnu formaciju antifašističkih postrojbi od

70-tak dobrovoljaca, koji su se priklonili u Drugom svjetskom ratu Saveznicima u borbi protiv nacizma.

Nastavak i uskrnuće i povratak na komunizam u Hrvatskoj

Mesić je slavodobitno uskliknuo: „Moramo obraniti povijesnu istinu.“ Između ostalog on je kazao: „Vodit ću svoj posljednji rat i vjerujem da ga neću izgubiti.“ Mesić se je obra-

tio – drugovima i drugaricama i poručio im: „Vidjet ćemo se tu za godinu dana, ali neću doći kao predsjednik, već kao građanin. Šutljiva većina hrvatskih građana mi odobrava - to sve što činim, da nije tako ne bi dva puta pobijedio na izborima za predsjednika. Stjepan Mesić je odaslao poruku – da poziva sve na zajedničku borbu – tako je istakao – jer s tim pozivom smo jači.

Branko Stojković, Miroslav Rovis i Hrvoje Mirković

Mesićeva zloupotreba vlasti

Hrvatski narod je izgubio svoj ponos i dostojanstvo. Ako predstavnički dom sabora RH, imenuje i nasljeđuje takve deklaracije ZAVNOH-a i proglašava to državnim praznikom 22. lipnja, komunističke zločine veliča i amnestira – u kojima su stradali mnogi Hrvati. Hrvatski narod je neprestano sučeljen s tom činjenicom i problemom, da se ne

možemo riješiti komunističkih parazita i nitkova... Pitam: Kako se stvarno riješiti te pošasti? Tih tipičnih i bolesnih lažova. Kako preko ropstva i mraka? Mesić i dalje u ime Hrvata zabija nož u leđa Hrvatima. Sa svojim mega-izdajnicima i lopovima.

Hrvati imaju pravo na svoju državu

Bivši komunisti s narodom vladaju silom. Oni su se sakrili iza hrvatskih simbola i domoljublja. No, dokaz je koliko je u Brezovici bilo nazočno ljudi. Dvjestotinjak starih nostalgičara, opet nam prodaju političke floskule. I dalje oni dobro žive na grbači naroda. Oni pokazuju što i dalje žele instalirati Hrvatima. Javno sad govore: „Mi smo sljedbenici antifašizma!“ Tu su se našli na „sotonističkom obredu“: Vesna Pusić (HNS), Radimir Čačić (HNS), Davorko Vidović (SDP), Zoran Milanović (SDP), Ivo Josipović (SDP) i dr. Međutim, to smo već mogli vidjeti (puno) puta i ranije, kako nam bivši komunisti i njihovi potomci „sole pamet“, i kroje budućnost i sudbinu...

Ljetni solsticij 22. lipnja, kao antifašistički blagdan u Republici Hrvatskoj

Hrvatska radio televizija (HRT), kao „komunistička mašinerija“ u izvornom prijenosu, označila je tekovine oslobodilačke borbe. Nije važno što u Brezovici nije bilo nikog, ali je važno to, što je Brezovica bila u svakom hrvatskom domu na TV-e ekranu. Tamo gdje se veličaju Tito i

komunistički koljači. Hrvatski narod napaja se „lažnim propagandama“ i drži u pokornosti. I u podaničkom ropstvu, gdje ih se plaši nečim još gorim nego što imamo. Stjepan Mesić je na skupu veličao i hvalio kao svetca Josipa Broza Tita i komunističku partiju. On je kazao kako: istina je već zapisana u vječnim knjigama. Ja osobno takve knjige ne poznajem, osim knjige Biblije, koja je cijela napisana kao ŠTIT, zaštita - koja je sušta suprotnost onome o čemu govori Mesić, koji je počinio mnoge zločine kao Vrhovni komandant JNA i predsjednik SFRJ-a. Tito za mene nije nikakva ikona, nego već perfidni prevarant i krvnik.

Komunističko vodstvo i njihovi potomci

U šumi Brezovica proslavljena je 68. godina osnivanja partizanskog odreda 22. lipnja 1941. godine i 64. godina pobjede nad anti-fašizmom. Kažu oni – čija borba je donijela mir i napredak i ulazak u sjeverno-atlanski savez, NATO. A prava istina je – u Hrvatskoj demokraciji narod živi u bijedi i tami, bez zaposlenja, gdje građani sve više i gore podnose politički režim. Branko Stojković želi rasvijetliti sa svih strana „hrvatsku političku scenu“ koja je izdajnička, profilerska, krivokletnička i nitkovska... Što ima gore od

ovoga – oni ostvaruju svoje zajedničke interese, drže vlast i upravljaju hrvatskim narodom. Svakodnevno čujemo na TV-u kako se rugaju narodu. Sada se ovih dana osniva Centar za pomoć u prehrani, jer kažu; da su Hrvati debeli narod.

Poslije Tita imamo Mesića za maršala

Dok u ovoj zemlji gotovo nitko ništa ne stvara i ne radi, slave se neki izmišljeni blagdani. Tako se u ovoj mjesecu lipnju slave tri državna blagdana. Hrvatska država je zadužena s 42 milijarde eura. Odjeknula je i himna iz šume Brezovica: „Šume, šume, najveća vam hvala!“ Svečano postrojavanje Hrvatske vojske bit će 25. lipnja 2009., na Trgu ban Josipa Jelačića u 11,00 sati. Danas (22.06.2009.) je premijer vlade Ivo Sanader otputovao u službeni posjet Crnoj Gori, gdje će

se sastati s Milom Đukanovićem. Gledajući sad grad Bjelovar oko 15.00 sati, nikoga od ljudi nema na ulici. Nego ljudi sjede utučeni svatko sa svojim problemima u kući, a ni proslava borbe se nigdje ne čuje.

Zašto Hrvati to sve trpe?

Valjda će doći vrijeme i kraj svih tih laži, koje mi Hrvati slušamo i gledamo 64 godine. Danas je šuma Brezovica na svim udarnim vijestima u Hrvatskoj. To je izgleda najbitnije i ništa drugo. Još jednom u toku dana desilo se je ismijavanje Hrvata – bila je na HRT-u reklama: „Kupujmo u Konzumu i konzumirajmo hrvatsko!“ U toj reklami su sudjelovali Oliver Mlakar i Mišo Kovač. Svi znamo da je u „Konzumu“ Ivice Todorčića je 80-tak posto proizvoda iz uvoza. Dok je na istom programu televizije u TV-e kalendaru kazano, kako su na današnji dan – kršćanske snage kod Siska pobijedile Turke. Kad se govori u šumi Brezovica da je Stjepan Mesić čovjek - koji nikada nije zatajio svoj svjetonazor antifašiste. Postoje još i danas snimci iz 1991. godine, kad Stjepan Mesić je pjevao ustaške pjesme. S tim pjesmama i tom prijevarama došao je na vlast u Hrvatskoj.

Dogovor kuću gradi

ZAKLJUČCI SABORA STRANKE HRVATSKOG ZAJEDNIŠTVA

Ivo Jolic dipl. ing., predsjednik

Dana 20. lipnja 2009. u Zagrebu, u hotelu „Dubrovnik“ održan je prvi Sabor Stranke Hrvatskog Zajedništva na kojem je detaljno analizirano postojeće stanje hrvatskog društva i gospodarskog sustava, kao njena polazna programska orijentacija.

ZAKLJUČCI

U Republici Hrvatskoj prisutna je

kriza morala i etike, što generira gospodarsku i socijalnu krizu, odnosno problematiku.

Ovaj generalni zaključak proizlazi iz gotovo svih znanstvenih i stručnih radova te diskusija po izloženim referatima, kako slijedi:

1. Akademik Ivan Miloš – u okvirima svoga izlaganja pod naslovom: „Nacionalni program gospodarske revitalizacije Hrvatske, sa konkret-

nim programima i projektima za (FDI) Izravna inozemna ulaganja kapitala“, prezentirao je konkretne strateške kapitalne resurse s kojim stvarno Hrvatska raspolaže te putem kojih, uz poslovno i strateško partnerstvo sa partnerima iz zemlje i inozemstva, po principu dobrog gospodarstvenika, može i treba stvoriti gospodarski razvijenu i socijalno bogatu zemlju, svih njezinih građana. Domaćinskim (ne slugan-

skim) upravljanjem sa samo jednim prometno-gospodarskim programom, a uz korištenje svojih realnih komparativnih prednosti Hrvatska može osigurati uvjete za kontinuirani porast svoga (BDP) bruto domaćeg proizvod za 4,5 % godišnje. Za stvarnu realizaciju ovoga razvojnog programa postoje zainteresirani investitori i materijalni resursi, a koji omogućava otvaranje više od 250.000 novih proizvodnih radnih mjesta.

2. Prof. dr. Slavko Kulić je svojim izlaganjem na temu: „Globalna koncepcija razvoja života u Hrvatskoj“ elaborirao ključnu problematiku koju generira sluganski odnos aktualne hrvatske vlasti prema svome europskom i svjetskom okruženju, u kojem dolazi do punog izražaja vazalstvo i dodvoravanje Hrvatskog sabora i Vlade nekim političkim europskim i svjetskim centrima moći čime je ugrožena sloboda hrvatske države – vlasti i društva, odnosno naroda, a bez istinske slobode u odlučivanju i upravljanju svojim strateški hrvatskim resursima, ne mogu se racionalno uporabiti prethodno prezentirani strateški resursi za izlazak naše Domovine iz svekolike krize, koja je tim vazalstvom determinirana ili uvjetovana.

3. „Ljudski kapital (moralni, intelektualni i socijalni) za razvoj hrvatskog naroda“, ako se domaćinski i pravilno upotrebe u par godina Hrvatska može, po blagostanju, postati vodeća zemlja i država Evrope, elaborirao prof. dr. Ante Lauc.

4. „Energetika Hrvatske“ – Hrvatska ima energenata i za izvoz (kada bi se racionalno koristila postojeće kapacitete), što je elaborirao i materijalno dokazao Dr. Branimir Molak.

5. „Potencijal mladih u Hrvatskoj nije iskorišten“ elaborirala je apsolutnica Fakulteta političkih znanosti

Ana Barković, a Ana Miloš, također mlada studentica istakla je da sada vidi solidnu perspektivu izlaska RH iz svekolikih poteškoća, jer raspolaže s realnim strateškim resursima koji je čine strateškim partnerom, a ne vazalom, EU i svijetu.

6. Nema potrebe za uvozom milijunske mase stranih radnika što se predlaže od strane Gospodarske komore RH, već radne i demografske manjkove u Hrvatskoj treba obvezno popunjavati prvenstveno iz redova naših iseljenika i to prvenstveno mladih naraštaja kojima se u Hrvatskoj, otvara velika mogućnost gospodarskog i svakog drugog osobnog prosperiteta, elaborirao je i dokazao Mile Prpa dip. iur. Naravno, da bi se osiguralo stvarne uvjete za povratak Hrvata iz dijaspore treba stvoriti temeljne preduvjete, koji su prethodno navedeni i koji pokazuju da priča o hrvatskom beznađu nema mjesta u realnosti.

7. „Odgovornost za dobro“, prof. dr. Slobodan Lang. Ključnu odgovornost za sadašnje stanje u RH snosi sluganska vlast i Vlada, koja odluke donosi prema nalogima svjetskih i europskih centara političke moći, na štetu hrvatske države i naroda. Dobro naroda treba da nadvlada interese pojedinca. Dobro je naše najjače oružje protiv zla.

8. „Gospodarskim povezivanjem domovinske i iseljene Hrvatske“ otvara se put svijetloj budućnosti hrvatskog naroda i Države Hrvatskoj. Elaborirao je i dokazao dopredsjednik Stranke Hrvatskog Zajedništva Željko Vinski ing. građ.

9. „Racionalnim funkcioniranjem sustava RH“ i domaćinskim odnosom prema postojećim resursima hrvatsko je rješenje izlaska iz krize. Elaborirao je i dokazao dr. Marko Frančišković.

10. „Gospodarskim pojasom zasititi more i sačuvati riblji fonda za sadašnje i buduće generacije“, elaborirao je i dokazao prof. dr. sc. Hrvoje Kačić.

11. Drazen Kozić Predsjednik Hrvatskog Svjetskog Sabora Švicarske: Čestitamo na ideji, želimo uspjeh u ostvarenju općeg hrvatskog preporoda zacrtanog u programu Stranke Hrvatskog Zajedništva i preporučamo se za svaku moguću i potrebnu suradnju na pitanjima obstanka, razvoja i suvremenog napretka Hrvatskog naroda u svojoj državi Hrvatskoj i u dijaspori.

Dragan Hazler i tajnika Ilija Šikić, Hrvatska Akademija znanosti i umjetnosti u Dijaspori – Basel: Stranka Hrvatskog Zajedništva je pojava poput svemirskog dara hrvatskom narodu, potrebna da ga spasi i izvuče iz (povijesno mjerene) najopasnije provalije i da mu pomogne oporavak i dade mu snage za opstanak i za svaki napredak među narodima Europe i Svijeta.

12. „Hrvatski rudnik zlata“ (moralni ljudski i financijski kapital) su Hrvati koji žive i rade izvan domovine Hrvatske. Njima Hrvatska mora širom otvoriti vrata i osigurati im uključene u gospodarski i politički život Hrvatske. Hrvatskom narodu je BOG dao najljepši komad zemlje na svijetu (geografski položaj, pitku vodu, planine, plodne ravnice, čisto more i otoke). Vrijeme je da to shvatimo i s ljubavlju prihvatimo božje darove. Mržnju zamijenimo ljubavlju, zlo s dobrim kako bi Bogom dane vrijednosti i uživali. Elaborirao je i dokazao predsjednik Hrvatskog Svjetskog Sabora Niko Šoljak prof. ing.

Sretan i uspješan početak rada Stranci Hrvatskog Zajedništva čestitale su mnoge organizacije Hrvata i pojedinci iz Hrvatske i svijeta. Između ostalog svoj blagoslov vizualno, slikom, i riječju Stranci Hrvatskog Zajedništva poslali su kardinal vrhbosanski Vinko Puljić i biskup Franjo Komarica.

Marko Frančišković

SPOMEN AKADEMIJA ŽRTAVAMA BUGOJANSKE AKCIJE 19. LIPNJA 2009.

IZVJEŠTAJ SA SPOMEN AKADEMIJE ZA BUGOJANSKE ŽRTVE

Tomislav Beram, Australija

Kao što svi narodi koji vole svoju Domovinu, poštuju svoje žrtve koje su pale za slobodu svoga naroda, činimo to i mi.

Hrvatski međudruštveni odbor za zajedniču suradnju u dogovoru s gospođm Ružicom Andrić i ove je godine organizirao Spomen Akademiju za Bugojanske Žrtve.

Program je vodio Tomislav Beram. U ime Hrvatskog Društva Sydney, pozdravio je sve prisutne odbornik Branko Jazić. O progonu djece Bugojanske grupe i njihovih žena govorila je Mirjana Majić, koja je nakon toga recitirala djelo: „Velikim rodoljubima bugojanskim žrtvama“.

Prikazali smo sa Zagrebačke TV od prošle godine intervju o Bugojanskoj grupi. Recitacija Ante Glavara: „Patnja Bugojanskih rodoljuba“. Govor Fabiana Lovokovića: „Napadi na rodoljube koji su ostali i dalje vjerni Bogu i Hrvatskoj“. Na kraju Tomislav Beram se zahvalio Hrvatskom Društvu i svima prisutnima koji su došli da pokažu danas kad predsjednik Republike Hrvatske pomaže Srbima da šire laži protiv hrvatskog naroda i sramoti hrvatski narod, umjesto da poštuje Hrvate i Hrvatice koji su branili goloruki svoj hrvatski narod od srbskih balvan-revolucionara i njihovog strašnog pokolja, paljenja i rušenja svega što je hrvatsko.

Kako je UDBA bila i sada je jaka u našoj Hrvatskoj zajednici, hoće da izbriše istinu o njihovom prljavom radu. Hvala Bogu da ima još onih koji znaju kazati istinu o njihovom zločinačkom radu.

Anglo-Irski filozof ima tome više

Bugojanska skupina: nakon neuspjeha operacije Feniks, Udba je likvidirala 19 diverzanata, među kojima i inicijatore: Adolfa Andrica, Pavu Vegara i Mbroza Andrica (desno); u grupi je bio i Djuro Horvat (lijevo), smaknut u Sarajevu 1973.

Bugojanska skupina

od dvjesta godina kazao je đavolu ako želi uspjeti, dosta je da dobri ljudi ne rade ništa.

Za Boga i Dom!

GOVOR RUŽICE ANDRIĆ

Poštovani prijatelji!

Večeras smo se sastali na ovome mjestu, kao istinoljubivi ljudi da se sjetimo svih znanih i neznanih žrtava Bugojanske akcije, koja se dogodila 1972 godine. Vi koji ste pratili moje članke, uglavnom znate, najviše sam govorila i pisala o najpoznatijim žrtvama Bugojanske akcije, Bugojanskoj grupi. Ali, članovi Bugojanske grupe, nisu jedine žrtve Bugojanske akcije. Žrtava Bugojanske akcije bilo je na tisuće. Bugojanska akcija, bio je pažljivo organiziran i ideološki potkovan zločin pro-balkanskih jugoslavenskih komunista, i njihovih tajnih agenata infiltriranih u hrvatskim zajednicama.

Iza Bugojanske akcije, bilo je Hrvatsko Revolucionarno Bratstvo. U javnom priopćenju HRB-a, objavljenom u Hrvatskom Vjesniku 13. prosinca 1996., Bratstvo je izjavilo: "Kao vrhunac vojnog podhvata H. R. Bratstva ostat će za povijest "akcija Bugojno". Ova akcija razrađena je u operativnom odjelu Bratstva pod tajnim kodom

„PL“. Najvjerojatnije, "PL" skraćenica je za "Plava Lisica".

Bugojanska akcija, jeste bila vrhunac pothvata jugoslavenskih komunista, ali vrhunac i djelovanja Hrvatskog Revolucionarnog Bratstva. Ovo je, što su postigli:

1. Optužili su hrvatsku naciju, da je genocidna nacija, kada su lažno optužili Bugojansku grupu, da je imala namjeru otrovati beogradski rezervoar vode.

2. Hrvatsko Revolucionarno Bratstvo uvjerilo je svijet, da su Hrvati i teroristički narod. Preko dvije decenije, prije nego što se dogodila Bugojanska akcija, Bratstvo je postavljalo bombe širom Australije i drugih zapadnih zemlja. I poslije Bugojanske akcije, bombe Bratstva odjekivale su širom svijeta. Za sve njihove terorističke akcije, okrivljeni su Hrvati.

3. A povrh svega, Bugojanska akcija trebala je jugoslavenskim komunistima da imaju opravdanje pred svijetom, za daljnje progone Hrvata, poslije sloma Hrvatskog proljeća. I daljnji progoni nastavljeni su.

Hrvatski proljećari i nepodobna hrvatska inteligencija bili su pozatvarani. Tisuće i tisuće drugih Hrvata završilo je u jugoslavenskim

zatvorima, gdje su okrutno mučeni. Roditelji, braća, sestre i rodbina Bugojanaca bili su pozatvarani i zvjerski mučeni. U vrijeme akcije i moja dva mlađa brata i starija sestra Marija bili su zatvoreni i mučeni. Moja sestra do danas se nije oporavila. Jedan od moje braće ostao je gluh od udaraca, a drugi, izašao je iz zatvora bez zubi, totalno rastrojen. Bugojanska akcija bila je izgovor za njihovo mučenje i mučenje tisuća drugih Hrvata.

Obilježnica "Bugojanske skupine"

No, večeras ja želim govoriti o žrtvama Bugojanske akcije, za koje ja vjerujem da su najveće žrtve. To su djeca i udovice oženjenih Bugojanaca. Djeca i udovice pok. Mirka Vlasnovića, Ante Miličevića, Ilije Glavaša i Ambroza Andrića. Djeca ovih ljudi, bila su malodobna, kad su im očevi otišli u akciju, a najmlađi sin Ilije Glavaša nije se ni rodio. Vrlo je važno spomenuti, vodstvo Bratstva obećalo je, Vlasnoviću, Miličeviću, Glavašu i Andriću, ako itko od njih pogine, Bratstvo će štiti njegovu ženu i djecu i brinuti o njima. To su bila lažna obećanja. U stvarnosti, plan Bratstva bio je, da s progonima i terorom unište djecu i žene oženjenih članova Bugojanske grupe. Progoni ove djece i njihovih majki počeli su odmah poslije odlaska Bugojanaca u akciju. Bratstvo ih je najprije izoliralo od Hrvatske zajednice, sa širenjem najprljavijih laži o njima. Onda su ih počeli proganjati, i proganjali su ih duge, duge godine, a nas, obitelj Ambroza Andrića proganjaju i danas.

Gdje da počnem, i koliko da kažem o strahotama kroz koje su prošla ova nevina djeca i njihove majke. Počet ću s najmlađim sinom pok. Ilije Glavaša. On oca nikada nije vidio, rodio se za vrijeme Bugojanske akcije. U njegovom pismu, dati-

ranom 05.07.1996., upućenom tadašnjoj "Saborskoj Komisiji za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava", između ostalog, napisao je:

"Sjećam se, da dosta puta nismo imali uopće hrane. Hrvatska zajednica u Melbourne napravila je život moje majke nepodnošljivim pričajući o njoj svakakve laži. Nazivali su je pogrdnim imenima i napadali. Na kraju, moja majka nije više mogla mentalno izdržati, počela je biti i bolesna, tako sam se u trinaestoj godini našao na ulici, kao i moj brat i sestra. Mene je uzela australska država. Ja bih želio znati, zašto su obitelji Bugojanaca tretirani kao prljavština? Bili smo tretirani kao životinje. Zločin je učinjen nad nama, zato što su se naši očevi borili za hrvatsku slobodu. Ja bi želio znati gdje su kosti moga oca Ilije Glavaša", napisao je sin pok. Ilije Glavaša. On nikada nije dobio odgovor od Komisije. Nije ni čudo, u Komisiji je uplivnu poziciju imao Bože Vukušić, ali i drugi Vukušići.

I kćer pok. Ilije Glavaša, skupa s njenim bratom, poslala je pismo tadašnjoj Saborskoj Komisiji za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava. U njezinu pismu, napisala je: "Bila sam silovana od moje četvrte do šesnaeste godine više puta. Neki iz Hrvatske zajednice tražili su od moje majke seksualne usluge, ako želi dobiti pomoć", napisala je kćer pok. Ilije Glavaša. Ni ona nije dobila od-

govor od Komisije. Ova pisma djece pok. Glavaša objavljena su u hrvatskom tjedniku „Spremnost“ 21. siječnja 2001. U jednom pismu udovica Glavaš napisala mi je: "Prijavila sam Franju Peričića policiji". Peričić je bio jedan od trojice iz Bratstva koji je trebao predvoditi Bugojansku grupu u akciju. On je dezertirao iz grupe s izgovorom da je star za takve akcije. Potrebno je napomenuti, i jedna od ovih udovica bila je isprebijana i onda silovana. Da ja nisam uzela zakon u svoje ruke, najvjerojatnije i moja bi kćer bila bi silovana.

Udovica pok. Ilije Glavaša u svom intervjuu za hrvatski tjednik „Spremnost“ 15.9.1981. slikovito je opisala plač svoje gladne djece. Ona je izjavila: "Nitko nije htio znati za nas. Prijatelji i rodbina su me izbjegavali, bojali su se progona. Istini za volju, Hrvati su se slabo sjetili djece oca koji je dao život za Hrvatsku. Jednom prilikom jugoslavenska djeca htjela su mi najmlađeg sina baciti s devetog kata. U zadnji čas sam ga spasila. Progonu nije bilo kraja. Pomišljala sam na samoubojstvo. Mene je strašno progono mjesno i međunarodno redarstvo". Isti redarstvenici o kojima govori g-dja Glavaš, proganjali su i mene.

Nije mi namjera večeras puno govoriti o strahotama kroz koje sam prošla ja s djecom. Ali ću kazati, kao i udovica i djeca pok. Ilije Glavaša, i ja i djeca gladovali smo. Moga i Ambrozovog sina, jugoslavenska djeca napadala su u školi. Tko ih je uputio, nije potrebno spominjati. Mene su terorizirali s nožem, pištoljem, tukli su me. Ulazili su u moj stan, i razbacivali hranu. Uzimali su moju i dječju robu. Godinama, gdje bih se god ja preselila, u blizini moga stana, doselio bi se netko od udbaša. Po susjedstvu širili su klevete o meni. Godinama, ljudi iz Bratstva odlazili su u Jugoslaviju kao turisti. I kao slučajno, susretali su moju i Ambrozovu obitelj, i govorili im loše o meni. Na

kraju, neki članovi moje i Ambrozove obitelji povjerovali su tim udbašima.

I poslije stvaranja Republike Hrvatske, teroriziranje i progoni nas obitelji Ambroza Andrića nastavljene su. Mene su pokušali pregaziti s kolima. Policijska istraga utvrdila je, u

vrijeme kada su me ta kola pokušala pregaziti, da ih je vozio neki Marić, a vlasnik tih kola bila je neka žena Vidak. Od stvaranja Republike Hrvatske, Ambrozov i moj sin bio je dva puta napadnut. Dobivali smo i prijeteća pisma iz Hrvatske.

Još jedan veliki zločin vodstvo Bratstvo je napravilo. Oni su dobro unovčili krv mladih Bugojanaca i patnje nas njihovih obitelji. U ime siročadi i udovica oženjenih Bugojanaca, Bratstvo je skupilo stotine tisuća dolara od hrvatskih rodoljuba širom svijeta. Mrvicu, samo mrvicu od toga novca, dali su siročadi Bugojanaca, toliko da se ne može kazati da nisu ništa dali. Ostali novac zadržali su za sebe. I sada 37 godina poslije likvidacije Bugojanske grupe, još jednom UDBA-ši će zaraditi novac na nevinoj krvi Bugojanaca, s knjigom Bože Vukušića i filmom o Bugojanskoj grupi, koji će se ovih dana prikazati u Hrvatskoj.

Večeras, ja želim govoriti i o jednoj bombi. 8. lipnja 1972. moj suprug Ambroz pozdravio se s djecom i sa mnom u Strasbourgu, gdje smo živjeli. Onda je otišao u Bugojansku akciju. Iduću noć, 9. lipnja 1972., postavljena je tempirana bomba na bicikl moga i Ambrozovog tada šestogodišnjeg sina.

Bomba je trebala eksplodirati u 12

sati u podne, u vrijeme kada je on dolazio iz škole. Međutim, nešto se

dogodilo i bomba je eksplodirala u 4 sata ujutro, 10. lipnja 1972. Toga jutra u 7 sati ujutro, policija je došla i pretresla moj i Ambrozov stan. Policija je ostala u našem stanu, sve dok nisam djecu otpremila u školu. Onda su mene uhapsili i pritvorili, iako ja nisam bila osumnjičena ni za što.

U pritvoru, ispitivala su me osmorica policajaca. Četvorica danju, a druga četvorica noću. Za čitavo vrijeme, policija nije niti jednom spomenula bombu. I pored brutalnosti policajaca, nisam ništa priznala. Ostala sam vjerna zakletvi danoj Bratstvu, zakletvi na šutnju. Onda sam još uvijek vjerovala, da je Bratstvo hrvatska organizacija.

Onda se policajcima pridružio i jugoslavenski konzul iz Strasbourga. Ni on me nije ništa nije pitao o bombi. Policajci, konzul i ja odvezeni smo nazad u moj i Ambrozov stan. Dok sam ja stajala svezanih ruku, oni su još jednom pretresli stan i uzeli što su htjeli. Među tim stvarima bilo je vrlo važnih stvari. Kad smo se vratili u policiju, pred mene su stavili već napisanu izjavu, tražili su da je potpišem. Ja sam odbila. Slijedili su jaki udarci i psovke. Jugoslavenski konzul unio mi se u lice: "Platit ćeš, život će ti postati toliko težak, sama ćeš se ubiti", reče mi on. Njegovu prijatnju ostvarilo je Hrvatsko Revolucionar-

no Bratstvo. Iz pritvora, puštena sam s ozlijeđenim ramenom, a moje tijelo bilo je puno modrica. Što se dogodilo s mojom i Ambrozovom djecom., dok sam bila pritvorena, to je jedna strašna priča za sebe.

Večeras, vi ćete čuti i vidjeti polemiku o toj bombi i Bugojanskoj grupi, koja se vodila na Hrvatskoj televiziji, prošle godine u programu "Latinica". U ovoj polemici, bivši jugoslavenski konzul Marijan Kraljević King govorio je o toj bombi. Njegova priča o bombi potpuno je netočna. O toj bombi pisao je i Bože Vukušić u petnaestom dijelu svoga feljtona "Rat prije Rata". Ni u pisanju Vukušića nema niti malo istine. Očito je, namjere Kraljevića i Vukušića bile su iste, da sakriju istinu. Jedno je sigurno, Bratstvo je imalo prste s postavljanjem te bombe.

Te večeri kod mene je iznenada došla žena Adolfa Andrića. Na njezino traženje, prenoćila je kod mene. Poslije pada Jugoslavije, dokazano je, ona je radila tajno s vodstvom Bratstva i za UDBU. Strasbourske novine informirale su javnost o eksploziji bombe. Ako se ispravno sjećam, u jednom članku napisano je za nju, da je došla u Strasbourg po poslu.

Nije bilo razloga za postavljanje bombe na bicikl moga i Ambrozova sina. Nije bilo razloga da proganjaju i mrcvare djecu i udovice Bugojanaca. Nažalost udbaši su imali razlog, svoju mržnju. Mirne duše kažem, njihova sotonska i sadistička mržnja prema Hrvatima bio je jedini razlog. Djeca i udovice Bugojanaca doživjela su isto, što su doživjele obitelji poubijanih Hrvata na Bleiburgu i nam križnim putevima.

Stara nova UDBA postavila je Božu Vukušića na poziciju, da izbriše povijesnu istinu, pokolj Hrvata na Bleiburgu i križnim putevima. Isto tako dala mu je zadatak, da izbriše zločine Bratstva. Vukušiću u njegovoj

zločinačkoj raboti pomažu brojni UDBI-ni dželat i dželat jugoslavenske Kontra Obavještajne Službe.

Jugoslavenski komunisti i njihove tajne službe uvijek koriste iste metode protiv svojih žrtava. Bilo to, protiv stotina tisuća poubijanih Hrvata na Bleiburgu i nas križnim putevima, grupnih žrtava ili pojedinaca. Oni svoje žrtve oklevataju i lažno optuže. Iste metode primijenili su na meni i djeci i drugoj djeci i udovicama oženjenih Bugojanaca. Na mene su najviše ciljali. Razlog je, ja sam bila član Bratstva i član Bugojanske grupe. Ja sam previše vidjela i znala. Drugim riječima, ja sam bila svjedok zločina Hrvatskog Revolucionarnog Bratstva. Ja vjerujem, poslije dr. Ante Pavelića i blaženog Kardinala

Stepinca, ja sam treća najviše sotonizirana osoba u hrvatskom narodu. Njihov cilj je bio, i još uvijek je, da unesu mržnju prema meni u svakoga tko mene poznaje ili u onih koji su samo čuli za mene. Da su Bratstvo i drugi udbaši iz te mreže uspjeli u svojoj namjeri, njihovi zločini ostali bi tajna.

Izjave udovice Ilije Glavaša i pisma njegove djece, svjedočanstava su o zločinima Bratstva. I moji članci i dokumenti objavljeni uz članke, svjedočanstva su o zločinima Bratstva. Objavljeno pismo Franje Peričića u kojem kleveče ženu pok. Miličevića, nepobitan je dokaz, da je Bratstvo orkestriralo blaćenje i proganjanje djece i udovica, oženjenih Bugojanaca. Postavljena bomba na bicikl šestogodišnjeg sina Ambroza Andrića, još

jedan je dokaz o zločinima Bratstva. To su samo neki od nepobitnih dokaza.

Povijesna je istina, kao i druge grupe prije Bugojanske grupe, i Bugojanska grupa bila je prevarena i uvedena u jugoslavensku zamku, onda likvidirana. Pok. Mirko Vlasnović, Ilija Glavaš, Ante Miličević i Ambroz Andrić, otišli su u akciju, vjerujući obećanjima vodstva Bratstva, ako itko od njih pogine, Bratstvo će štiti i brinuti se o njegovoj obitelji. Nasuprot obećanju, Bratstvo je proganjalo, teroriziralo djecu i udovice Bugojanaca, sve dok ih nisu oštetili do te mjere, da se nikada neće oporaviti. Ove udovice i djeca, do kraja njihova života, bit će traumatizirani strahotama koje su proživjeli.

STANKO ŠKARE PARTIZANSKI PROROK

Ivan Čulić, Bellingham, USA

„Hrvatski Dom“, nekadašnje glasilo HSS na komunističkoj strani, koje je vodio Stanko Škare kao generalni tajnik i Franjo Gaži kao glavni predsjednik, objavio je poziv za ubijanje svih „neprijatelja“. On zove na ubijanje svakog, kako kaže, izdajice:

**Tvoj metak pjeva,
Ko munja sijeva,
Ko avet gladna,
Ko kuga gadna.**

**U dušmanskoj duši,
Sve nade ruši.
I grobnu otvara raku
Za izdajicu svaku.**

Dana 2. rujna 1944. on navodi: „Hrvatska će biti slobodna kad kopito kozačko udari o bečki pločnik“. Poslije izdaje pjesmu: „Živili nam Staljin i Rusija – Došla nam je Crvena armija“.

**Sledilo se srce izdajica,
U žilama teći prestala je krvca,
Silna strka i strah na sve strane,
Zahvatio narodne dušmane,
Pa ne znaju kud će i kako će,
Čine svoje da pokriju zloće,**

**Al viču im partizani naši:
Spremajte se, zločinci, pljačkaši,
Podižite sad vješala sami,
Da bi poso olakšali nami.**

I tu se navješćuje strašan pokolj svih onih koje su partizani proglasili izdajicama, pljačkašima i zločincima. Dana 19. travnja 1945. i „Slobodni dom“ priprema obračun s Katoličkom crkvom u Hrvata.

Ma gdje su još razne pjesme i priče Jebikravića Stanka Škare? On ih sam nije napisao, zapravo je prepisivao pjesme šalčine Stipe Lozančića, kome je Stanko sa svojim partizanima u školi u Cisti Velikoj, priredio smrt jedinog sina Jerke.

Ako bi Vas zanimalo još štogod od toga pelivana, rado bih Vam to priopćio. Trebalo bi da se zna kako je Stanko Škare poslao Tomu sina svoga rođaka pok. Marka Škare, što je poginuo u Prvom svjetskom ratu, da zapali Kegljovu mlinicu u Cisti i župnu kuću na Budimirima.

Čujem o njegovoj rođakinji Vesni Škare Ožbolt. Nikada je vidio nisam, ali ću Vam nešto napisati od koga ona potječe. Njezin djed Ivan Škare „Iko Dekulić“, bijaše pravi lopov. Navest ću Vam živu istinu.

Mater Ike Škare, rođena Jela Abramović, bila je s nadimkom Dekula, pa su zato sve njezine sinove zvali „Dekulići“. Bio sam dječak kad se Iko ženio s Lovreća,

U ratu su svi njezini sinovi, njih trojica, bili partizani. Spomenuti Toma, što sam već napisao, zapalio je Kegljovu mlinicu i župnu kuću na Budimirima, a većinom je radio u nekoj crjevari u Splitu. Ante, zvani „Antuka“ poslije partizanije bio je konobar u Splitu. A Iko, Vesnin djed, tek pravi lopov.

U rujnu 1957. bio sam nagnao bježati preko granice. U Zagrebu potrefin na Iku Dekulića. Predstavi mi se, da radi unosan posao prevađajući ljude preko granice. Zapita on mene oko sto tisuća dinara, te da će me za sigurno prevesti u Austriju. Bijaše dogovoren sastanak iza hotela Esplanade. Bijaše oko 50 ljudi što ih je skupio, većinom od Banja Luke. Predstavlja on mene njima kao svog rođaka i pita odmah novac od svih, jer da on mora potplatiti UDBu, koja nas sprovodi kamionima preko granice u Austriju. Jadni ljudi mu dadoše sav svoju novac. Iko nam svima reče, da ga sačekamo na zapadnoj strani kolodvora oko 11 sati navečer, kada će on doći i sve nas sprovesti u Austriju. Reče meni, da od mene ne će uzeti novac, nego tek u Austriji.

Pa da će biti kod Tade Ban u Petrinjskoj ulici 77. Dođoh ja na to označeno mjesto i sila tih ljudi. I čekamo. Prođe 11 sati. Nema Dekulića. Prođe pola noći. Prođe i četiri sata u jutro, ali njega nema. Odem u Tade Ban i ona meni kaže, da je Dekulić sinoć u deset sati uzeo taksu i otišao u Osijek. Novce pokupio, a ja se žalostan vratih i kazah onim ljudima da smo svi prevareni. Već sam bio u Americi kad sam saznao da je otkriven i kažnjen s još jednim pomagačem Ferdinom Pleića.

1948. kad sam radio u Đurđenovcu i bio na nekom doktorskom kursu u Osijeku, sreo sam Iku Dekulića. Reče da u Dardi ima gostionu zvanu „Kod zelene žabe“. Kako sam ga znao od rođenja, mislio sam da nije tolika varalica.

O Jebikraviću Stanku bih mogao još mnogo napisati. Njih su bila tri brata: Bože, najstariji. Onda Nikola, zvani Sero, i najmlađi Stanko. Imali su jednu sestru. Bilo joj je ime Ana, a zvali su je „Anuša“. Malko šuknuta. Ta su se braća vječno svađala. Podijelili su se davno prije nego sam se ja rodio. Nikola i Bože, otišli su na neko imanje u Vlačuge Škarine i tu su držali gostionicu, a Bože je slovio kao dobar „Urar“, koji je popravljao reloje. Iz jednih bi vadio dijelove, pa u druge stavljao i tako popravljao satove.

Stanko se je bavio lažnom politikom. Kortešovao je naokolo i čak se podigao kao neki „junačina“. Kako ga Pavelić ne ustoliči za doglavnika, ode u partizane. Za dugo se za njega nije čulo. Došao je 1941. sa mnomo u autobus „Borbe“ Olujica do u Ljubuški. Tu je sišao i meni reče, da kada dođem u Zagreb neka pozdravim strica Luku, a on da će malo kasnije doći u Zagreb. Onda se je pojavio nekako u drugoj polovici rujna 1943. i nastavio s pljačkom svih imućnijih seljaka, a najviše moga oca. Njemu su dovodili žive ljude, koje su kasnije u Jamu Podi bacali u jame iz kojih je Juko Dajak danima zavijao. Stanko tako postade neki tajnik HSSa s nekim Franjom Gažijem. Junak!

STARI DUBROVČANI U BORBI S EKONOMSKOM KRIZOM (2)

Đivo Bašić, Dubrovnik

Naročite žrtve krize bili su, naravno, državni činovnici. Uvodeći štednju u državno vlasništvo vlada je najlakše mogla to ostvariti na plaćama svojih namještenika. Stoga je najprije ukinula stanarinu nižim činovnicima (1584.), a godine 1596. izgubili su je i svi ostali. Kako se visina činovničkih plaća određivala ugovorom pri stupanju u službu, to vlada nije mogla snižavati plaće, a da ne povrijedi ugovore. Ona je zbog toga pribjegla jednoj drugoj mjeri: produžila je trajanje činovničke godine od 12 na 14 mjeseci! U isto vrijeme bilo je, naravno, i redukcija [ograničenja bro-

ja] državnih namještenika, u prvom redu, dabome, onih nižih.

Da bi od svojih dužnika naplatila svoja potraživanja, vlada je uvela vrlo stroge mjere protiv njih. Progoinila ih je, ometala im rad, tražila ih svuda i, konačno, stavljala u zatvor. Tjerani s raznih strana, a u nemogućnosti da uvijek i u svemu ispunjavaju svoje obveze, mnogi su dubrovački trgovci padali pod stečaj, dospjevali u zatvor i potpuno propadali. Tko nije imao dovoljno gotova novca ili se nije znao snaći u novim okolnostima, gubio je sve što je imao. Tako su upropaštene mnoge vlasteoske i građanske obitelji. Bilo je mnogo vlastele koja je pala u vrlo veliko

siromaštvo. Neki se od njih nisu nikako bavili trgovinom, a neki su bili nesposobni ili stari snaći se u novim okolnostima. Mnogima pak prihodi njihovih imanja ili kuća nisu više bili dovoljni za održavanje u ovom razdoblju velikih promjena i naglog povećanja cijena.

Stanje dubrovačkih žena bilo je naročito teško. I u normalnim okolnostima one su se teško udavale ako nisu imale velike miraze. A kada je nastupila kriza, muškarci su se još manje ženili. Ukoliko su već bili vjereni, neki su izbjegavali ispuniti zadana obećanja. Vlada je vrlo oštro ustala protiv ovakvih vjerenika. Davala im je rokove do kada su se mo-

rali oženiti, a tvrdokorne je otpornike zatvarala, te ih puštala iz tamnica jedino uz svečano obećanje da će odmah povesti vjerenice svojim kućama. Da se ne bi i dalje muškardi ženili samo zbog miraza, vlada je određivala koliko djevojke mogu ponijeti svojim muževima, te strogo kažnjavala one koji su davali ili primali veće miraze.

U ženske samostane zatvarane su djevojke koje se nisu udavale bilo da nisu mogle naći muževe bilo da roditelji nisu htjeli cijepati obiteljska imanja davanjem velikih miraza. Ima, naravno, i onih koje su u samostane ulazile i iz religijskih razloga. U Dubrovniku je bilo osam ženskih samostana, a svih članica u njima (dumana, [časnih sestara]) 300-400. Primajući sve ove neudate ili nezbrinute djevojke, dubrovački su samostani više bili socijalne nego vjerske ustanove. [Zapravo su bili nerazdvojno obostrani i

višestrani.]. Glavni nadzor nad njima bio je u rukama vlade koja se uvijek brinula i za njihovo materijalno stanje, koje je u vrijeme krize bilo vrlo teško.

Da bi se Dubrovčani očuvali od svih ovih neugodnih posljedica krize, njihova se vlada unaprijed sve jače i aktivnije mijesala u gospodarske prilike svoje države i svojih podanika. To nas dosta podsjeća na suvremene prilike u svijetu. Postupno je donosila cijeli niz propisa preko kojih je skoro svu ekonomsku djelatnost dubrovačkih građana stavila pod strogu kontrolu svojih organa. Kada se primjetilo da su mnogi Dubrovčani povukli svoje kapitale iz trgovine, a uložili u razne rentabilne ustanove i banke Napulja, Rima, Genove i drugih gradova Italije, vlada je i tome doskočila. Naredila je 1575. godine da se moraju prijaviti svi kapitali onamo uloženi, pa je njihovu rentu oporezivala s 20%. A da bi se potaklo Dubrovčane da svoj no-

vac ulažu kod kuće, odlučeno je da se u Dubrovniku osnuje zalagaonica (1576.), ali do njezina osnivanja nije došlo tada. [Banka Sv. Vlaha (Monte di s. Biagio) bijaše dubrovački kreditni zavod (1674.). Vidi: Niko Gjivanović, Iz starog Dubrovnika, Bratovština Sv. Vlaha i Banka Sv. Vlaha, Novo doba, br. 72, (Uskrnsni broj, 26. III. 1932.), Split, 1932, str. 23.].

Dok je ekonomska kriza na jednoj strani kosila slabije i nesposobnije, dotle je, na drugoj, mnogima dala da se naglo i jako obogate. Cijeli niz Dubrovčana podigao se onih godina i stvorio svoja velika bogatstva. Sposobnost i staro iskustvo pomogli su im i ovoga puta. Uspjeli su se prilagoditi novim okolnostima i uspješno prevladati zapreke na koje su nailazili. Tako su i mogli očuvati svoju slobodu još puna dva stoljeća".

TKO VAM DAJE PRAVO MIJEŠATI SE U JOŠ NEZAVRŠENI SUDSKI POSTUPAK? (2) - NEKI TUMAČE ZAKON KAKO IM PAŠE

Branko Stojković, Bjelovar

Zakonom o udrugama, tj. neprofitnim organizacijama nije predviđeno da udruge trebaju voditi knjige, ako udruga nema veći prihod od 100.000 kuna. Na sudu je ispitan Milovan Martić financijski vještak koji je kazao - kako je uvidom u knjigovodstveno stanje i dokumentaciju udruge ŠTIT, utvrdio nepravilnosti. Između ostalog moram reći - da je knjigovodstveno vještačenje više koštalo nego ono o čemu je riječ. Vještak Martić nikada nije vještačio ni jednu udrugu, odnosno ovo je njemu prvi put da je to činio. Stoga moram konstatirati: Martić kada se je pojavio u našoj udruzi (u trapericama i traper jakni) nije pregledavao nikakve knjige, nego je obavio pala sata razgovora sa mnom. Tom prilikom mi je kazao - da sam se gadno nekome zamjerio i da bi država trebala imati važnijih poslova.

Stoga se je vještak na sudu potpuno izgubio. Ono što je on sastavio u svojoj zabilježci - bilo je to iz spisa koje je pregledao u optužnom prijedlogu. Napominjem vještak Martić je kazao na sudu - da nije vođena knjiga ulazaka i izlazaka

materijala. Tu knjigu udruga uopće nije dužna voditi - što je i dokazano u drugim sudskim postupcima, ili bolje rečeno u dokumentaciji. O tome što tvrdim ima i sudska dokumentacija kod moje odvjetnice gđice Danice Bujčić Čikić. Moje suđenje je farsa. Ima daleko važnijih stvari koje bi država trebala raditi. Sad tako ispada: „Tko to na veliko bludi a ovdje se za jednu sitnicu sudi“. Smatram da je ovo montirani proces protiv mene - samo da me se ušutka i kazni za slobodu govora i mišljenja... A to sve ide na štetu ovome društvu. Iako je Martićev iskaz na sudu bio komedija, odnosno bio je nevjerodostojan - očito je bilo da čovjek ne zna zakone. I taj dolazak vještak je naplatio. Vaša novina Bjelovarski list, isto tako je krivo napisala - meni se ne sudi za nikakve „čokolada i cigle“ koje nisam proknjižio dobivši iz donacije, već sudi mi se samo za 2.700 kuna koje nisam prikazao gdje sam ih utrošio.

Niti je sud, niti sam ja imao ikakve koristi od takvog vještačenja, kojega je predložilo Općinsko državno odvjetništvo iz Bjelovara. Samo ću jednu stvar

komentirati sa suđenja na Općinskom sudu - što je sutkinja gđica Sandra Hančić kazala: „Gospodine Stojkoviću vaša udruga bi mogla biti primjer po vođenju dokumentacije drugim udrugama, koje nisu ni blizu po tome. Ali morate priznati ipak je bilo nekih nepravilnosti“.

Ja ne želi karakter suda više komentirati do završetka postupka, s ovim demantičem izlazim jer vaš Bjelovarski list me je prozvao i već osudio. Što to nije ni malo korektno. Pitam: Kako to da je vaš medij toliko zainteresiran za ovaj postupak, a nije zainteresiran za to tko je pokrao sve bjelovarske firme. Meni ovo osobno tako zvuči: Maknite Stojkovića da možemo lakše krasti i muljati. Udruga ŠTIT je časna organizacija.

Ovo je prvi puta da to javno govorim: ŠTIT je božje ime, jer cjelokupna Biblija je napisana kao ŠTIT. I tako bi oni htjeli ukinuti Boga, koji im nije potreban u njihovom životu. Jer su postale nemorale nakaze. I misle da može raditi što god tko želi - a za to da nisu odgovorni.

AMERIKA PONUDILA PREMJEŠTAJ ZATVORENIKA U BOSNU

Rudi Tomić, Kanada

Predsjednik Obama odlučio je zatvoriti američki vojni zatvor u Guantanamo Bay u Kubi i kaže: „Hoću biti iskren: Ovo je najteži predmet s kojim ćemo se suočiti.“

Naime, radi se o al-Qaeda zatvorenici, islamskim teroristima, osumnjičenima za terorizam u Americi i svijetu, koji su uhićeni u SAD, europskim i arapskim zemljama, te smješteni u čuveni (pakleni) vojni zatvor Gitmo (novinarski naziv za Guantanamo Bay) s kojim Amerikanci upravljaju na Kubi.

Predsjednik Obama nije očekivao tako žestoko suprotstavljanje građana zbog najave premještanja 240 osumnjičenih terorista, bilo gdje u Americi. Međutim, odluka je naišla na oštre kritike u Kongresu i Senatu, kao i kod većine američkih građana.

U američkom gradiću Hardin, u državi Montana, prije dvije godine gradski vijećnici posudili su 27 milijuna dolara i sagradili zatvor (Two River Regional Correctional Facility) s nakanom da bi taj Kazneni centar poboljšao gospodarsko stanje u mjestu u kojem nema nikakvih drugih izvora za 3.400 stanovnika, jer za svakog zatvorenika država plaća uzdržavanje. Stoga je gradonačelnik Hardina ponudio predsjedniku Obami smještaj za zatvorenike iz Gitmo u njihovim novim ćelijama u kojima još nije bio nijedan zatvorenik. Ponuda je odbijena u Washingtonu.

Senat i Kongres usvojili su određene mjere s kojima se zabranjuje premještaj zatvorenika na tlo

SAD. Treba naglasiti, da Amerika ima 2,2 milijuna zatvorenika u svojim zatvorima: nekima su već izrečene i smrtne kazne, a drugi su osuđeni na vremenske kazne - od jedne do stotine godina robije. U ovaj zbroj nisu uvedeni oni koji su u policijskim postajama, ili čekaju na presudu. Prema izvještaju Amnesty Internacional u Americi (proporcionalno, prema broju stanovnika) ima više zatvorenika nego u bilo kojoj drugoj državi u svijetu, pa čak više nego u Kini ili Rusiji.

Bošnjaci su najodaniji prijatelji Amerike

Amerika nema boljih i lojalnijih prijatelja u islamskom svijetu nego što su muslimani u BiH. Bošnjaci jedino vide u Americi svoju podršku u BiH i na Balkanu, jer su se „ameri“ (bošnjački naziv za Amerikance) dokazali tijekom rata protiv srbijanskog agresora, da su vrijedni saveznici muslimanskih žitelja u BiH, što nije slučaj ni s jednom drugom europskom državom.

Američki potpredsjednik Joseph Biden, u drugoj polovici svibnja o. g., posjetio je Sarajevo, Beograd i Prištinu. U govoru u Sarajevu Biden je potvrdio kako nova politika prema Europi ostaje vrlo važan dio američke vlade jer ona ovdje želi imati partnera s kojim će blisko surađivati u sučeljavanju s novim izazovima. Naravno, očekuje se veće zanimanje Obamine administracije, jer u njoj su ljudi koji su bili angažirani na Balkanu: Hillary Clinton, Joe Biden, Richard Holbrooke i drugi...

Biden je održao nekoliko sastanaka s političkim čelnicima i drugim državnim čimbenicima, a osobno

se je sastao s bošnjačkim i srpskim liderima. (s Hrvatima nije bio upriličen sastanak!). Ono o čemu je Biden javno govorio u parlamentu i drugim skupovima, bilo je dobro primljeno, osim među bosanskohercegovačkim Srbima.

No, o čemu nije bilo govora u javnosti, nego samo u „četiri oka“, i to na sastanku sa Sulejmanom Tihićem i osobnim prijateljem Harrisom Silajdžićem, kako doznajemo, bilo je o transferu zatvorenika iz Gitmo u kaznionicu u Zenici. To je jedan od glavnih razloga Bidenovog dolaska u Sarajevo. S premještajem al-Qaeda terorista iz Gitmo zatvora u Bosnu bile bi otupljene oštrice u islamskom svijetu naspram Washingtonu, jer bi i najortodoksniji muslimani shvatili da će njihova vjerska subrača biti u okrilju svojih istovjerskih sljedbenika, te da će se prema njima ljudski postupati.

Dakle, Obami bi bilo mnogo lakše surađivati sa islamskim svijetom, kada bi zatvorenici, koji su bili zlostavljani u Gitmo, bili smješteni u jednoj europskoj islamskoj sredini. S druge strane, kaznionica u Zenici je oronula i treba uložiti mnogo novčanih sredstava da se dovede u kategoriju kaznionica europskog standarda. Amerika bi i tu pomogla, a za uzdržavanje svakog zatvorenika osigurana je „plaća“ od deset tisuća dolara, što iznosi skoro pola milijuna dolara godišnje. Treba uzeti u obzir, da većina onih koji su zatvoreni u Gitmo nikad neće biti osuđeni niti pušteni iz zatvora.

Daytonski sporazum nije dugog vijeka

Kako je već dokazano, Daytonskim sporazumom zaustav-

ljen je rat u BiH, ali na tom sporazumu ne može se utemeljiti mir i suživot konstitutivnih naroda. Ali, isto tako na tom sporazumu ne može se odcijepiti RS iz BiH, bilo kao samostalna „država“ ili pokrajina u Srbiji, jer je utemeljena na genocidu. Na današnjem teritoriju RS većinski narod su Srbi, jer su Bošnjaci i Hrvati u velikom broju pobijeni, a ostatak izgnan. Srbima se ne može dozvoliti nikakav referendum dok se sve izbjeglice ne vrate na svoja ognjišta.

Ipak zabrinjava činjenica, što Biden na privatnom sastanku s Dodikom, nije razgovarao o transferu zatvorenika u Zenicu? Naime, bio je upućen da Dodika ne zanimaju zbivanja izvan RS. Njega ne zanima ni međunarodna zajednica. Prije nedavnog sastanka vodeće trojke u Banja Luci, Dodik je inzistirao da se potpiše dokument kojim se traži odlazak Ureda visokog predstavnika iz BiH. Dodik se već ponaša kao suveren samostalne RS.

U među vremenu bivši američki veleposlanik William Montgomery objavio je članak u New York Times u kojem podržava referendum i moguće odcjepljenje Republike Srpske iz BiH i podjela Kosova duž rijeke Ibar. Mogli bismo dovesti u svezu Bidenovo isključivanje Dodika iz takve ključne odluke, o transferu zatvorenika u

BiH, s izjavama dugogodišnjeg veleposlanika Montgomerya o mogućnosti osamostaljenja RS. Biden je ignorirao hrvatske predstavnike u BiH - Komšića i Čovića, pa bismo i to mogli povezati s odcjepljenjem Hrvatske zajednice iz države BiH. Očevidno je, i zabrinjavajuće, da su za Bidena bili jedini državni čimbenici, bošnjački čelnici - Tihić i Silajdžić. Iners negotium!

Piše mi jedan prijatelj Bošnjak: „Ne smije se dozvoliti da četnici ponesu u Srbiju ni pedalj Bosansko-Hercegovačke zemlje. Mogu ponijeti onoliko zemlje koliko im se zalijepi na opanke. Na žalost, naši lideri su 100% njihovi agenti, bivši udbaši. I to ne samo Bošnjaci nego i Hrvati.“

Mnogi Bošnjaci i bosanskohercegovački Hrvati, uz sve probleme sa Srbima, imaju neprilike i s čelnikom Islamske zajednice ef. Mustafom Cerićem, koji zaluduje

vjernike, traži da se šerijatski zakon institucionalizira u Ustavu, i još k tome - da bošnjački intelektualci trebaju ozbiljno raditi na stvaranju svoje nacionalne države u Bosni. Ovo je, dakako, ulijevanje ulja na vatru!

Narodna poslovice kaže: svako zlo ima i svoje dobro! Nema, dakle, liječenja bolesti koju nisi spoznao! Dakle, ovu smicalicu koju je Biden podmetnuo Bošnjacima, te prijedlog s kojim je Montgomery želio nagraditi Daytonsku RS, stvoren je preduvjet za Bošnjake i Hrvate da konačno riješe krizu u BiH. Naime, koliko još treba zločina, progona i bijede da se bosanskohercegovački narodi osvijeste? Neka se ne zaboravi: Patriae primos debemus amores! (Prvu ljubav dugujemo domovini!)

Narodi BiH trebaju ukloniti političke lidere s vodećih položaja, koji su opterećeni ratom i poslijeratnim (ne)prilikama: zločince poslati u Haag, a domoljube i branitelje, uz zaslužne počasti, poslati u mirovinu. Od Daytonskog sporazuma do danas odrasla je i školovana jedna nova generacija, koja ima znanje i sposobnosti oblikovati državu u demokratskom sustavu, usklađeno s europskom civilizacijom.

VELIKA GREŠKA REPUBLIKE SRPSKE - DA LI ĆEMO JE ISKORISTITI?

dr. Muhamed Borogovac, Sarajevo

Lideri država svijeta su najčešće inteligentni ljudi, te kao protagonisti političkih zbivanja rijetko prave greške. Tu su izuzetak izdajni-

ci. Nažalost, izdajnici sada totalno kontrolišu BH vlast.

Političari iz RS su zaista rijetko do sada donosili pogrešne odluke za svoju stvar, te su uspjeli da iz ničega, bez ikakvog pravnog osnova naprave državu na pola BiH. Najkrupnija greška koju su do

sada napravili je genocid. Da nije bilo genocida, RS bi davno bila legalizovana, budući da četnički projekat ima svoje ljude i na bošnjačkoj (pa i na hrvatskoj strani) koji ne prave nikakav otpor legalizaciji RS. Jedino stranci još ne mogu da progutaju da se genoci-

dna tvorevina potpuno legalizuje. Međutim, ovaj put su političari iz RS vjerovatno pogriješili.

Kako se to dogodilo?

Kada je Inzko zatražio da se ukinu sporne odluke Skupštine RS, političari iz RS su pokazali da znaju da Skupština izražava volju naroda i da se po svim principima prava mora poštovati autentična volja naroda, da niko nema pravo bilo šta nametati skupštini. Zato se nisu puno osvrtni na prijetnje OHR-a da će biti ukinuti zaključci Skupštine RS. Iz istog razloga je i Valentin Inzko učinio sve da sama Skupština RS poništi svoje zaključke, što su mnogi protumačili kao njegovu neodlučnost, slabost itd.

Međutim, političari iz RS nisu uzeli u obzir šta će značiti ako OHR ipak odluči i poništi njihove zaključke. I to se dogodilo. Sada imamo situaciju, crno na bijelo, da Skupština RS nije kao druge skupštine svijeta, da je za razliku od ostalih skupština u svijetu, kojima se priznaje da legitimno i legalno izražavaju volje svojih naroda i kojima zato niko ne smije ništa nametati, Skupština RS je

ipak jedan niži nivo, njoj se može nametati tuđa volja, jer je RS nastala kršenjem legalnog Ustava Republike BiH, te kao takva nije legalna.

Ovim što je Skupština RS doživjela danas, da njene odluke budu samo prekrizene od Strane Visokog predstavnika Valentina Inzka, a koji je za to dobio podršku cijelog svijeta, potvrđuje ono što Nacionalni kongres Republike BiH oduvijek govori, da svijet još uvijek ima na umu činjenicu je RS genocidna tvorevina.

Kada bi bošnjački političari bili patrioti, oni bi sada iskoristili ovo pa bi i sami počeli insistirati da je RS nelegalna, te bi zahtijevali da sve ustavne promjene polaze od prethodnog legalnog stanja, a to je Ustav Republike BiH.

Nažalost, sa sigurnošću možemo tvrditi da će Tihić, Silajdžić, Lagumdžija baciti niz vodu i ovaj poklon svijeta, kao što su bacili mnoge druge, kao npr. priznanje Ustava Republike BiH 1992, sve rezolucije Savjeta sigurnosti UN o agresiji, sve rezolucije Kongresa USA o genocidu, čak i presudu MSP za genocid, i da će kao da

ništa nije bilo nastaviti tretirati skupštinu RS kao normalnu i legalnu skupštinu na pola BiH.

S obzirom na takve naše političare ovim je u stvari Bosna i Hercegovina postala samo privremena tvorevina. Naime, ako mi ne iskoristimo ovo i ne tražimo ukidanje RS, te ako nastavimo tretirati Skupštinu RS kao legalnu skupštinu na pola BiH, onda kada ode OHR odluke te skupštine postaju pravosnažne, tj. prestaje da važi Inzkova zabrana, te "legalno" nestaje BiH.

A OHR će jednom otići. Do tog trenutka Bošnjaci moraju jasno dati do znanja svijetu da smatraju skupštinu RS nelegalnom i RS genocidnom tvorevinom i da se ne ćemo pomiriti sa odlukama četničke nelegalne skupštine kojom se ukidaju nadležnosti BiH.

U suprotnom će Bošnjaci završiti svoje postojanje kao narod bez države, razbacani u nekoliko enklava. Za takav epilog ćemo biti mi, naša generacija, odgovorni pred našom unesrećenom djecom.

OBMANE JAVNOSTI IZ RADIONICE HDZ BIH

Ljudevit Posavski, Domaljevac

Gospodo draga ne živimo više u jednopartijskom sustavu. Ne postoje kod nas više režimi koji svojom strahovladom teroriziraju nevješat narod. Ali postoje tragovi boljševičkih metoda zastrašivanja naroda i nametanja svojih mišljenja služeći se najjeftinijim metodama javne promidžbe kojima se javnosti želi nametnuti jasan stav.

Takve metode već duže vrijeme

provodi HDZ BiH na čelu s Dragonom Čovićem. Čovjekom protiv kojeg je podignuto više optužnica nego što on ima godina staža u HDZ-u. Osoba prema kojoj je i predsjednik Tuđman imao rezerviran stav s obzirom na njegov kriminalni dosije s kojim je tadašnji predsjednik RH raspolagao.

Da mu sada ne nabijamo na nos njegov projugoslavenski stav u vremenu kada su njegovi sadašnji politički oponenti iz reda hrvatskog naroda već dobro bili u re-

dovima HDZ-a, ili to što je bio jedan od zadnjih Hrvata koji se potpisivao ćirilicom. To su mu epiteti za neku drugu temu.

U ovom članku pozabavit ćemo se malo njegovim pritiscima i metodama oko ujedinjenja dva HDZ-a.

Realno, kada čovjek pogleda, dva HDZ-a i ne trebaju postojati. Izvorna politika HDZ je u ovim povijesnim okolnostima hrvatskom narodu možda i najprihvatljivija, ne omalovažavajući ostale hrvats-

ke stranke, ako govorimo u kontekstu svehrvatskog nacionalnog pokreta. Neriješeno hrvatsko nacionalno pitanje u BiH traži od hrvatskog naroda da se veže uz jedan ovakav pokret kako bi u doista zamršenoj BH situaciji hrvatskom narodu osigurao pravo na jednakost i ravnopravnost.

Međutim, onog dana kada je HDZ BiH prestao biti svehrvatski pokret, kada je svoju politiku usmjerio na jedan drugi kolosijek, tada je prerastao u jednu lokalnu stranku koja je izgubila svoju prvobitnu ulogu.

U početku je HDZ BiH imao plebiscitarnu potporu hrvatskog naroda u BiH. Bit ću neprecizan, ali i slobodan reći da je HDZ kao svehrvatski pokret u početku 90-tih godina osvajao povjerenje 90% i više hrvatskog naroda. Kako je prestajao biti pokret i kako je „postupno“ definirao svoju politiku uskih interesa to je sve manje imao potporu hrvatskog naroda na izborima u BiH. Tako da danas HDZ BiH nema veću potporu od 25% upisanih birača u biračke popise.

Zbog očite političke stranputice HDZ-a BiH oponenti takve politike pokušavali su i još uvijek pokušavaju kroz druge političke opcije reći takvoj politici „NE“, jer hrvatski narod u Bosni i Hercegovini zaslužuje bolje.

Međutim, od samog početka svi centri financijske moći, suverenitet nad medijskim prostorom i što sve već ne u rukama su jedne strahovladajuće politike kojom i danas upravlja Dragan Čović.

Ljudi okupljeni oko HDZ1990 su u toj stranci prepoznali priliku da kroz njenu afirmaciju HDZ-u vrate dostojanstvo, da iz svojevremenog pokreta za opstojnost hrvatskog naroda izbace šljam koji je

očito skrenuo s ideje izvornog HDZ-a.

Ta ideja HDZ-a1990 u početku nije shvaćena ozbiljno od strane Dragana Čovića i nije joj davao puno značaja. Tek kasnije, kada su izborni rezultati pokazali da će HDZ1990 postati pravi konkurent HDZ-u BiH, Čoviću je odaslana jasna poruka da mu se tron ozbiljno uzdrmao.

Poslije jedne tako velike izgubljene bitke HDZ BiH na čelu s Čovićem vidi samo jednog neprijatelja, a to je HDZ1990. Čak im je i jedan Dodik postao prijatelj i saveznik ne bi li ostvarili svoje interese. Čisti apsurd.

HDZ BiH bez obzira što je pojedinačno najjača hrvatska stranka nema mandat sebi uzimati za pravo da u bilo kakvim pregovorima suvereno predstavlja hrvatski narod. Pogotovo ako se ti pregovori vode izvan-institucionalno što je samo po sebi nelegitimno i ne odražava stav niti polovine hrvatskog naroda, a kamoli njegove većine.

Glede narečenog Čović sada na sve načine pokušava eliminirati HDZ1990 kao jedinu realnu prijetnju u provođenju svojih ideja. Pa u cilju toga služi se svakojakim metodama, od onih koje su poprilično neozbiljne i djetinjaste pa sve do uistinu krupnih smicalica koje su već provjerene u raznim mašinerijama mnogih propagandnih službi.

Najveća sprdačina i propagandni trik je oko ujedinjenja dva HDZ-a ili kako Čović to voli reći prisajedinjenja. Samim time što rabi taj izraz „prisajedinjenje“ izdaje svoju netaktičnost u jednostrano cinično uvjerenje u kojem se očitava njegova želja da uništi HDZ1990, a da na sceni ostane samo njegov HDZ BiH, koji bi tada nesmetano

manipulirao svime i svačim. Pa bi primjerice Dodiku postao još bolji prijatelj gdje bi mu, osim Posavine koju su njegovi istomišljenici i prethodnici predali Dodikovim istomišljenicima i prethodnicima (1992. g.), srdačno ponudio i ostatak Bosne. Onako pride, nek' mu se nađe.

Koliko se moglo razaznati sa službenih stranica HDZ1990 oni nisu kategorični u odbijanju ujedinjenja tih naizgled dviju sličnih stranaka (osobno mislim da osim onog HDZ u naslovu nemaju toga puno zajedničkog), ali traže ujedinjenje na ravnopravnoj osnovi. Što im treba dati i za pravo, ako se radi o ujedinjenju na način kakvog su imali HSS i NHI.

Međutim, bilo kakvo ujedinjenje na ravnopravnoj osnovi Čoviću ne odgovara. Jer suviše je zaglibio da bi imao povjerenje većine članova ujedinjenog HDZ-a. Što znači da ako i dođe do ujedinjenja tih dviju stranaka Čović u tom novom HDZ-u neće imati mjesta. Iz tog razloga Čović neće nikada pristati na nikakvo ujedinjenje. Uostalom tako se i ponaša. Umjesto da s HDZ1990 vodi pregovore oko stvarnog ujedinjenja on ignorira njihovu pruženu ruku i odrađuje stvari na terenu. A to odrađivanje stvari na terenu ogleda se u razbijanju HDZ1990. Tako preko svojih emisara vrbuje načelnike i vijećnike u općinama gdje im je devedesetica pomrsila račune. Pojedinačni prebjezi su rezultati tih vrbovanja, ali ne ide svugdje lako.

Tamo gdje nailaze na tvrd teren Čovićevci se služe drugim metodama. Vijećnicima HDZ1990 nude

i obećavaju kule i gradove samo da prijeđu u njihove redove. Nudi se novac, posao i što već ne. Ako i takve metode ne uspiju onda se ciljanim osobama šalju inspekcije i kontrole potpomognute od strane županijskih službenika, policije i sudstva koji su svi redom pod kontrolom HDZ BiH, a možda su i sami dobili stranačke poslove pa sada poslušno odrađuju dug.

Drugi segment strahopoštovane vladavine HDZ BiH i njegovog pokušaja uništenja morskog neprijatelja Hrvata HDZ 1990 su kontrolirani mediji od strane Čovićeve promidžbene mašinerije. Posebice web portali koji svakodnevno posjetitelje bombardiraju lažnim naslovima koji sugeriraju samo jedno - ujedinjenje dva HDZ-a.

Često ispod tih naslova i nema konkretnog teksta koji bi na ozbiljan način posvjedočio tom ujedinjenju, nego se za cilj ima iskušati ona narodna da laž koja se ponovi 100 puta postaje istina.

I ta im je metoda djetinjasta jer ne vode računa da se Internetom ne služe politički i u svakom drugom pogledu nepismene babe i djedovi koji su i onako značajna glasačka mašinerija HDZ BiH. Nego Internet koriste uglavnom školovani i obrazovan dio naroda koji potpuno razumije jeftine trikove.

Osim elektronskih medija sličnom promidžbom se HDZ BiH služi i u tiskanim medijima. Naravno, u kojima ima kontrolu. Ostale novinske kuće takve članke objavljuju više kao senzaciju da popune

prazan prostor i u situacijama kada nema zanimljivih događaja koji ionako prodaju novine.

Tamo gdje Čović nema pristupa to je televizija. Taj medij za njega je još neosvojiva tvrđava, jer se ne može kupiti za sitne novce. Doduše Čovića ima poprilično i na televiziji samo se u TV priložima ne govori o ujedinjenju HDZ-a nego je riječ o krivičnim prijavama i sudskim procesima koji se vode protiv njega.

Za kraj jedna poruka urednicima web portala. Samo vi prisajedinjujte ono što se prisajediti ne može. Unosno je i isplativo, stranački poslušno, a svima koji su politički pismeni smiješno i zabavno.

JUGOSLAVENSTVO DANAS (20)

Predrag Matvejević, „Jugoslavstvo danas“, Beogradski izdavačko-grafički zavod, Beograd, 1984.

Odnos nacionalizam-kultura nameće se sam po sebi: nije li kultura u prevladavanju tmina prošlosti mogla učiniti više?

Opterećena svojim vlastitim stanjima ili položajem, kultura je pridonijela manje nego što se od nje

očekivalo da se prevladaju utjecaji prošlosti o kojima je riječ. U poslijeratnom razdoblju, stanoviti broj kulturnih radnika bio je mnogo više angažiran u bici s posljedicama staljinizma nego u obračunu s našim domaćim mitovima. Većina nas i dalje njeguje tradicionalne oblike nacionalne kulture, partikularizma koji prividno uvećava važnost pojedinca u okrilju vlastite nacije.

Nacionalizmi su uspjeli ovladati velikim dijelom kulturnog prostora, ustanoviti uporišta u javnom životu (štampa i drugi mediji, univerziteti, akademije i sl.), uspostaviti u svakoj sredini, i u samoj partiji, posebne kodove međusobnog saobraćanja i sporazumijevanja. S takvim su se stanjem stvari češće obračunavali, na žalost, drugorazredni službenici kulture, negoli značajni kulturni stvaraoci.

KNJIŽEVNO-KULTURNO DJELO HRVATSKIH MUSLIMANA I NAJNOVIJI POKUŠAJI NJIHOVA OTHRVAĆIVANJA (7)

Ferid Karihman, „Hrvatsko-Bošnjačke teme“, Hrvatska sveučilišna naklada, Zagreb, 1996.

UDIO HRVATA MUSLIMANA U SUVREMENOJ HRVATSKOJ KNJIŽEVNOSTI (1878-1945)

Kao posljedica Francuske revolu-

cije i stvaranja modernih nacionalnih država u Europi, tijekom prošlog stoljeća počinje se buditi nacionalna svijest naroda nad kojima su dominirali drugi narodi. Buđenje nacionalne svijesti u Hrvata odvija se pod imenom Hrvatskog narodnog preporoda koji daje snažan zamah sintetiziranju i

stvaranju hrvatske moderne kulture unutar brzog širenja i rasta zapadne civilizacije, posebice inkorporiranjem u hrvatsku kulturu različitosti i vjerske tolerancije te elemenata drugih civilizacija prisutnih u Hrvatskoj: islamske i bizantinske.

fra MARTIN GOSPODI MAJI (2)

fra Martin Planinić, Ploče-Tepčići, 7. listopada 2004.

Dužnost mi je ovo propovijedati, slobodu svakog poštujući i nikoga ne sileći. Posljedice ne snosim i posljedica se ne bojim. To spada na onoga što stoji pred izborom: ili propovjednikove prijedloge usvojiti ili ih ne usvojiti. Pred slušateljstvom je izbor. Tko je čuo propovjednikove riječi može ih usvojiti ili ne usvojiti. I on snosi posljedice svoga izbora, ali i svoga neizbora. Jer, i prihvaćanje i neprihvaćanje propovjednikove riječi ima svoje, čak dalekosežne, posljedice. Što tko izabere, taj za to i odgovara i posljedice snosi. Mogu li ja okrivljivati svoje odgojitelje što su mi osvjetljavali put prema svećeničkom ređenju? Ne! Ja snosim posljedice svoga izbora. Ne zaboravite. Mogao sam ispred biskupa, spremna na me ruke položiti, vratiti se natrag i svećenikom ne postati. Snosio bih posljedice svoga izbora da svećenikom nisam postao, kao što snosim posljedice svoga izbora zato što sam svećenikom postao i svećenikom do danas ostao.

U prilog posljedica mogu navesti i jedan primjer, svakom razumljiv. Nepoznat čovjek, idući kroz Mostar, susretne me i upita za najbliži restoran. I ja mu ga pokazem. On u nj uđe, a ja nastavim svojim putem. Moje pokazivanje najbližega restorana nije garancija njegove kvalitete. Kao što ne snosim pozitivne posljedice njegova zadovoljstva hranom

i uslugom, ne snosim ni negativne posljedice njegova trovanja u pokazanom restoranu. Tko ih snosi? Neka se ispita, ali ih ja ne snosim. Tako je i s mojom propovjedničkom službom. Ja moram propovijedati u skladu s poukom apostola Pavla:

Fratar čita pod stoljetnim čempresom

„Ako, naime, propovijedam Radosnu vijest, to mi ne daje pravo na slavu, jer sam na to obvezan. I jao meni ako ne propovijedam radosne vijesti!“ (1Kor 9,16)

„Zaklinjem te – pred Bogom i Kristom Isusom koji će suditi žive i mrtve – i njegovim dolaskom i njegovim kraljevstvom: propovjedaj riječ – pristupi (k vjernima) – bilo da im je zgodno, bilo nezgodno – kori, prijeti, opominji u svoj strpljivosti i svakoj vrsti pouke. Jer doći će vrijeme kad ljudi ne će podnositi zdrave nauke, nego će prema svojim strastima sebi nagomilati učitelje da im škaklju uši, te će odvratiti uši od istine, a okrenut će se bajkama. A ti budu trijezan u svemu, podnesi patnje, vrši djelo propovjednika Radosne vijesti, ispunj svojom dužnost do kraja!“ (2Tim 4,1-5).

Don Anto Baković, postavši svećenikom, prihvatio je posljedice propovijedanja. I, sve ono što je don Anto kazao, kazao je u skladu s posljedicama koje je prihvatio kad je svećenikom postao. Budući da je ostao vjeran svojoj propovjedničkoj službi, dajem

mu podršku i čestitam mu što je bio svjedokom vjere i revnim djelatnikom svoje propovjedničke službe. Bravo, don Anto.

Čuo sam mnogo o posljedicama tijekom Vaše emisije. No, nitko ne reče nešto o lošim posljedicama neodgovorna spolnog ponašanja. Svako pa i neodgovorno spolno ponašanje ima svoje posljedice. Nemojte

mi zamjeriti na šaljivoj terminologiji: Posljedica = poslije dica (ikavicom izrečena riječ djeca). Tko je sebi dopustio spolno ponašanje, kakav on/ona onakvo mu/joj i ponašanje, neka prihvati i posljedicu svoga ponašanja. Ne može se prihvaćati izbirljiva sloboda mladenačke raspojasanosti u Novalji i istodobno odbacivati posljedica takvoga ponašanja. Novaljska raspojasanost je nedopustiva. No, koja je djevojka prihvatila, neka prihvati i njezine posljedice koje su istovjetne s djetetom koje se začelo bez ikakve svoje krivnje. I na taj način začeto dijete ima pravo roditi se, a takvo, tek rođeno, dijete ima pravo živjeti, svoj ljudski život proživjeti i časno umrijeti.

PROŠIRENJE SJEVERNE ILICE DO FRANKOPANSKE ULICE I UREĐENJE PROSTORA DO GRIČA (2)

ing. Milan Panjković, „Zagreb“, Revija Društva zagrebčana, srpanj-prosinac 1944.

2. Mogućnost

Jedna prometnija ulica većeg grada, kao što će biti grad Zagreb poslije ovog rata, treba imati najmanje 30 m širine za dvie pješačke staze po 4 m, zatim za tri reda kola po 2,5 m širine ili 7,5 m širok kolnik, jedan kolnik za vožnju na zapad, a jedan na iztok i najmanje 7 m dvotračni tramvaj ili brzi tranzitni promet u oba smjera. Tri reda kola računa se u jednom kolniku tako, da jedna kola stoje, druga da voze i preteču stojeća polagano i treća, da voze brzo bez smetanja i bez da ih tko preteče.

U Ilici obzirom na vrlo veliki promet potrebno je predvidjeti: 2 široke pješačke staze po 5 m za dva para, koji se razmimoilaze, i još za one, koji stoje pred izlogom. Pošto predviđam tramvaj u sredini, potrebno je za dvosmjernu vožnju i ogradu barem 7 m i 2 biciklističke staze po 1 m, ostaju za dva kolnika po troja kola potreba od 8 m za svaki smjer vožnje, dakle svega potrebno je 35 m. I onda se ne bi smjelo prelaziti preko Ilice, gdje se hoće kao danas, već samo na početku i svršetku bulevarada, možebitno u sredini u Tomićevoj ulici i to stepenicama ispod ulice, radi osobnih i teretnih dizala kod E na Grič. Pješački promet bio bi na obim stazama Ilice u oba smjera, dočim kod kolnika sjeverni dio za smjer na zapad, a južni na iztok.

Zapadno i istočno od Tomićeve ulice, projektirat ćemo po jednu serpentinu 10 ili 12 m širine na Strossmajerovo šetalište tako da kod:

1. D u ulici Pavla Radića počne uzlazna serpentina do K i odavde uzporredo s K M, kao i s K I do Kamenitih vrata.

2. Silazna serpentina M L F u Mesničku ulicu – Time bi dobili preostali prostor A B C D E F, koji treba najracionalnije izkoristiti za izgradnju 6 i 8 katnica poput Assicurazioni Generali (od sada kratica As Ge, jer ćemo ovu zgradu češće navesti ovdje kao primjer) na Jelačićevom trgu broj 3, A B C je uzporredna crta s D E F u razmaku 70 do 72 m prema tome, da li se serpentine uzmu 12 ili 10 m široke.

Produžimo do crte D E F preko Ilice sve do južne ulice: Gundulićevu, Preobražensku, Margaretsku i Jelačićevu, to ćemo s proširenim Dežmanovim prolazom, Mesićevom, Tomićevom i Radićevom ulicom dobiti osam blokova, ako još između Mesničke ulice i Gundulićeve otvorimo jednu poprečnu ulicu. Poprečne ulice SJ (sjever-jug) mogu imati 10 ili 12 m širine s 2 x 2 m široke pješačke staze i kolnik 6 ili 8 m širine za promet među blokovima naročito teretni-robni i za gornji grad. Da se bolje izkoriste građevni blokovi na sve 4 strane SJZ i I, treba sredinom provesti 10 m široku cestu, nazovimo ju Srednja ulica Z-I, za teretni promet, a i za osobni. Na taj način dobivamo 16 samostalnih gradilišta 30 m dubljine u pravcu SJ, a dužine blokova su od Z prema I u liniji uz Ilicu (A C): 36, 45, 45, 72, 45, 40, 62 i 42 m.

Najduži je blok dakle onaj između Tomićeve i Gundulićeve ulice, ako poprečne ulice uzmemo s 12 m širine. Tomićeva ulica ima danas 9-10 m širine, a P. Radića samo 7.2 do 8 m širine. Time što se mogu u svakom bloku smjestiti radne i sobne prostorije s izgledom na ulicu, to

Uvijek dobra knjiga "Kod Ivana" na Britanskom trgu (27.6.2009.)

dolaze samo nuzgredne prostorije u dvorište, koje će se svesti na minimum kao svietlarnik za dobivanje svietla i zraka. Sve prizemne ulične prostorije treba izkoristiti samo za trgovine, mezanine za poslovnice, a I. i II. kat za poslovnice u urede slobodnih zvanja, dočim III. kat i na više za stanove i društvene prostorije, a svaka bi zgrada bila providena osobnim dizalom (liftom).

Pošto današnja Ilica imade poprečno 15 m širine, a tako isto iznosi i širina uličnih zgrada Ilice najviše 14-15 m širine, preostaje još do novog građevnog pravca Ilice od 35 m široke Ilice u današnja dvorišta 5 m široki trak, koji bi rušenjem prizemlja podpuno osposobio t. zv. Privremenu cestu, koja bi na sebe preuzela čitav teretni promet za razgrađivanje današnjih dvorišnih gradnja i dogradnja sviju blokova uz buduću Ilicu (južnog reda novih blokova). Ova cesta u slici 1. je crno bojadisana na mjestima, gdje su potrebna razgrađenja, t. j. probijanja sadanjih prizemlja. Srednja ulica bi služila za odvoz razgrađenih dvorišnih zgrada sjevernog reda blokova, t. j. one izpod Griča. Nekoje dvorišne novije zgrade unutar bloka, moći će možebitno i ostati još neko vrijeme.

SAVJETI HRVATSKOGA DRŽAVNOG UREDA ZA JEZIK - 1941.-45. (11)

Prema knjizi: **Marko Samardžija – JEZIČNI PURIZAM U NDH**, „Hrvatska sveučilišna naklada“, Zagreb, 1993.

JEZIČNI SAVJET br. 19

USLOV I POGODBA. Riječ uslov došla je iz ruskog jezika, ali se samo kod Srba posve udomačila, pa je Hrvati smatraju srbizmom. Ipak se može još i danas koji put naći u hrvatskim novinama mjesto dobre hrvatske riječi u v j e t, koju Srbi ne poznaju. Ne treba

dakle govoriti i pisati o uslovima prijema u neku školu ili tečaj, nego o uvjetima p r i m a n j a. To vrijedi dakako i za sve izvedenice tih riječi: ne uslovno nego u v j e t n o, ne bezuslovno nego b e z u v j e t n o, ne uslovljeno nego u v j e t o v a n o.

U hrvatskom književnom jeziku nije se mogla udomačiti ni riječ pogodba, koju su nam predlagali Maretić i drugi jezikoslovni čistunci starije škole kao zamjenu za rusku riječ uslov, nego se i

izraz, kao što je „pogodbe za razvitak živih bića“, osjeća kao srbizam. U hrvatskom se pod pogodbom razumije: Abmachung, Abkommen, dakle čin i rezultat pogađanja, a ne uvjet (Bedingung), pa je riječ pogodba bliža pojmu u g o v o r (Vertrag), kako je i tumači Iveković-Brozov Rječnik na prvom mjestu. Samo se u jezikoslovlju i slovnica govori o pogodbenom načinu, pogodbenim veznicima i pogodbenim rečenicama. (F.C.)

VLASTITA IMENA (14)

„Hrvatski pravopis“, Zagreb, 1944.

Jednočlana imena

18. posvojni pridjevi izvedeni od vlastitih imena nastavcima -ov, (-ev), -in (odgovaraju na pitanje č i j i?), na pr. Petrov, Kranjčevićev, Marijin, Mostarčev, Bogorodičin, Venerin, Šarkov, Usudov. Tako i od imenica, koje se iz počasti pišu velikim slovom: Poglavnikov (22), i od imena iz §§ 37-42, na pr. Stvoritelj, Pejgamberov, Bogorodičin. Od vlastite imenice Bog piše se velikim slovom posvojni pridjev Božji, a malim slovom pridjev obćeg značenja: božanski, božanstveni (71), a i božji, ako se ne odnosi izravno na Boga ili se odnosi na neko višebožjačko božanstvo. (V. i 88.)

ZAŠTO DUBROVAČKI KNJIŽEVNICI NISU PISALI KAKO SU GOVORILI? (20)

Mirko Deanović

Pa kao što su na pr. u školi, čitajući klasike, pravili „rječnike“ s izrazima, frazama i „elegancijama“ prevedenim na talijanski i obratno, tako oni svojom vlastitom inicijativom sastavljaju slične popise izraza iz hrvatskih književnih djela dodajući im njihove talijanske ekvivalente. Čini se, da su oni i zbog toga onako mnogo prevodili strana djela, jer su na taj način mogli detaljno analizirati formu izražavanja u originalima i vježbati se u njenu vjernom prenošenju na hrvatski. Da to postignu, morali su svladavati dosta teškoća zbog velikih razlika između jezika originala i svoga materinskog. Zato su i takovim vježbama mnogo pridonijeli razvoju dubrovačkog književnog jezika te ga obogatili i dotjerali kroz par vjekova toliko, da im se i danas mo-

Dubrovačko zaleđe
Crkvice kraj ušća rijeke
Omble, 1935.

ramo diviti. Bez velike ljubavi i dugotrajne ustrajnosti nije se moglo doći do takovih rezultata.

Da su dubrovački pisci bili uistinu svijesni puristi u jezičnom pogledu, vidi se na pr. i po tome, što oni ne pišu uvijek identičnim jezikom sva svoja djela te ponekad ne će da upotrijebe književni jezik, nego pišu u živom govoru dubrovačkom. Dosta je porediti leksik u proznim komedijama Marina Držića s onim u njegovim Pjesnima ljuvenim. Dok su u govoru lica i u didaskalijama njegovih komedija vrlo brojne očite tuđinke, stare i nove, većinom romanskog podrijetla, dotle ih je razmjerno veoma malo u njegovoj lirici i u proznim posvetama. On to čini zato, što je u tim komedijama, povodeći se za talijanskim uzorima, htio da lica govore u svom dijalektu, i to zbog osobitih umjetničkih efekata. Specijalno su u književnim djelima te vrste autori uzimali živi govor radi realističkih i komičkih motiva, radi živahnosti i lokalnog kolorita.

mr. sc. LUJO MEDVIDOVIĆ: CASTUS I PRAVDA (3)

ALFA, Zagreb, 2009. – str. 290

Priradio: **dr. sc. Tomislav Dragun**, Zagreb

Narodna skupština u Beogradu, 28. lipnja 1928. Atentat Puniše Račića na Pavla Radića, Đuru Basaričeka i Stjepana Radića. Zadnje riječi Stjepana Radića, koji je umro 8. kolovoza 1928., bile su: „Nikad više u Beograd“.

Ante Bašić, vlasnik gostionice „Pij, jij i pivaj“, otišao je u partizane i dospio u Vrhovni štab. U Split se vratio s velikim počastima. Onda je digao svoj glas protiv pokolja na Križnom putu:

„Kako se može ljude strijeljati bez suda? Zar smo mi postali gori od njih?“

„Proglašen je najvećim državnim neprijateljem. Od likvidacije ga je spasio bijeg preko granice. Smirio se u tajanstvenoj crnoj Africi. Tamo je njegov sin, Frane, stasao kao domoljub.“

Taj Frane „napisao je biografski roman o svome ocu s preporukom čitateljima: 'Tražite istinu, jer samo s istinom idete u bolju budućnost!'“

Domovinski rat. Objava na Radio Kninu – 17. kolovoza 1990. Mirovni sporazum Hrvatske i Srbije u dva izvornika, na hrvatskom jeziku i na srpskom jeziku – potpisan 23. kolovoza 1996. Početak mirne reintegracije – 15. siječnja 1997.

Slom velikosrpske politike. Srpski „pobjednici“, dragovoljci i optanti, privilegirani poslije Prvoga i Drugoga svjetskog rata, morali su se vratiti kućama.

„Poznato je da je u zadnjih stotinjak godina s te strane protiv

Bijela kuga

Hrvatske pokrenuto osam osvajačkih ratova - kao osam velikih pokušaja izvoza „blagodati“ njihova načina života, ne računajući spomenute i nespomenute „sporednice“.

IV. BIJELA KUGA

„Bila je strana stasitim šticićenicima fra Didaka. Od pelena su pamtili bolne posljedice okrutne prirodne selekcije. U ljutom nevremenu samo brojna obitelj može jamčiti opstanak čovjeka i naroda. Zato su se neki od njih, u izboru između dvaju zala – kobi neizbježnosti i usuda neizvjesnosti - odlučili za nastavak seobe i proširenje potomstva. Time je započela druga faza fra Didakove zamisli.“

Treća faza fra Didakova iseljeničkog vala. Amerika. Treća generacija amerikaniziranih Hrvata. Pomoć starom kraju.

Četvrta faza fra Didakova plana. London. Stjecanje znanja.

Djed Kunarac nakon dolaska u

Ameriku postaje Kunc. Ženi se Ivkicom. Sin Matija uzima Martu, divnu Mađaricu. Unuk Antal i Dionizije. Dio-nizije, to će reći Slavonija.

V. FIZIČARI SU, POZNATO JE,

„Svijet koji lako nađe put do znanstvene spoznaje Boga.“

Dio-nizije u Zagrebu, kao student, upoznaje studenta teologije Mladena Strujića, kasnijeg don Mladena Strujića, župnika župe Krista Kralja u Lokvičićima kod Imotskog.

Don Mladen nikada ne kaže što misli i zna. Reče: „Čuo sam da u jednoj drvenoj kutiji ...“

VI. E-PORUKA

Don Mladen dojavljuje da je pro našao nešto zanimljivo, a tiče se ostavštine fra Didaka.

prof. IVO OMRČANIN: HRVATSKA 1941-1945 (3)

SAMIZDAT, Washington, 1988.
– str. 631 Priredio: **dr. sc. Tomislav Dragun**, Zagreb

1. Kršćanstvo u Hrvata

Koliko je bilo Hrvata? Pod Carigradom 626. god. bilo je oko 320.000 Hrvata, koji su došli u tu novu Kraljevinu Hrvatsku. To je samo dio ukupnoga broja Hrvata u to vrijeme.

„Na taj način s onih 320.000 Hrvata to iznosi 1,120.000 – milijun sto dvadeset tisuća stanovnika. Dakako, to je sve lako usporediti s onih 3.000 (ili čak 5.000) Rašana, koji su se u isto vrijeme naselili u mikroskopskoj Rašici. Kada se danas priča: Srbi svi i svuda, onda se i budala mora smijati.“

Hrvati su već bili kršćani kada su 625. godine stigli u današnju Hrvatsku. Nije dan izvor ne kaže da su Hrvati došli u ove krajeve kao pogani. Na jug su došli kao Arijanški kršćani. Arijanstvo se smatralo herezom. Mnogi su ih zbog toga zvali Gotima, a bili su ipak Slaveni (Hrvati).

„Kolikogod problema oko toga, sigurno jest da je i Gota ostalo u našim zemljama kao i Avara, Ilira ili sličnih, pa je tako onda sigurno da među nama ima i onih kojima su stari bili Goti, jedne ili druge vrsti. Istina, i Slaveni su bili plave boje, što se kod nas u

Srijemu kaže žuta boja, pa se ljudi s plavom kosom zovu Žuje, pa tako nisu svi Hrvati plave boje Goti. Ali neki sigurno jesu.“

2. Arije

Arije je bio svećenik u Aleksandriji. Sljedbenik Origena. Učio je da Sin ne može biti dio Boga.

*Ta sage instruction fert de riche couronne
A Trajan, esleué par dessus tous humains.
Si les grands te portoient au cœur & dans leurs mains,
Vertu viuroit au lieu de Venus & Bellone*

Arije iz Nikomedije (Izmira)

„Iako je On, Sin, stvoren ili rođen u vječnosti, On dolazi od Oca, koji ga je stvorio iz ničega, budući da je njegovo vlastito biće nedjeljivo. Arije je imao poteškoća i sa Svetim Duhom.“

Arije je izopćen iz Crkve. Prisiljen je napustiti rodni kraj.

„Ali to nije izbacilo Arija iz kolo-tečine. On je naišao na odobravanje drugih biskupa, učenjaka i mislioca višeg stupnja, koji su isto kao i on bili učenici Lucijana

i sljedbenici mudroslovca i bogoslovca Origena, koji se isto rodio u Aleksandriji (185-254), Naročito su pristajali s njime biskup iz Nikomedije (carska prijestolnica od Dioklecijana) Eusebije i biskup povjesničar Eusebije iz Ceza-reje u Palestini, kojega su uzdizali kao velikog i visoko poštovanog učenjaka, utemeljitelja ili oca crkvene povijesti.“

Crkva je bila podijeljena u dva tabora. Tabor Arija je bio jači. Međutim, novoizabrani biskup u Antiohiji Eustatije bio je žestoki protivnik Arija.

Prvi Opći Crkveni Sabor sazva-ovao je car Konstantin u Niceju, 20. svibnja 325. Nitko od 250 biskupa iz svih pokrajina grčkoga jezika nije bio u stanju sastaviti oblik prave nauke. Učini to car Konstantin. Potpisaše ga svi, osim dvojice pristalice Arija.

„Oni su izopćeni i zajedno s Arijem protjerani u izgnanstvo“. Sirmij postaje prijestolnica Arijanstva

3. Arijanstvo

„Ali posao oko Arija nije bio još gotov. Na sve nagovore prijatelja cara, Arije i prijatelji su konačno oblikovali ispovijed vjere na zadovoljstvo Konstantina. No Aleksandar iz Aleksandrije je ostao neumoljiv i smatrao je tu ispovijest nejasnom, a niti je vjerovao Ariju. Konstantin odredi saziv Općeg Sabora natrag u Niceju, 327. god. Taj Sabor primi Arija natrag u pravovjernu Crkvu, zajedno s druga dva biskupa, koji su ga podupirali, Euzebijem iz Nikomedije i Teognijem iz Niceje.“

HRVATSKA IZMEĐU SLOBODE I JUGOSLAVENSTVA (4)

Zbornik radova znanstvenog skupa, Naklada Trpimir i Zajednica udruga HVUDR-a GRADA ZAGREBA, Zagreb, 1009.

SIRENSKI ZOV BALKANA. NARODNO VIJEĆE SLOVENACA, HRVATA I SRBA U ZAGREBU (1918./1919.) (3)

Zlatko Matijević, Hrvatski institut za povijest, Zagreb

Rad Središnjeg odbora nastavljen je i 27. listopada. Prihvaćeni su prijedlozi B. G. Angjelinovića u svezi pitanja vojske:

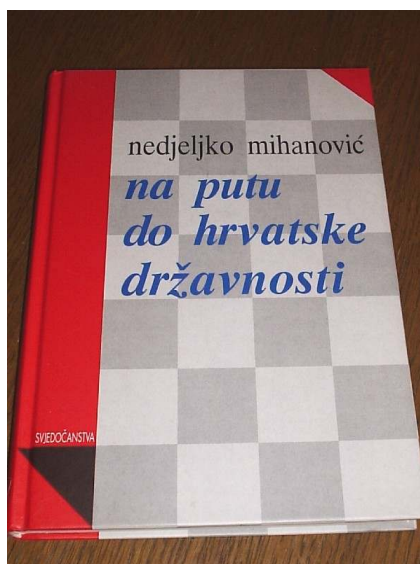
1. da se iz vojničkih spremišta dobavi oružje za Narodno vijeće;
2. da se naoruža za utorak akademska garda za očuvanje mira i reda prigodom manifestacije sjednice Hrvatskog sabora:
3. da se hrvatski i srpski sokoli organizuju i naoružaju u istu svrhu.

„Posljednji austro-ugarski ministar vanjskih poslova Gyula grof Andrassy ml., uputio je 28. listopada, uz suglasnost cara Karla, mirovnu notu Washingtonu, u kojoj je stajalo da je Monarhija spremna što prije započeti pregovore i što skorije potpisati primirje na svim ratištima.“

„Istoga je dana u audijenciji kod Karla bio i ban Mihalovich, kojega je vladar, nakon što je saslušao njegovo izvješće o stanju u Hrvatskoj, otpustio navodno rekavši: 'Radite što vas je volja'.“

Središnji odbor održao je sjednicu i 28. listopada.

„Prema ranije donesenom zaključku, na sjednici je raspravljeno i pitanje ulaska frankovačkih pravaša u NV SHS te je zaključeno da njihov ulazak nije poželjan.“

Odmah iza toga:

„Nakon dolaska generala Šnjarića i Mihaljevića sjednica je Središnjega odbora privremeno prekinuta, a Predsjedništvo se s dvojicom visokih časnika povuklo u drugu prostoriju na pregovore, koji su okončani izjavom generala da se 'bezuvjetno pokoravaju' vladi NV SHS.“

Slijedilo je usvajanje prešnih prijedloga Svetozara Pribičevića i drugova.

„I. Predlaže se visokom saboru, da zaključí:

Hrvatski državni sabor na temelju potpunoga prava narodnoga samo-određenja, koje je danas već priznato od svih zaraćenih vlasti, stvara ovaj zaključak:

Svi dosadašnji državno-pravni odnošaji i veze između kraljevine Hrvatske-Slavonije i Dalmacije s jedne strane, te kraljevine Ugar-

ske i carevine Austrijske s druge strane razriješuju se. Ukida se dakle i ništetnim proglašuje napose hrvatsko-ugarska nagodba (zakonski članak I. god. 1868.), a isto se tako ukidaju i ništetnim proglašuju svi kasniji njeni dopunji ili revizije tako, da od danas Dalmacija, Hrvatska i Slavonija ne ima s kraljevinom Ugarskom ni pravno, ni faktično nikakvih zajedničkih državnih poslova.“

Zatim:

„II. Dalmacija, Hrvatska, Slavonija sa Rijekom proglašuje se posve nezavisnom državom prema Ugarskoj i Austriji, te prema modernom načelu narodnosti, a na temelju narodnoga jedinstva Slovenaca, Hrvata i Srba pristupa u zajedničku narodnu suverenu državu Slovenaca, Hrvata i Srba na cijelom etnografskom području toga naroda bez obzira na ma koje teritorijalne i državne granice u kojima narod Slovenaca, Hrvata i Srba danas živi. Sveopća narodna ustavotvorna skupština svega ujedinjenoga naroda Slovenaca, Hrvata i Srba odlučit će sa unapred određenom kvalificiranom većinom, koja potpunoma zaštićuje od svakoga majoriziranja, konačno kako u formi vladavine, tako u unutrašnjem državnom ustrojstvu naše države utemeljene na potpunoj ravnopravnosti Slovenaca, Hrvata i Srba.“

Potom je usvojen prešni prijedlog A. Pavelića i drugova:

„Sabor kao predstavnik kraljevine Hrvatske, Slavonije i Dalmacije smatra objavu Narodnog Vijeća od 19. o. mj. za sebe obvezatnom, te izjavljuje da priznaje Narodnome vijeću Slovenaca, Hrvata i Srba vrhovnu vlast.“

ERNST FISCHER I FRANZ MAREK: ŠTO JE LENJIN STVARNO REKAO (4)

„**Minerva**“, Subotica-Beograd, 1970 – str. 187 Priredio: **dr. sc. Tomislav Dragun**, Zagreb

Lenjin nije odmah na početku Prvog svjetskog rata modificirao svoju teoriju revolucije. Smatrao je da najprije treba provesti buržusku revoluciju.

"A s druge strane, političke revolucije su neizbežne u toku socijalističke revolucije, na koju se ne sme gledati kao na jedan čin, nego na koju treba gledati kao na epohu burnih političkih i ekonomskih potresa, najzaoštrenije klasne borbe, građanskog rata, revolucija i kontrarevolucija."

"Polazna tačka bio je proces koncentracije proizvodnje koji su već analizirali Marks i Engels, i promena kapitalizma slobodne konkurencije u monopolistički kapitalizam ('jednu od najvažnijih pojava – ako ne i najvažniju – u ekonomici najnovijeg kapitalizma')."

"U okviru ovog procesa, krupne banke menjaju svoj karakter, pretvaraju se od čisto kreditnih banaka u poslovne banke i gospodare delovima industrije, pri čemu personalna unija krupne industrije i krupnih banaka dolazi do vrhunca u personalnoj uniji s vladom."

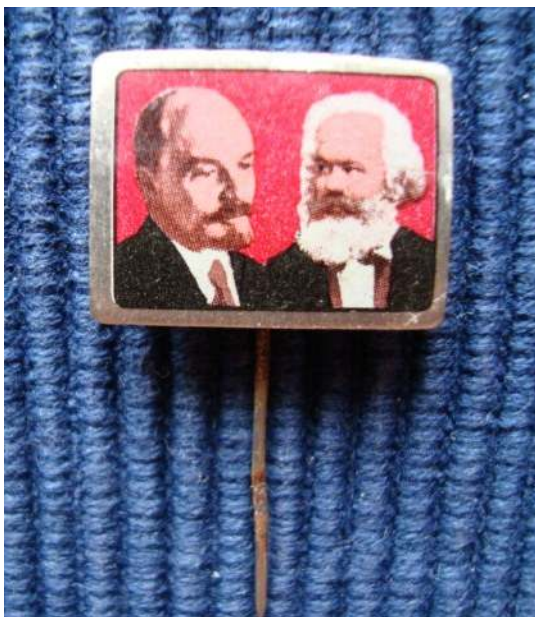
Financijska oligarhija pomoću sustava kontrole velikih paketa dionica kontrolira velike sektore narodnog gospodarstva. Uz pomoć investicija u drugim, prvenstveno zaostalim zemljama, proširuje nadzor i nad drugim zemljama. Tako se dolazi do jedne od najčuvenijih Lenjinovih teza: "Ekonomski obračuni, politički

konflikti i ratovi su, dakle, neizbežni." Uz kolonije javljaju se i zemlje politički formalno samostalne, a u biti sapete mrežama financijske i diplomatske zavisnosti.

"'Financijski kapital neće slobodu, nego hoće gospodstvo'. – pravo veli Hilferding."

Monopolisti osiguravaju svoje profite korumpiranjem gornjeg sloja proletarijata.

"Neravnopravnost ekonomskog i političkog razvitka je bezuslovni zakon kapitalizma. Otud proizlazi

da je pobjeda socijalizma moguća isprva u malom broju zemalja ili čak u jednoj, zasebno uzetoj, kapitalističkoj zemlji."

"Razvoj kapitalizma teče u raznim zemljama krajnje neravnomerno. Pri robnoj proizvodnji drukčije ne može ni biti. Otud neizbežan zaključak: socijalizam ne može pobediti istovremeno u svim zemljama. On će pobediti isprva u jednoj ili u nekoliko zemalja, a ostale će izvesno vreme ostati buržoaske ili do-buržoaske."

Revolucija 1905. po socijalnom sadržaju bila je buržusko-demokratska, a po sredstvima borbe proleterska. Prije svega štrajk, jer su u tvornicama postojali sovjeti. Tada su u Rusiji, pored vlade buržoazije i veleposjednika kao "glavne vlade" postojali i sovjeti. Prije svega petrogradski sovjet.

Prve dvije godine poslije oktobarske revolucije Lenjin je računao sa svjetskom revolucijom. Predložio je da se stvore zalihe žita kako bi se pomoglo njemačkim radnicima. "Izraz ovog razvoja Lenjin je video u osnivačkom kongresu Komunističke internacionale marta 1919. godine."

"Posle pada Mađarske Sovjetske Republike, Lenjin je napravio zaokret. ... Kaže da je ova nada bila opravdana, ali da se neće ostvariti tako brzo kako se očekivalo. ... Rusija ostaje prethodnica svetske revolucije i njena pobjeda će biti samo onda konačna ako 'dovede do pobjede proletarijata u bar nekoliko razvijenih zemalja'."

"Mi smo na sopstvenoj koži iskusili da se razvoj revolucije u razvijenim zemljama pokazao mnogo sporiji, mnogo teži, mnogo komplikovaniji."

Međutim, i dalje je akcijske komitete u engleskim poduzećima smatrao sovjetima dvojne vladavine.

"Zadaci unutrašnje i privredne politike sve više izbijaju u prvi plan ... U pogledu revolucionarnih perspektiva, interesovanje se koncentriše na nacionalne revolucionarne pokrete Istoka."

BAZALO (4)

dr. Mile Budak, hrvatski književnik, političar i državnik

Događaj se proćuo po cijeloj regiji i svagdje su ljudi preprićavali svaku malenkost i pojedinost, iztićući napose, kako je Ivan po njuhu osjetio, da se zvier približava. Neki su bili posve iznenađeni tom tvrdnjom, jer nisu nikako vjerovali, da je to moguće, dok su drugi opet tvrdili, da to ni nije nikakovo čudo i neobićna pojava. Eto, na priliku, svaki je njih već štošta doživio, što se daje porediti s tim Ivanovim doživljajem. Napose su neki lovci tim povodom poćeli pripoviedati svoje uspjehe njušenjem i njuškanjem, da bi ih se bio mogao zastidjeti svaki lovaćki pas, kad bi ga nebesa bila unesrećila darom sposobnosti, da razumiju te pripoviesti. Bariša Smolćić je pripoviedao kod crkve, u velikom krugu ozbiljnih i starijih i mladih ljudi, da je po njuhu, na pet stotina koraćaja, ciljao u zeca, kog nije vidio i, posve naravno, ustrielio ga kao da je u njegov rukom donio nabo.

Ubrzo su se ćule, sve nenapadno i naravno zaboravljene priće i hvas-tanja pojedinaca, a ostala gola ćinjenica medvjedove smrti i Ivanove sposobnosti, da po njuhu osjeti na veće daljine nego ikoje drugo živo biće. Ljudi su o tom preprićavali, a Ivan űutio kao zaliven, te kad bi mu tko spomenuo il ga űtograd o tome pitao, on bi odgovarao vazda isto i vazda jednakim naglaskom i bojom glasa:

- A nu!

I poslije toga je živio svojim redovnim životom marljiva radnika i posve povućena, zatvorena, skoro niema mislioca, koji živi dvostruko:

posebno za sebe i za svoju dušu, a posebno za svoju zadrugu i ostalu okolinu. Za nj se u kući nije ni znao, a jednako je slušao i mlade i starije od sebe kao da je upravo uživao u posluhu i radu. Redovna mu je dužnost bila, da radi sa stricom Maletom, jer je bio s njim u zadruzi, no nije pravio nikakve razlike među Kresojićima uobće, jer mu je iz najranijeg djetinjstva bila živa uspomena na staru zadrugu dida Kresine, u kojoj su bili svi jedno i svi jednaki. On je i danas gledao istim oćima na Kresojića - selo, ne upuštajući se nikad u razmišljanje o diobama i razjedinjavanju oko raznih ognjišta. Posljedice su bile naravne i bile su oćite, te ih je i on morao poštivati i držati se prema njima u svagdanjem životu, ali je u njegovoj duši bilo još sve savršeno pri starom, pa je s tog bio najsrećniji, kad bi bio kod blaga i gonio iz svih Kresojića staja goveda kao da su vazda iz jedne jedine zadruge. I drugi je razlog bio što je on najsrećniji kod blaga: nije trebao ni s kim razgovarati osim sa blagom, sa malim i velikim stanovnicima űikarja i űume sa zemlje, izpod zemlje i sa grana, te sa biljem i drvećem. Samo su to bili njegovi vjerni i mili drugovi i u razgovoru i u zabavi, jer - nisu odgovarali osim svojim mirisima i pogledima, koji su imali oći. Za njega je bilo sve živo i sve razborito, sve prekrasno i dostojno najveće pažnje i ljubavi: sve životinje, sve raslinstvo. Sve je to bilo za njega jednako milo i drago, dobro i uzvišeno, a da ni sam nije znao, kako je dolazio na takve misli i zakljućke.

On ni nije dolazio do takih misli i raspoloženja razmišljanjem i umovanjem. Sve je to bilo u njemu i kvasalo ---

3.

Bio je vazda zdrav kao da je odvaljen od Velebitove samonikle stiene, i rastao kao konoplja i vazda jednako űutljiv, zamišljen i pažljiv, jednako prema ljudima, prema životinjama, prema zvierima i prema biljkama i prema drveću.

U crkvu je išao vrlo rado i vazda se stisnuo pod zvonik tako, da nije nikom bio na smetnji, kao što ni njemu tu nije nitko bio na putu. Netremice je slušao svaku plovonovu rieć i pratio najpozornije svaku njegovu kretnju. Kad su klećali drugi, klećao je i on; kad su drugi ustajali, ustajao je i on. Samo, kad su svi imali ruke sklopljene, pa i on, osjećao je vazda, kako mu se nemirno trzaju svi mišići na rukama i űire mu ih kao da ih mora uzdignuti poput krila. On je tu pojavu sviećtno pratio, a opazili su je i neki drugi, pa kako je bila neobićna, pitali su ga češće, zašto to tako ćini, al ne dobiše odgovora.

Što je to zapravo bilo u njegovim mišićama, što mu je rastezalo i podizalo ruke, on sam nije znao. Osjećao je, da jest u njemu nešto, što ga razapinje, baca na koljena i sili, da podigne ruke i razširi, no vazda bi se sjetio, da to drugi tako ne ćine, pa da će mu se rugati, svladao se i poslije nekoliko trzaja slomio tu nepoznatu silu, spustio ruke, sklopio ih, kao što to ćine i ostali vjernici, oborio glavu i priklopio vjeće, da se tako preda sav razmišljanju. Tako se je to ponavljalo svake nedjelje i blagdana, kada je god stajao pod zvonikom Svetog Roka i netremice promatrao kretnje svog plovana i slušao njegove rieći. Na njegovim se usnama nikad nije mog-

lo opaziti, da moli. I kod kuće je, kad bi sva kućnja čeljad prije jela i uvečer glasno molila, on šutio, držeći ruke sklopljene, oči priklopljene, a gornji dio tiela pošiknut toliko, da mu je skoro prevagivao na zemlju. Dok je bio diete, još je i molio glasno, no kako je rastao, tako je bivao u svakom pogledu, pa i u molitvi sve tiši i tiši, dok nije posve utihnuo i molio samo mislima i dušom. Kako je to išlo postupno i u skladu s njegovim obćim neobičnim razvojem i zakukuljivanjem u samog sebe, nije u kući nitko za to zapinjao. Pustili su ga s mirom, jer su svi vidjeli i spoznali, da je njegova pobožnost svakako dublja i ljepša nego kod ostalih, pa bila i posve neobična, i cieli njegov način života.

Kad ostali momčići počinju osjećati želju, da se zabavljaju i gonaju s djevojčicama, on je osjetio, da se u njemu razvija nešto, što nije mogao nikako razumijeti: curice mu nisu bile ni na kraj pameti. On je s rastom i zorenjem počeo sve jasnije osjećati samog sebe kao čovjeka, te je nagonski upravo razmišljao o svojim osjećajima i sposobnostima, koje su očito bile drugačije nego kod ostalih seoskih mladića. Što je to u njemu, nije znao, al je osjećao, da je - eto: nekakva magla i u njemu i oko njega, al to nije obična lička siva magla, nego nekakva drugačija. Eto: ljubičasta, crvenkasta i još nekako ljepše izmješana u bojama neg je najljepši zalaz sunca. I kroz tu čarobnu, tajanstvenu maglicu on gleda sve, što je oko njega i u njemu, i vidi drugačije i čuje drugačije i osjeća drugačije, nego ostali njegovi ukućani i susjedi. Sviestno je osjećao tu svoju osobitost i što je o njoj više razmišljao, to se je sve više i više udaljavao od ostalih ljudi, a da nikako

nije mogao ni naslućivati - čemu se približava.

Kad bi bio kod blaga i sjedio na kamenu il na tratini, često bi se uhvatio, kako je prikovao pogled na vrh Svetog Brda i u njegov netremice zurio, osjećajući u svojoj nutrinji požar nejasne čežnje. Sve ga razapinje i sažiže kao da u njemu vječno tinja golema vapnenica neugasivoga žara. Kad bi ga takav osjećaj najvećom snagom pritisnuo i savio, skočio bi kao da će polejtjeti na to daleko nedokučivo i tajanstveno mjesto, koje je zavijeno pričama i tajnama čudesa i svetosti. Čas bi stajao kao u zanosu, ne mičući pogleda sa svete planine, a tad bi naglo klonuo, razširio ruke i pogled bacio u visinu, rukama lagano pokrio oči, opet se spustio na zemlju i dugo snatrio kao zatravljen. U takvim bi časovima zaboravio na blago, dok ga ne bi jači udarac zvona upozorio da su se ovce, pasući, udaljile i od nešta poplašile, a goveda se razišla po šikari.

Čuo je i pamtio mnogo priča o Vilinskim Vratima, o Dušicama i o Svetom Brdu, al njegova noga nije još nikada stupila u blizinu tih čarobnih svetiinja, jer je išao po drva u Pilar, a nikakvim drugim poslom, nije mogao doći u one liepe i tajanstvene krajeve. Počela ga je sve polako, nečujno, nenapadno i tajnovito tiho obuzimati želja, dok ga nije najzad svega izpunila i nemilosrdno razapinjala, da pod svaku cienu otiđe na Sveto Brdo. Nije ni slutio, a nije se ni pitao, zbog česa on to želi i mora učiniti, al je iz dana u dan sve jasnije i žešće osjećao i znao, da mu je to sada najpreča zadaća života. Nije nikako mogao nabrzo stvoriti odluku, kako bi i toj svojoj dužnosti najlakše udovoljio, a pitati nije nikog htio. Tu je svoju odluku držao naj-

većom tajnom, neuporedivom ljepotom, neslućenom nasladom i svetinjom, o kojoj ne smije ni s kim izmieniti ni jedne jedine rieči, jer bi je time uprljao. Čim bi jače, življe predočio u mislima, da s nekim govori o toj svojoj tajni odmah bi mu se pričinilo, da ona njegova čarobna maglica, koja ga okružuje, nije više ni čista ni liepa, nego sva nekako mutna i blatna kao gorska bujica za proloma oblaka.

Tada mu je bilo osamnaest godina.

Početak mjeseca kolovoza. Svaka sveteročka kuća već ima određeno janje, koje će zaklati i izpeći na dan svog zaštitnika Svetog Roka, a djeca u svakoj kući čuvaju ogradu, u kojoj će toga dana zorom napasti blago, da ga mogu što ranije ugnati u torove i onda ići k misi i na sajam, koji se toga dana drži oko crkve. Djeci je svakako mnogo važniji taj sajam nego crkvene svetčanosti, jer tad vide raznih čudesa: pištaljka od šećera, pievčića od bojadisana lima, raznih kolačića, prstenja, pribadača i sličnih ljepota, a sve po krajcar il i još cijenje!

I u Maletinoj se je kući već osjećalo živo strujanje priprema i blagdanskog raspoloženja, kao ni u koje drugo godišnje doba i kao ni za koji drugi blagdan, jer: jest Božić - Božić, i Uskrs je - Uskrs, al to su blagdani svake kršćanske kuće na cielom prostoru i Granice i Carevine, dok je "Rokova" - samo sveteročka "Rokova".

Ni Ivan se nije mogao oteti osjećaju velikog izčekivanja, te su i u njegovu dušu prodrle misli o pripremanama za tu najveću svetčanost, al nisu bile toliko jake i moćne, da bi potisle u pozadinu neodoljivu čežnju za golim svetim vrhom Svetog Brda. Tamo, tamo on mora

poći pod svaku cenu i čim prije --- Razmišljao je, kako bi to izveo, a da mu u kući ne opaze, kud je otišao i da opet ne budu zbog njega u brizi. Dugo se je lomio na tom pitanju, pa kad nije mogao naći pametna izlaza, odlučio, da se izpoviedi didu Perjasu i da ga zamoli, da mu pomogne. To je bila veoma teška odluka, a nije bio posve uvjeren, da će ga did razumjeti, al je svakako bilo najbolje i najpametnije, što je mogao smisliti i zaključiti. Did je pametan, stišan i sređen, a veoma ga voli i vazda pokazuje i pred ostalim Kresojićima, da od sve mlađarije najvoli Ivana, pa ga onda, možda, ipak neće odbiti, već će mu pomoći svojim savjetom i ugledom. Poslije duljeg skanjanja i oklievanja, jedne je večeri uhvatio dida nasamo i ukratko mu rekao, da ga vuče neodoljiva želja, da otiđe na Sveto Brdo. Ta ga misao progoni, rekao mu je, i u snu i na javi, pa ne bi bilo pametno, da se i dalje s tim muči, kad se može smiriti, ako utaži tu želju i otiđe na planinu.

Did Perjas ga je pozorno slušao i bilo je jasno, da su ga Ivanove riječi u prvi čas iznenadile, al se ipak nije dugo čudio. Pustio je mladića, da mu sve reče, a kad je brzo ušutio, jer nije ni mogao ni želio, da dugo tumači i pripovieda, did je neko vrieme šutio i razmišljao, a onda reče odlučno i odrezano:

- A nu, junače! Jer ne bi?! --- A nu ---

- Nego, molim te, dide, nemoj ti reći ni pred kim ovo, što ja tebi reko - molio je Ivan skoro šaptom. - Rugali bi mi se a nemaju zašto, kad ja tako želim --- Nego, reci ti stricu Maleti, da moram ići k materi ove Rokove, kad je i Bilać kod kuće. Moramo ednu Rokovu biti s materom oba ---

- Pametno, pametno! - potvrdi Perjas odmah. Ja ću reći Maleti i Kati, pa se ne boj. A ovo, što nas dva znamo - ne boj se. Ni crnoj zemlji!

- Uprav ti vala! - šane Ivan neopisivo toplo i odano, te mu se je po zvuku i boji glasa osjećalo, koliko ga usređuje Perjasova pomoć, koja ujedno znači - oživotvorenje najveće Ivanove želje i najdivnijeg sna.

Čim je Perjas - tobože tajanstveno i veoma povjerljivo - raztumačio Kati i Maleti, kako bi bilo pametno, da pošalju Ivana u Egeljac, da Matija ima na Rokovu svu svoju djecu oko sebe, oboje su veoma rado pristali.

- Samo ako Ivan bude tije! - reče Maleta. Znaš ti, da un ne voli tamo biti.

- Ako ne bude tije, reci meni, pa ću ja to š njim urediti - odgovori Perjas. Al oće un, kad ti njemu rečeš, da j' i što teže.

- Est to. Poslušao je un, al jope - tamo ne voli ići, pa da ga kolješ. Osobito ne voli, kad je Bilać kod kuće. Vidim ja to na njemu.

- Est, est! - potvrđuje i Kata čovjekove riječi. Kun da mu nije najdraže, što j' Bilać okrenije u gospodstvo i carske ovicire, a un osta u ovim grmečinami i ogredčinami - --

- Ne će to biti! - uzprotivi se Perjas.

- Bojim se, da Kata ima pravo - reče Maleta. Est Ivan izvan ostalog svita i mudar i sve, al jope ga žulja Bilaćova sabljica, ja tebi velim, a ti, kome oćeš.

- A nu! - odgovori Perjas, završavajući tako tu razpravu.

Kad je Maleta spomenuo Ivanu, da bi na Veliku Gospu i na Rokovu bio u Egeljcu kod majke i otčuha, on

se je malko ominjao prije neg je odgovorio, a onda reče:

- Kako god ti i strina rečete, meni je pravo.

- Tako, tako - odobri Maleta. - Ajde uoči Gospojine, a vrati se dan poslije Rokove. Ako te budu ustavljali i još meni je pravo, ako ti budeš tije ostati još malko. Kako ti drago.

- A nu! - odgovori Ivan kao kakav starac, a u duši mu sievne sreća u razplamsaju, kakove još nije dotad bio osjetio.

K majci je došao u predvečerje Velike Gospe, sa svima se pozdravio i upitao za zdravlje, te izručio pozdrave svih Kresojića, vrebajući odmah zgodu, da govori s majkom na samu.

- Lip si momak! - rekao je bratu Bilaću, koji je već bio častnički namjestnik, a izrastao kao konoplja, vitak i stasit, da ga je bilo liepo vidjeti. I ta robica na tebi, kun da j' s tobom resla ---

- Da si bije za što, sad bi je i ti moga nositi! - odgovori mu brat s iskrenim žaljenjem. Ivan je to razumio drugačije, namrgodio se, okrenuo od njega glavu i više nije s njim izmienio ni jedne riječi, nego je otišao za majkom na dvorište. Kad ju je našao, rekao joj je, da ide na Sveto Brdo. On je to izbacio bez uvoda i tumačenja kao iz praće, te se majka iznenadila i lecnula:

- Bog bije s tobom! Što 'š gori?!

- Da se pomolim Bogu! - odgovori on posve nenamješteno i nepripravljeno. Tako mu je naletilo na jezik.

- Pa gori nema crikve, a dva su svetca!

- I naš je Spasitelj iša na goru, da se moli Bogu! - odgovori Ivan pos-

ve uvjerljivo i pobožno.

- Bog s tobom! - odgovori Matija ljutito. Kako smiš tako divaniti?!

- Istinu sam reka.

- Ne velju ja, da nije istina, al uno j' bije naš Spasitelj, na pomoć nam bije ---

- E, e: naš Spasitelj - potvrdi Ivan, pa zašuti, da poslije odulje stanke nastavi: - dat ćeš mi u torbu komad kruva i komadić sira.

Matija mu u čudu postavljala razna pitanja, no više nije dobivala jasne odgovore, jer ni sam Ivan nije bio na čistu, što bi joj mogao odgovarati, a gdje je i znao, što bi joj morao reći, radije je šutio. - Mislio je, da ga ona ne bi razumjela, a on je osjećao, da joj ne bi bio u stanju bolje raztumačiti i razjasniti svoj postupak nego s nekoliko veoma siromašnih bliedih rieči, koje ne bi tumačile upravo ništa. Njemu je samom jasno u njemu, al reći ne bi mogao nikom!

- Tako majko --- Moram malko bazati --- I da vidim, što j' to

gori na planini - govorio je polagano i umorno, kao da svako slovo posebno stvara i važe prije nego ga pusti preko usana. I to je bilo sve, što joj je mogao reći. Eto, tako, majko --- U kući reci, da si me poslala nikud u rod.

- A kuda ćeš, moj po Bogu sinko? Što si odumije? - zaintačila je ona pitanjima, no uzalud.

- Tako majko --- Kad se nabazam, vratit ću se ---

- Bog s tobom i Blažena naša lipa Gospa i naš Sveti Rok, koji nam dolaze, na pomoć nam došli! niko nam u rodu, Bogu mome vala, nije bio Bazalo, pa što dođe na te, moj sinko?! ---

- A nu! - odgovori on i slegne ramenima. Nisam ja kriv, da j' naš rod mora mene čekati!

- Uprav ti nisi na svoj šesti, Bog mi te občuva i Sveti naš Rok! - reče majka šaptom kao da je odkidala svaku rieč sa srдца.

- Esam, esam, majko, na svoj šesti - odgovori on posve veselo i nasmi-

eši joj se. Samo sam mrvu drugačiji od drugih, al to nisam ja kriv, a vala našen Svemogućem Stvoritelju, što mi je to ostavije ovako

- Baš mu vala i slava ---

- Slava i vala Stvoritelju, al ti se uprav imaš čim valiti ka mačka opaljenim repom, Bože mi oprost! odgovori Matija, a po glasu joj ne bi bilo lako zaključiti, da li je na njega više ljuta il je zbog njega više tužna.

- A nu! - odgovori on takim naglasakom, da je bilo posve jasno i nesumnjivo, da želi završiti tu neplođnu razpravu. E l' nu, majko: priko Božije se ne more, pa što god dolazi iz Njegove svete ruke, sve j' dobro?!

- Est to! - morade majka potvrditi.

- A nu! - uzklikne Ivan, pobjedonosno, razširi ruke i zagleda se u majku kao da joj je htio reći: - Što, unda, moraš još divaniti?!

PRIPOMENE UZ PRAVOPIS I UZ IZBOR MISLI IZ BUDAKOVOG „BAZALA“ (4)

mr. sc. Dragan Hazler, Basel, Švicarska

...Ivan nikad nije bio u opasnosti, da bi mogao pokvariti sreću i blaženstvo, koje mu je Stvoritelj ulio u dušu, odnosno, koje je on svojim životom stekao, dopuštenjem vječne Pravde --- Tu prestaje ljudski um i ljudsko umovanje --- Sigurno smo na svijetu, da postajemo sve bolji i bolji, a koliko je vremena potrebno i koliko stepenica treba prevaliti, dok se dođe do duhovne visine, na kojoj je bio Ivan, nije nam dano, da dokučimo --- Sveznajući, hvala Ti, što nam ne dade, da znademo prošlost, jer bi nam onda bila preteška sadašnjost, a dva-put Ti hvala, što nam ne dade, da znademo budućnost, jer onda sadašnjosti uobče ne bi moglo ni biti. Ne bismo je bili u stanju nositi ni jednog jedinog časa ---

Kao što ružino stablo ne izpituje tajne Providnosti, već posve pravilno donosi opasno trnje i najdivnije ruže opojnog mirisa, isto je tako i Ivan nosio svoje daro-

ve bez razmišljanja i bez umovanja, služeći se njima baš kao što se svojim ljepotama i teretima služe biljke i ptice i nebeska tjelesa. S tog je bio i sretan i divan drug i odan prijatelj i savršeno dobar čoban, a napose pobožan i nadsve čuvar Božijih darova, koje je nosio u sebi. On je osjećao i znao mnogo više, nego je pokazivao drugima, da zna, a pogotovo mnogo više nego je spominjao i govorio. Napose nije nikad isticao ono, što je bilo u njemu posve neobično i što bi svakako moralo izazvati i zavidnost i razprave kod drugih. On je o tom šutio, a ako je tko spomenuo, pretvarao se je, da ne razumije, a kad bi morao razumijeti, kad bi mu to oružje izbili iz ruku, on bi to onda ublaživao i svodio na ništa, dok ne bi izmakao i uklonio se.

.....

...Ivan je previše živio u sebi, a da bi bio mogao posvećivati pažnju i ljepotama golog surog kamenja, kroz koje je prolazilo

i koje ga je nadvisivalo sve do najviših Velebitovih vrhova. To nije opažao, al je neprestano nosio u podsviesti osjećaj, da se sad kreće izpod onog svetog mjesta, na kom je vidio Gospodina u njegovoj slavi i ljepoti, te je češće bacao pogled prema gore, al uzalud. Otud nije mogao vidjeti Svetog Brda. Lagano je gackao dalje, odmičući težkim seljačkim koracima, ko da svakog odvaljuje od stanca kamena il ga izvlači izpod najveće hrpe golemih kamenih ploča. Gega lagano, odmjereno, bacajući poglede u smjeru mirisa, koji mu dopiru u nos od trava, koje on pozna i koje ne će da ostavi na životu, jer zna, da će mrtve više koristiti čovjeku i tako bolje poslužiti namjerama Sveznajućeg i izvršiti svoje životano poslanje. Na ovaj je razplet misli Ivan dolazio vazda, kad bi se god mašio rukom, da prekine bilo koji život: koja mu je zadaća, čemu će i na koji način najbolje poslužiti?!

SOJIM ŽIVOTOM I VJEROM U ISUSA KRISTA I KAMEROM SVJEDOČIM ŽIVOT ČOVJEKA

Zvonko B. Ranogajec, kršćanski TV producent,
2537 Eastwood Avenue, Evanston, Illinois 60201
SAD, e-mail: ZRanogajec@sbcglobal.net

HITLEROV KRIŽ / HITLER'S CROSS (2)

Upozoravajuće ali i spasonosno Božje zrcalo istine

Nebiblijska (ljudska) i biblijska (Božja)
perspektiva razumijevanja i gledanja

Bog i Hitler

Hitler, koji je možda jedan od najpoznatijih diktatora svih vremena često puta je ponavljao svoju ulogu kao "odgovornost" koju je dobio putem "više sile". Njegova pisanja puna su izvještaja o "Božjoj providnosti", ili kako je on to zvao, vjera! Tako je bilo gotovo u svim njegovim govorima. Nesmije nas onda začuditi što je Hitler u svojoj knjizi "Mein Kampf" napisao da je činio Božju volju!

Svrha moga slijedećeg pisanja je Hitlerovo razumijevanje Božje providnosti kroz biblijsku perspektivu, koja kaže da Bog vlada ljudskim aferama. Sada je to pitanje na koje moramo odgovoriti na malo drugačiji način. Upitajmo se što je Bog radio u tijekom "Third Reicha?" Ili, da li je postajao razlog za to? Možda je razlog nama potpuno nejasan, ali barem objašnjenje što se je dogodilo?

Bog je činio mnoge stvari u nacističkoj Njemačkoj, ali po mome uvjerenju, od svega toga najvažnije je bilo čišćenje Božje crkve. Kao što je Bog postavio na vlast Pharaona kako bi pokazao svoju svemoguću moć, tako je postavio i Hitlera na vlast kako bi nanovo pokazao svoju svemoguću moć! Činjenica je da je Bog, naš Spasitelj, Sin Božji, Gospodin Isus Krist vladao i u nacističkoj Njemačkoj!

Biblijska nauka o Božjoj providnosti daje nama kršćanima sigurnost da patnja Njemačke crkve nije bila uzaludna. Ako mi, Božji ljudi, pravilno razumijemo Božju providnost, naša patnja nije nikada uzaludna ili besmislena! Oni koji su mogli vidjeti pravednu Božju ruku u nacizmu, posjedovali su i hrabrost u njihovom proganjanju, jer su vjerovali da ih Bog nikada neće iznevjeriti, bez obzira koliko visoku kaznu morali platiti za svoju vjeru. Što znači kada sam kazao da je Bog vladao u Njemačkoj i u vrijeme nacizma kada je bilo očito da je Hitler vladao Njemačkom? I kojim svojstvima možemo pripisati ova izvanredna djela Božje providnosti u kome je bilo dozvoljeno

Hitleru da terorizira cijeli svijet?

Hitler je imao puno pravo da misli o sebi kao o izvanredno značajnom i posebnom čovjeku. Hitler je trebao biti ubijen mnogo puta ili ne biti priznat kao "Führer" njemačkog naroda. Hitler je duboko vjerovao u Božju providnost koja ga je vodila kroz cijeli život do njegove smrti. Činjenica je, što je ogromno iznenađenje za nas, da je Božjom voljom i odlukom bilo suđeno Hitleru da ima specijalnu ulogu u svijetu. Božja providnost bila je na strani Hitlerove izvanredne karijere!

Gdje je bila crkva?

Gledajući kroz ljudsku, nebiblijsku perspektivu Hitler je vladao Njemačkom sam. A gdje je bila crkva? Crkva je jednostavno prestala biti crkva. Postojali su razlozi zašto je crkva bila paralizirana i nije imala snage da djeluje. Problem nije bio između crkve i Hitlera, već iznutra same crkve!

Pastor Julius Leutherser je izjavio: "Krist nam je došao u osobi Hitlera...kroz njegovu iskrenost, vjeru i idealizam... Otkupitelj nas je našao....Spasitelj je danas došao... naša jedina zadaća je sada da budemo Nijemci, ne kršćani!"

Svastika s križom u sredini bila je na zastavama u većini crkava u Njemačkoj. Slomljeni politički križ i duhovni križ Spasitelja trebali su nanovo ujediniti Njemačku i dati joj respekt i slavu po cijeloj Europi. U crkvama nije bilo mjesta za oboje, križ i svastiku. Kada su se crkveni ljudi u Njemačkoj probudili, bilo je prekasno. Bili su već prevareni. Samo nekoliko njih vidjelo je što se događa, ali njihovi glasovi nisu se mogli čuti od velikog slavlja onih koji su slavili pobjedu. Nijemci su bili spremni činiti sve što im je "Führer" naredio. Obveza prema Bogu za Nijemce bila je duhovna stvar, a obveza prema državi bila je za njih politička stvar!

Nama je lagano sada govoriti ili suditi prošlost, ali da smo živjeli u vrijeme kada se to događalo, mi bi vjerojatno također bili ošamućeni s nacionalizmom toga vremena. Da smo gladni i nalazimo se u ekonomskoj krizi, a naša država politički je podijeljena, i mi bi također povjerovali onome tko bi nam kazao da ima plan da nas izvuče iz te krize. Hitler je imao plan i to je bilo dosta. Mnogi mudriji članovi crkve nisu bili prevareni, ali velika većina nije postavljala mnogo pitanja. Što je bilo dobro za Njemačku, bilo je dobro i za crkvu. Otprilike jedna trećina u Njemač-

koj bili su katolici, a dvije trećine protestanti. Bitno je spomenuti ovdje da se je Katolička crkva suprotstavila Hitleru s više solidarnosti nego Protestanska crkva. Hitler je znao da Katolička crkva ima dobro organiziranu mrežu u mnogim državama, i zato je želio održavati dobre odnose s Vatikanom što moguće dulje. Čak je i potpisan sporazum s Vatikanom koji im je garantirao religijsku slobodu u zamjenu za političku pomoć. Nažalost, kada je Hitler počeo kršiti obećanja, crkveni poglavari bili su nedoumici što činiti. Odlučili su vjerovati Hitleru i to je bila velika pogreška. Na kraju je Katolička crkva doživjela istu sudbinu kao i Protestanska crkva. Hitler je govorio o protestantima i katolicima s prezirom, uvjeren da će svi kršćani iznevjeriti njihova Boga kad će biti prisiljeni birati između svastike i križa. Oni će iznevjeriti i izdati svakoga za bilo kakav posao ili plaću. Oni će iznevjeriti i njihova Boga, govorio je Hitler.

Nema dvojbe da je Hitler prevario crkvu. Ali, moramo se prisjetiti da su crkve u Njemačkoj bile naklonjene popularnim temama mnogo prije nego li je Hitler došao na vlast! Drugim riječima, Nijemci su bili pripremljeni za prijevaru. Isto tako, ne smijemo zaboraviti činjenicu da je crkva u Njemačkoj kroz svoju dugogodišnju povijest bila naklonjena nacionalizmu.

Zaključak i pouka iz biblijske perspektive razumijevanja i gledanja

Ljudi u beznađu obično se ujedinjuju pod ljudskom zastavom, a ne pod Božjom zastavom. Bez obzira da li se radi o nacističkoj Njemačkoj ili u današnje vrijeme, križ je zamijenjen bilo kojom drugom zastavom. Ambicija za dominiranjem svijeta ne umire tako laganu u duši čovjeka. Svaki diktator, u prošlosti, današnjosti ili u budućnosti opsjednut je željom da drži ljude pod kontrolom. Hitler je držao Nijemce pod kontrolom sa prijetnjom i okrutnošću.

To je činio i Josip Broz Tito u komunističkoj Jugoslaviji. Crkva u Njemačkoj bila je prezauzeta problemima nacije da bi mogla vidjeti što se događalo ispred njihovih očiju. U biti, Njemačka crkva nije mogla vidjeti činjenicu da je rat protiv nacizma ustvari duhovni, a ne politički rat! Njemačka crkva zamijenila je privremenu korist svastike za duhovnu korist Isusova križa! U želji za vjerovanjem da je Hitler rješenje, Nijemci su zaboravili što je u stvari bitno pitanje. Njemačka crkva uspostavila je mir s neprijateljem s kojim je ustvari trebala ratovati.

"Neka se svatko pokorava višim vlastima, jer nema vlasti osim od Boga!" (Rimljanima 13,1) Kazao je Apostol Pavao crkvi u Rimu u svome pismu za vrijeme vladavine Nerona. Bog nije napustio svoju ulogu u svjetskim događajima u doba bezboštva u Rimu ili u doba bezboštva u Njemačkoj.

Hitler nije mogao vladati u Njemačkoj bez Božje dozvole. On bi bio potpuno bespomoćan da nije mu bilo dozvoljeno od Boga! Bog je stvorio svijet; On je stvorio Lucifera koji se ogriješio i postao Sotonom. Ništa se ne događa bez Božje dozvole. Bog pripremi uvjete da se određeni događaji ostvare.

Bog je vladao svijetom i u vrijeme kada je Hitler bio pod kontrolom Sotone. Bog određuje, a Sotona mora slušati. Sotona i čovjek mogu učiniti samo onoliko koliko im Bog dozvoli. Ni jednog centimetra više. Gledajući kroz biblijsku perspektivu Hitler nije mogao vladati bez Božje suglasnosti i kontrole. "U njemu smo i mi primili svoju baštinu. Pošto smo predodređeni nakanom onoga koji sve radi prema odluci svoje volje!" (Poslanica Efezanima 1:11) Neki to zovu Njegovom "dopustivom voljom", ali ipak to je Njegova volja. Bog vodi sve stvari prema određenom cilju! Na kraju, Božji ciljevi će se ostvariti i Njegovo ime vječito slaviti!

BIRBARAH IZ JAMNIJE

Halil Džubran, ISUS, SIN ČOVJEČJI, Grafički zavod Hrvatske, Zagreb, Kršćanska sadašnjost, Zagreb, 1990.

Isus je prema tupima i glupima pokazivao isto strpljenje s kojim zima očekuje proljeće. Bijaše strpljiv poput planine na vjetru. Ljubazno je odgovarao na nesmiljena ispitivanja dušmana Svo-

jih. Čak je mogao ostati nijem na cjepidlačenje i prepirku, jer bijaše jak, a jaki mogu biti popustljiviji.

Nije štedio licemjera. Nije popuštao lukavcu i opsjenaru riječima. I nije dopuštao da Mu naređuju.

Bijaše nestrpljiv s onima koji ne vjeruju u svjetlost jer i sami borave u tami; i onima koji znakove radije na nebu traže nego u srci-

ma svojim. Bijaše nestrpljiv s onima što dan i noć važu i mjere prije nego što će sne svoje zori ili smiraju povjeriti.

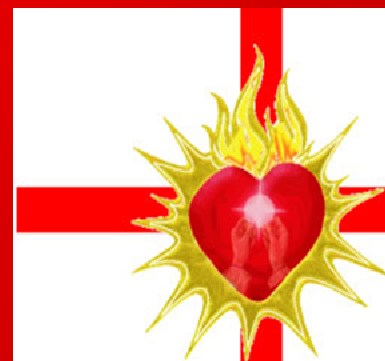
Isus bijaše strpljiv. A ipak bijaše On najnestrpljiviji od svih ljudi. On je htio da tkate tkaninu makar godine proveli između krosne i platna. Ali nije htio da itko ispara i palac izatkane tkanine.

Srce Isusovo i Srce Marijino

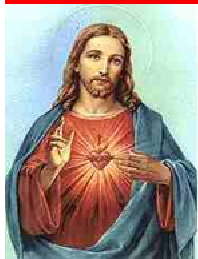

Biblijski je jezik jasan. Srce je središte i sažetak osobe. Kad Gospodin u Evanđelju govori o svom srcu onda se ne služi prispodobama, kako to često čini. Sad ne govori o pastiru, vratima, sijachu, drahmi ili biserju... Kad govori o svom srcu, otvoreno zbori i sebi samome.

U Srcu Isusovu, prema Matejovu evanđelju, prepoznajemo ponajprije njegovu ljubavu prema nebeskom Ocu. Isusovo Srce hvale Oca, njemu je Otac sve predao. Srce Sina Božjega poznaje Oca, kao što i Otac nebeski poznaje Sina. Presveto Srce Isusovo ispunjeno je spoznajom Boga. Tko želi upoznati Boga, nega gleda u to Srce Isusovo Srce - to je njegova ljubav prema svevišnjem Gospodaru neba i zemlje. Iz Srca izvire zaziv koji se ponavlja: »Oče, Oče...!« »Oče, hvalim te, Oče, tebi se svidjelo objaviti tajnu malenima.« Isusovo Srce daje nam uvid u njegov odnos prema Ocu.

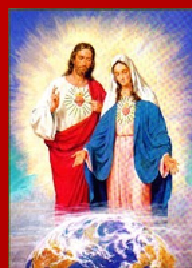
Isusovo Srce također označava Isusovu povezanost s nama. U njegovu Srcu pronalazimo poziv: »Dođite! Učite!«. Njegovo Srce njegova je usmjerenost prema nama. U Isusovo se Srce skrila sva njegova skrb za naše duše. Njemu je stalo da pronađemo spokoj, odmor koji nam on daje.

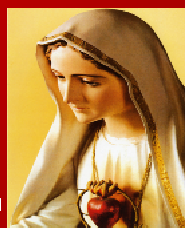
Isusovo Srce poznaje jaram i breme, i stoga nam je tako blisko. Ispunja ga radost dok hvali Oca. Ima moć objaviti nam Očevu tajnu.

Kad Evanđelje spominje Kristovo ponizno Srce, onda navodi istu onu riječ koju poznajemo iz hvalospjeva koji Gospa govori: nezatna i ponizna službenica Gospodnja. Njezina poniznost krije se u u Srcu koje je poštivalo Zakon. Evanđelist Luka spominje kako su vjerno hodočastili u hram o blagdanu Pashe, Gospino je Srce ispunjeno majčinskim ponosom kad joj dvanestogodišnji sin postaje »sinom Zakona« i dobiva pristup u zajednicu čuvara Božjih zapovijedi.

U poznatoj zgodi koja se čita na blagdan Srca Marijina Isus ostaje do trećeg dana u hramu. Gospino Srce osobito nam je blizu upravo zbog tjeskobe i nerazumijevanja koje su ga ispunile. Zajedno s Josipom Marija traži, u boli i žalosti. Njezino će srce čuti odgovor koji u taj čas, kako evanđelje svjedoči, nije kadro razumijeti. Koliko puta mi ne razumijemo događaje koji nas snađu?

Marijino Srce zagovorničko je srce jer ona pamti i sjeća se. Njezino Srce označava pamćenje i razmatranje. Ondje su pohranjene riječi koje Isus govori. I doći će dan kad će te riječi zablistati u svoj jasnoći, u plamenu ljubavi koji se ne gasi.

p. Niko Bilić SJ

5. lipnja 2005. D. m. h. Pro Drogo Lipnja 2009

RIJEČ ZA SVAKI TJEDAN (27)

Mieczysław Malinski

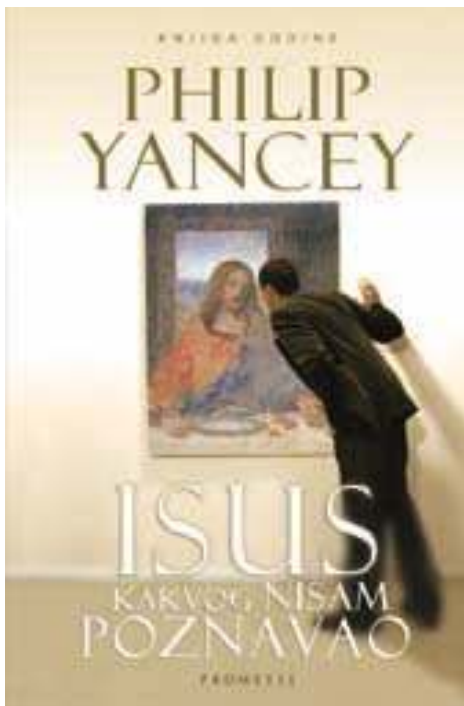
UZE KRUH, BLAGOSLOVI BOGA, PA RAZLOMI

U svetoj misi Gospodin je prisutan pod prilikama kruha i vina otajstvom svoje muke, svoje smrti i svoga uskrsnuća. Stoga mu možeš doći kad god si ispunjen radošću, nadom i zahvalnošću; kad god si ožalošćen, prevaren, utučen; kad god si potišten, odbijen, skršen, malodušan; kad god zamijetiš da je tvoj život siromašan, prazan, besmislen. S njim koji je umro i uskrsnuo, možeš se sjediniti i istinski živjeti.

vazmena A, Lk 24, 13-35

VI STE TOME SVJEDOCI

Evandeoska istina se može u nedogled ponavljati: kao gramofonska ploča, bez duše i srca, mehanički. A svjedočiti se može samo, ako se čovjek osobno založi: ako

TEBI JE POZNATO DA TE VOLIM

Kolika je razlika između Petrova neozbiljnog pitanja o nagradi za nasljedovanje Isusa i njegove svjedočke smrti. Kako ga je silno morala prožeti Isusova nauka, kako je snažno morao usvojiti Isusovu istinu, da je za nju bio spreman sve dati.

Koliko se Petrove neozbiljnosti krije u nama? Koliko Isusa nasljedujemo samo zato da ostvarimo vlastite ciljeve? Spremni smo ga slijediti sve dok nas čuva od nesreće, dok nas štiti i pazi, dok nam dobro ide.

Koliko je još dalek put do zbiljske vjere u Isusa.

3. vazmena C, Iv 21, 1-19

evandeoska istina nije za te tek vanjština, već svojina; ako ono što govoriš životom potvrđuješ; ako se za tu istinu zalažeš.

Jesmo li svjedoci Kristove istine ili samo gramofonske ploče?

3. vazmena B, Lk 24, 35-48

POHVALE BOŽJEM IMENU

Blagoslovljen budi Bog!

Blagoslovljeno njegovo sveto ime!

Blagoslovljen Isus Krist, pravi Bog i pravi čovjek!

Blagoslovljeno ime Isusovo!

Blagoslovljeno presveto Srce Isusovo!

Blagoslovljena predragocjena Krv Isusova!

Blagoslovljen Isus u presvetom Oltarskom Sakramentu!

Blagoslovljen Duh Sveti Utješitelj!

Blagoslovljena velika Bogorodica, presveta Djevica Marija!

Blagoslovljeno sveto i bezgrješno njezino začecje!

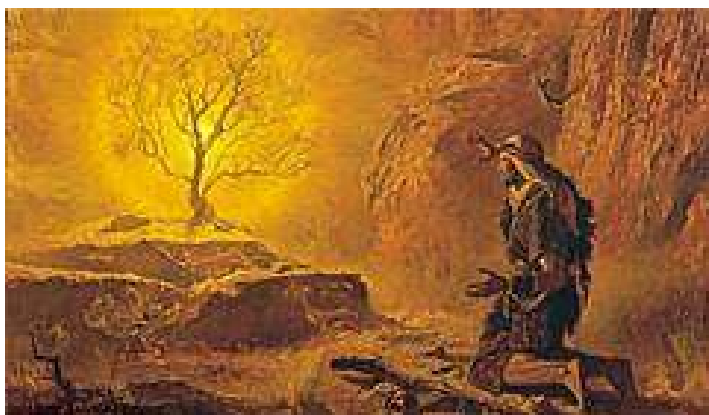
Blagoslovljeno njezino slavno uznesenje!

Blagoslovljeno ime Marije, djevice i Majke!

Blagoslovljen sveti Josip, njezin prečisti zaručnik!

Blagoslovljen Bog u svojim anđelima i u svojim svetima!

Amen.

REPUBLIKA HRVATSKA NAKOM MESIĆEVA MANDATA MIJENJA IME

Gen Kameni, Zagreb

A: Spremni.

B: Spremni!

A: Gospodo, tramvaj
...

B: Sjedni Gen. Upravo
počinje.

A: Predavanje?

B: Da. Drug Branko Mijić. Glavni kolumnist "Novog lista" došao nam je priopćiti kako je prošlo naše vrijeme. I da se trebamo gubiti iz "istorije".

Branko Mijić: Tako je. "Crvenoj zvijezdi neki ni dan danas ne oporaštaju što je pobijedila u Drugom svjetskom ratu i srušila ustašku državu, a time i njihove snove, što je bila dio globalne antihitlerovske koalicije različitih ideologija koja je za dlaku svijet spasila od Zla i nakaradnog morala koji ni državni blagdan ne poštuje." (Novi list, 23.6.2009.)

Ibrahim: Vi to ozbiljno družite Mijiću?

Branko Mijić: Ja sam Srbin, ja sam partizansko dijete, sa mnom nema šale. Dakle, "Žestoko je uvrijedio zadarski gradonačelnik Zvonimir Vrančić sve hrvatske partizane bez kojih ne bi bilo današnje Hrvatske, ..." (Novi list, 23.6.2009.)

Jure: O ho, ho! O ho, ho!

B: Strpite se gospodo. Na kraju ćete moći postavljati pitanja uvaženom gospodinu predavaču.

Branko Mijić: "... ne samo onih 77 koji su među prvima u Europi ustali protiv nacizma i NDH tog

22. lipnja 1941. ujedinjeni pod crvenom zvijezdom, njihovim simbolom slobode, pod kojim se ginulo i mrijelo." (Novi list, 23.6.2009.)

B: Čuli ste g. predavača. Gospodo izvolite postavljati pitanja.

Dragec: Je li istina družite Majiću da je svaki partizan, dobivši u ruke značku s petokrakom zvijezdom, samim time dobio i dozvolu za zaklati pet Hrvata?

Branko Mijić: Ne. Nije tačno. Dozvola nije bila ograničena brojem krakova crvene petokrake zvijezde. Pravi proleter imali su pravo svaki dan dobiti novu crvenu petokraku zvijezdu, osobito u svibnju i lipnju 1945. kad je robe bilo na pretek.

Mirky: Je li istina družite Majiću da se lijevom rukom moralo držati Hrvate za kosu, dok im se srpom u desnoj ruci rezao grkljan?

Branko Mijić: Ne. Nije tačno. Sve je to ustaška propaganda. U partizanima je vladala poptuna sloboda. Partizani su mogli klati bilo kojom rukom, kako im je bilo zgodnije.

Brankić: Kad je već riječ o srpu, ja bih se nadovezao s čekićem. Molim te Ibro, dodaj mi onaj bat. Nešto bih i ja upitao druga Mijića.

Branko Mijić – odjuri bez pozdrava.

Brankić: Što mu bi ljudi? Samo sam se šalio. Što će meni čekić, kad ja stalno uza se nosim ovaj kolac. Dobar bi i on bio za druga Mijića. Ili, možda je i bolje ovako. Treba nešto sačuvati za Stjepana Mesića. Kad mu istekne imunitet.

A: Ne dođoh na red, a htjedoh i ja nešto zapitati. Što se odlučilo na Pantovčaku, hoće li Republika Hrvatska uskoro mijenjati ime?

Ibrahim: Hoće. Sigurno. Ako je po drugu Branku Mijiću, onda će to biti Spržena Pod Zvijezdom = SPZ (Novi list, 23.6.2009.). Ja bih ipak volio, kad joj se već ime mora mijenjati nakon isteka Mesićeva mandata, da se zove onako po naški, bošnjački: Nezavisna Država Hrvatska = NDH.

A: Morao bih poći.

B: Ništa, ništa! Pozdravite urednika. Neka navrati. Na čaj. Romanijski, od čubre.

A: Hoću. Spremni.

B: Spremni!

MIRINI VINKOVAČKI KOLAČI

Pripremila:
Marija Dragun rođ. Takšić

KOKOS ŠTANGICE

Sastojine:

1 list oblatne, 16 žlica šećera,
3 dl mlijeka, 25 dag margarina,
30 dag mljevenog petit keksa,
30 dag kokosovog brašna i
1 žličica kakaa.

Sastojine za glazuru:

10 dag čokolade,
3 žlice šećera,
3 žlice vode i
10 dag margarina.

Izrada:

Izrada smjese za štangice: Na laganoj vatri otopiti 16 žlica šećera, dok ne požuti. Na njega naliti 3 dl mlijeka. Kad prokuha (kad je sav šećer otopljen) dodati 25 dag margarina i prokuhati. Umiješati 1 žličicu kakaa, 30 dag mljevenog petit keksa, 30 dag kokosovog brašna. Smjesu istresti na 1 oblatnu i fino poravnati. Ostaviti dok se ne ohladi, te preliti glazurom od čokolade.

Izrada glazure: Na laganoj vatri kuhati 3 žlice šećera, 3 žlice vode i 10 dag čokolade, uz stalno miješanje. Kad je gusto dodati 10 dag margarina, te dalje miješati dok se margarin ne otopi. Preliti preko kolača.

Završna obrada: Kada se sve dobro ohladi kolač narezati na štangice.

Dobar tek!

MARKO RUDELA JE SPOSOBAN I DOBROSTOJEĆI BUSINESSMAN

Osobno znam Marka Rudelu, sposobnog i dobrostojećeg businessmana u Americi koji voli svoju rodnu grudu...

No, Marko, kao i ostali "displaced", umorni su od koje-kakvih stranaka i strana....

Ne bih govorila o stranci g. Šoljka, jer je ista zapravo pokazala našim ljudima da zaista nemaju za čim čeznuti, jer je cijela koncepcija sagrađena na malim titićima koji žele sebe afirmirati....

Pogledajte samo tko se druži s njima i kakove predstavnike imaju po svijetu: onemoćali penzići kojima ništa ne preostaje nego se baviti takvim stvarima, a u stvari bivši mali diktatorčići (ako nigdje drugdje, onda u svojim domovima)...

Gospodine Dragun, Marka Rudelu ne trebam ja afirmirati; on se sam afirmirao na mnogo načina - to što je domoljub, to mu je velika prednost u gubljenju našeg identiteta već u drugoj generaciji...

Svako dobro,

Zvezdana Hlad
zvezda@rogers.com

DRŽAVOTVORNI BARJAK STAVITI MANJA SLOVA DA SVE STANE

Bez obzira na ogroman trud koji ulažete kako bi promijenili-reformirali društveno-političku pozornicu Republike Hrvatske, rezultati su takvi kakvi jesu. Po mojem mišljenju oni su minorni, jer garnitura kriminalaca koje i Vi još tretirate političarima sve čvršće i žešće gaze našom zemljom. I u takvim činjenicama leže pokazatelji i Vaših očitih ali bezuspješnih nastojanja kako bi promijenili ovu činjenicu.

Stoga je NUŽNA TRENUTNA I KORIJENITA PROMJENA TAKTIKE u borbi za uspješno dosizanje zadanih pa i političkih ciljeva na opće dobro naše države, poglavito njenih građana. IZRAVNA BORBA PROTIV KRIMINALACA POLITIČARA A NE BORBA PROTIV KRIMINALNIH POLITIČARA je strategija koju MORATE primijeniti. Samo takvim načinom borbe će se banda protuha na čelu Republike Hrvatske iz monolitne zločinačke organizacije raspasti na jednostavne čimbenike.

Primjerice: Sanadera se mora prestati tretirati kao premijera što i Vi činite, već ga treba što više ignorirati i doživljavati ga kao kriminalca... Zatim, Stjepana Mesića treba javno prikazivati kao eksponenta židovske mafije koja je mafija svih mafija ne samo u Republici Hrvatskoj. I sami su Izraelci shvatili kako im sumnjivici zauzimaju najistaknutija mjesta u državi te su ih morali primarno u vlastitom interesu maknuti sa pozicije predsjednika i premijera Izraela. Zašto i mi ne bi prozivali kri-

minalce iz tog miljea koji su kriminalci promovirali i štite njihovog Stipu?!...

Ma kakvo oruđe pripremali protiv onih koje i Vi i ostali Hrvati u Domovini i dijaspori tretirate HR političarima, nemate MUNICIJU koja bi bandi kriminalaca zadala odlučujući udarac. Na žalost, usprkos i Vaših hvale vrijednih nastojanja, činjenice pokazuju kako je banda danas čvršća nego što je bila jučer a bit će sutra još tvrđa nego što je danas. Oruđu koje već imate ili ga pripremate potrebna je odgovarajuća municija, koja municija katalpitrana među HRVATSKU BANDU I NJIHOVE JATAKE sije paniku i potpuni BLACK OUT...iz kojega će te uz volju biračkog tijela demokratskom procedurom preuzeti vlast u Republici Hrvatskoj...te će te tada ostvariti i ostale zadane programe...procesuirati ubojice koji desetljećima uživaju zaštitu DRŽAVNE MAFIJE, promijeniti neprikladna imena naših ulica i trgova...obnoviti sudski proces KARDINALU STEPINCU...

Prisjetimo se isječka iz STAROG ZAVJETA kada je DAVID najobičnijom praćkom GOLIJATA strovalio u prašinu. Današnja situacija u našoj državi podsjeća na taj BIBLIJSKI prikaz. Ističem kako cijenim Vaš poziv da se pridružim u realizaciji zadanih ciljeva, koji jedan od glavnih ciljeva je i moj cilj. Svim dozvoljenim sredstvima napasti bandu kriminalaca zaštićenih političkim pokrivačem, a ne prozivati i „dražiti“ kriminalne političare.

Samo takvom taktikom vođenja borbe možemo ostvariti osnovni cilj. Zajedničkim djelovanjem protiv pojedinca i grupe kriminalaca, stvara se kritična masa dobivanja svekolikog povjerenja biračkog tijela RH. Tim načinom otima se vlast iz ruku HRVATSKIH BANDITA I NJIHOVIH JATAKA. Imate li spremno oruđe gospodine Tomislave Dragun MUNICIJA VEĆ POSTOJI.

Samo je treba prilagoditi Vašem oruđu-prački ili nečemu modernijem, svejedno. Kada HR banda i njihovi jataci padnu u prašinu, moj je cilj dostignut. Političke ciljeve u smislu bilo kakve funkcije nemam niti su me ikada zanimali. Osim kao sredstvo u borbi protiv hrvatskih bandita i njihovih jataka. U gore iznesenom osvrtu nudim i vidim JEDINI NAČIN kako uništiti HR PARAZITE.

Mnoge su taktike isprobane, pa i Vaša svekoliko različita taktika borbe protiv mafije ali su ostale neučinkovite. Stoga i nudim JOŠ NEUPOTREBLJENU STRATEGIJU u borbi protiv zajedničke opasnosti-DRŽAVNE MAFIJE. TVRDIM, JOŠ OVE GODINE TAKVIM NAČINOM BORBE PROTIV DRŽAVNE MAFIJE RUŠIMO MAFIJAŠKU DRŽAVU. U borbi protiv MITA, KORUPCIJE, TERORA I TERORIZMA dobit ćemo podršku i od onih od kojih se podrške niti nadali nismo. U tom smislu spreman sam staviti se i pod državotvorni barjak koji upravo razvijate, znajući kako ćemo I UZ BOŽJU POMOĆ izvojevati pobjedu te ostvariti opće a kroz njih i osobne interese i ciljeve.

Vjekoslav Škreblin
novinar.vjekoslav.skreblin@gmail.com

OBAVIJEST

JA SAM ROI – MAKSIMIRSKI KRALJ SAM JA

Lasa Šukilo, Zagreb

Danas (23.6.2009.) je u prepunoj velikoj dvorani „Hrvatskog Slova“ pučanstvu predstavljena knjiga „Ja sam ROI – maksimirski kralj sam ja“. O knjizi su govorili Tomislav Nürnbergger, inače matematičar i Vladimir Biondić, prevoditelj sa svepsećeg književnog novogovora.

Glasnik: Autor knjige nije došao na njeno predstavljanje?

Tomislav Nürnbergger: Nije mogao. Hitno su ga zvali s Pantovčaka. Predsjednik RH Stjepan Mesić piše važan govor, pa mu je potrebna pomoć. U tome je ROI nenadmašiv.

G: Ujeda?

TN: Takav je. Reži i grize.

G: Knjiga nije dovršena?

TN: Knjiga je dovršena kao polazno stajalište. Ali, sada slijedi ...

G: Je li bilo teško prevoditi sa svepsećeg književnog novogovora?

Vladimir Biondić: U početku je bilo teško, ali s vremenom čovjek se navikne.

Recimo, samoglasnik **A** ROI izgovara na 5 načina, a samoglasnik **U** čak na 14 načina. Na primjer, dugo zavijeno **U** zna potrajati minutama (pravopis upućuje: 3 minute i 15 sekundi), za razliku od ponavljajućeg **A**, koji vrlo kratko traje (pravopisno: 7 desetinki sekunde). Gotovo neuhvatljivo i nerazlikovno za običnog čovjeka. Posebno je pitanje suglasnika, jer uz uobičajene protočne suglasnike postoje i grickavi nadsuglasnici. Ti se pak dijele ...

G: Shvatila sam. Zašto sve to radi ROI?

VB: Osnovni je razlog zblizavanje s ljudskom vrstom, da ne kažemo pasminom. Primijetio je diskriminaciju „cuceka za dame“, koji nemaju status bračnog druga, iako istim damama pružaju vrhunska erotska zadovoljstva. S druge strane homoseksualni parovi postali su svakodnevna uobičajenost.

G: Može li se reći da ROI također povremeno biva „cucek za dame“?

VB: Ispravnije bi bilo reći „cucek za damu“. Ima on svoju odabranicu, koju obilazi pet puta tjedno. Vjeran joj je.

TN: Nisam baš siguran. Ti njegovi odlasci na Pantovčak ...

G: To bi bilo to?

VB: Ne samo to. On želi ljude uvjeriti i u prednosti uzice, inače uobičajene u psećem svijetu. Misli da bi bilo prekrasno kad bi i ljudi imali uzice oko vrata, pa bi ih onda gazde vodile u šetnju kako bi obavili potrebne nužde. Hrana bi im dakako bila osigurana.

TN: Ovo istraživanje je, ako ROI govori istinu, tek na početku.

VB: Zapravo nisam pročitao njegove zadnje spise na tu temu.

G: Av, Av.

VB: Av, AAv, AAAv.

Hrvatski uljudbeni pokret

Udruga za zaštitu
prava građana

Pete poljanice 7
10000 Zagreb
Hrvatska
tel: +385 1 29-23-756
fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com
www.hrvatskauljudba.hr
www.svakovamdobro.hr
www.pravednostiljubav.hr
www.borovnicaunas.hr
www.redangus.hr
www.blackdragon.hr
www.laudonovgaj.hr
www.ne-kor.hr

Glasnik
Hrvatskog uljudbenog pokreta
izlazi subotom

Nakladnik:
**Poslovna savjetovanja
Dragun d.o.o.**

Uredništvo:
dr. sc. Tomislav Dragun
glavni urednik
091/33-88-431

Hrvoje Mirković
grafički urednik
091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl.
oec. za izdavača
091/33-88-433

Priloge slati na adresu:
Zagreb, Pete poljanice 7
hrvatska.uljudba@gmail.com
Idejno rješenje:
© Hrvoje Mirković